ஶ்ரீரஸ்து.

ஓம் பரப்ரஹ்மணே நம:.

வாஸுதேவமனநாக்யம் க்ரந்தம் த்ராவிடபாஷயாநுஸஹிதம்.

ஸ்வயம் கோயம்புத்தூர் ப்ராட்விவாகஸபாயாம் வ்யவஹர்த்ரா

வில்லவரம்பல்

குப்புஸ்வாமிஶர்மணா விரசிதம்,

ஸ்வஶக்த்யா பரிஶோதிதம்.

சென்னபுர்யாம்

ஊ - புஷ்பரதஶ்ரேஷ்டி நாமதேய

கலாரத்நாகராக்ய முத்ராக்ஷரஶாலாயாம்

முத்ராபிதம்.

விஜயவத்ஸரம்.

வாசுதேவ மனனமென்கிற

கிரந்தம் மூலமும்

அதின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புமாய்

கோயமுத்தூர் டிஸ்டிரிக்ட் கோர்ட் வக்கீலும்

ஸ்ரீபகவத்கீதார்த்ததீபிகை, பஞ்சதசோபநிஷத் மொழிபெயர்ப்பு

இவைகளுக்கு கருத்தாவுமான

வில்லவரம்பல்

குப்புசாமி அய்யர் அவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

சென்னபுரி :

ஊ - புஷ்பரதசெட்டியார் அண்டுகோ அவர்களது

கலாரத்நாகர அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

கல்லியப்தம் ௪௯௯௪.

ஜய ௵ கார்த்திகை ௴

இதன்விலை அணா - ௧௦.

हरिः ओम्.

श्री [illegible] नमः.

श्रीगुरुभ्यो नमः.

अवतारिका.

[illegible] विशिष्टानि बहू[illegible] सन्ति - तेषु [illegible] - श्रीम[illegible] शङ्करभगवत्पादाचार्यैः श्रेष्ठत्वेना[illegible] [illegible] [illegible] ‘‘सर्वेषां वेदान्तानामेवेदं ब्रह्मैव तात्पर्यम्’’ इत्युक्तं - तथापि [illegible] [illegible] ज्ञानविज्ञान[illegible] [illegible] [illegible].

अत्र [illegible] ॥

जयनामसंवत्सर [illegible] } वि. [illegible]

ஓம் பரப்பிர்ம்மணேநமஃ

ஸ்ரீகுரவேநமஃ

இரண்டாவது பதிப்பு.

முகவுரை.

வாசுதேவமனனமென்னு மிக்கிரந்தத்திற்கு என்னால் தமிழில் மொழிபெயர்த்து அச்சிடப்பட்டிருந்த காபிகள் செலவாய்விட்டன. அநேக கனவான்கள் காபிவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். பின்னும் சிலகனவான்கள், இப்போ தச்சாயிருக்கிற சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள காபிகளில் அநேக அச்சுபிழைகளிருக்கின்றனவென்றும் அதினால் அர்த்தபேதங்க ளுண்டாகிறதாகவும் அவைகளை திருத்தியும் அதற்கு ஒற்றுமையாயிருக்கும்படி தமிழை திருத்தியும் சம்ஸ்கிருதமும் தமிழர்த்தமுமாய் அச்சிடவேண்டுமென்றும் கோறினார்கள்.

அப்படியே சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள பலகாபிகளை வைத்துக்கொண்டு என்புத்திக்கெட்டினவரையில் பரிசோதித்து பிழைகளை கூடியவரையில் திருத்தி ஒருபக்கத்தில் சம்ஸ்கிருதமும் அதின் அடுத்த பக்கத்தில் தமிழ் அர்த்தமுமாய் அச்சிடுவித்தேன்.

இதே மாதரியாய், என்னால் மொழிபெயர்க்கப்பட் டிருந்த பஞ்ச தசோப நிஷத்துக்களையும் ஒருபக்கம் சம்ஸ்கிருதமும் ஒரு பக்கம் தமிழ் அர்த்தமுமாய் அச்சிடப்பட்டு வருகிறது.

இதில் ஏதேனும் பிழைகளிருந்தா லதை எடுத்துரைக்கும் கனவான்களுக்கு நன்றியறிதலுடன் வந்தனமளிப்பேன்.

ஜயஹூ
கார்த்திகைமீ } வி. ரு.

हरिः ओम्.

श्रीगुरुभ्यो नमः.

ब्रह्मसूत्रशाङ्करभाष्यम्.

सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म। नित्यानन्दमयं ब्रह्म।
निर्विशेषचिन्मात्रं ब्रह्म। सच्चिदानन्दं ब्रह्म।
एकमेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानास्ति किञ्चन।
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

एकोदेवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा। कर्माध्यक्षः सर्वभूताधिवासः साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्च। एको वशी निष्क्रियाणां बहूनामेकं बीजं बहुधा यः करोति। तमात्मस्थं येऽनुपश्यन्ति धीरास्तेषां सुखं शाश्वतं नेतरेषां॥

नित्यो नित्यानां चेतनश्चेतनानामेको बहूनां यो विदधाति कामान्। तत्कारणं सांख्ययोगाधिगम्यं ज्ञात्वा देवं मुच्यते सर्वपाशैः॥

ओं तत्सत्.

श्रीरामाय नमः।

वासुदेवमननसारः।

शुभमस्तु।

श्रीरामचन्द्रपरब्रह्मणे नमः।

हरिः ओम्॥ सर्वतन्त्रस्वतन्त्राय सदात्माद्वैतवेदिने।
श्रीमते शङ्करार्याय वेदान्तगुरवे नमः॥ १॥

योऽवतीर्णो महामायो रुक्मिणीयतिनां मुदे। श्रीम-
न्नारायणं वन्दे तं हरिं करुणाकरम्॥ २॥

मननाख्यं प्रकरणं वासुदेवयतीश्वरैः। रचितं विस्त-
रेणाथ संग्रहेण प्रकाश्यते॥ ३॥

बालानामुपकाराय ममापि ज्ञानसिद्धये। तत्र श्रीवा-
सुदेवाख्यकृष्णसन्निहितो हमेव च॥ ४॥

इह खलु धर्मार्थकाममोक्षाणां चतुर्णां पु-
रुषार्थानां मध्ये मोक्ष एव परमपुरुषार्थः।
नित्यत्वाच्च। “न स पुनरावर्तते न स पुनरावर्तत इ-
ति” श्रुतेः। इतरेषां त्रयाणां नित्यत्वम्। अनि-
त्यत्वाच्च॥ “तद्यथेह कर्मजितो लोकः क्षीयते।

ஓம்.

பரபிரம்மணேநமஃ

வாசுதேவமனனம்.

க-வது வருணகம்.

ஓம். சர்வதந்திர சுவதந்திரரும் சத்தாகிய ஆத்மாவினுடைய இரண்டாவதற்ற தன்மையை யறிந்தவரும் வேதாந்தத்தை விளக்கியுரைத்த குருவுமாகிய ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியரின் பொருட்டு நமஸ்காரம். (க)

இவ்வுலகத்தில் யதிகளுடைய சந்தோஷத்தின் பொருட்டு ஆசாரிய (வேதவியாஸாசாரிய) சுவரூபமாய் யார்அவதரித்தாரோ அந்தக் கருணாகரரும் (ஹம்ஸ) பக்தாளுடைய பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறவருமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனை நமஸ்கரிக்கிறேன். (உ)

வாஸுதேவ யதீசுவரராலே விஸ்தாரமாய்ச் செய்யப்பட்ட மனனமென்கிற பெயரையுடைய ப்பிரகரணமானது பாலர்களுடைய (நல்லவிவேக மில்லாதவர்களுடைய) உபகாரத்தின் பொருட்டும், என்னுடைய ஞானசித்தியின் பொருட்டும் இப்போது சுருக்கமாய் வெளியிடப்படுகிறது. அதுவிஷயத்தில் ஸ்ரீபாலகோபாலனாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ண பகவானானவர் சமீபத்திலிருந்து அநுக்கிரகம் செய்யக்கடவர். (ஙு-ச)

ஓம், இவ்வுலகத்தில் தருமார்த்த காம மோக்ஷங்களாகிய நான்குவித புருஷார்த்தங்களுக்குள்ளே மோக்ஷமே சிரேஷ்டமான புருஷார்த்தம் (புருஷன் அடையத்தக்க முக்கியப்பிரயோஜனம்). (ஏனென்றால்) நித்தியத்தன்மையுடையதானதினாலேதான் (மோக்ஷமானது முக்காலத்திலும் பாதிக்கப் படாததானதினால்தான்). "அவன் மறுபடி பிறக்கிறதில்லை யவன் மறுபடி பிறக்கிறதில்லை" என்ற சுருதியைப்பார்க்க. மற்ற மூன்று புருஷார்த்தங்களுக்கும் அத்தன்மையில்லை. (ஏனென்றால்), அநித்தியத்தன்மையுடையதானதினாலேதான். "எப்படி இவ்வுலகத்தில் கருமத்தினாலே (தொழிலினால்) சம்பாதிக்கிற உலகவஸ்து நசித்துப்போகிறதோ,

ஹவ ரேவாமுத்ர வாணீவிதா ஜொகஂக்ஷியந்த" இத்யாதி ஶ்ருதெஃ॥ ஸவோக்ஷஂ ஸுஹஜ்ஞாநா ஜெவஸிந்தி॥ " தமேவஂவி த்வாதி நாத்ரெதி நாநூஂ வஸ்யாவித்ரேதயநாய"। "ஸுஹவி ஹாவேஷாதிவாமஂ" இத்யாதிஶ்ருதிஹ்ஂ। தஸ்ய ஹவ ஸுஷூாலோ வாவவாஹாஹூாஂஜ்ஞாதவூஂ॥ ஶ்ரோதவிதநிஷ்யேதூவாயிஷா.ந ஜ்ஞாநேநாஹயாஸ। "ஸுஷூாலோ வாவவாஹாஹூாஂ ஜ்ஞாதவூ ஸுக்ஷ நிஷ்டயஂ"॥ " நகஃண நஸ ஜயா யேந தூாமெநேஸெ ஸ்யு தக்ஷரோநஶஂ" இதிவவநாஸ। தஸூாநுமக்ஷணா ஸுஷூாலோ வாவவாஹாவவஶூஂ ஜ்ஞாதவூள॥ ஸுஷூாலோலொநாம ஶக்தி யாஂ மஜதவஸ। மஜ்ஜூள ஸவஷ்வஸ। ஸுாணள வமமஷவஸ। நிஷ் வஞ்ஜாதூவஸ்த நிஷ்வஞ்ஜாலோஷஂ॥ ஸயஃஸ்யூாலோஷஂ வஸ்ஸஜ்ஞா நாஹாமதஂ। தஜ்ஜ்ஞாநேவ ஸவிஷ்யாதமஂ ஜொஷஂ மஹெலஸ்தஂ ஸுயாநஂ மணஸாமூஂ ஸவூஸ்தஂ மாயெதிவோவூதே। மஹெலஸ் ஸ்தி நாமஶக்ஷ மக்த்ஸ்தஷ தணலோஸ்மாய மமெவமஜ்ஜவஸ ஸக்ஷ மஜஸ்தமோமண ஸமஹாயமெவா॥ ஸலோ ஸ்ஸூஂ ஸுஷயஂ மஹா ஸஷ்ஷிவூ லிதிவநாம॥ ஸலோஂ மஹெலஸ்தள ஸெநகலொமீஜீவாஂ ஸ்ஸகஂவாஸநாஹி ஸ்ஸஜதவிஂவெ ஸவணமோணவஐவஷ் ஷெஂவவெவூஂஂ நிாவதஞ்ஜெ। ஸயஂநஹவஂ ஸகஸஜநாநாஂஸமஷ ஷத்வாவஸூாயாமஹிஸ்த। வாமமஹெலஸ் ஸ்தஂ ஸூஷிகாஜெ வபிவக்ஷ ஜீவகமவஸநூாயா ஸவிஷ்யா தாமவஸ்தி த்ரிவியாஜாதா॥

இப்படியே புண்ணிய கருமத்தினுல் சம்பாதிக்கப்பட்ட பரலோக வஸ்துவும் நசித்துப்போகிறது." என்ற சுருதியைப் பார்க்க. மோக்ஷமானது பிர்ம்மஞானத்தினுலேயே சித்திக்கிறது. "இப்படியவனையறிந்தால் மிருத்துவைத் தாண்டுகிருன். மோக்ஷத்திற்கு வேறுவழி யில்லை." "பிர்ம்மவித்தானவன் சிரேஷ்டமான புருஷார்த்தத்தை யடைகிருன்" என்பது முதலிய சுருதிகளைப் பார்க்க. அந்தப் பிர்ம்மமானது அத்தியாரோபம், அபவாத மிவைகளா லறியத்தகுந்தது. ஆரோபநிவிருத்தியே அதிஷ்டானக் ஞானேதயம். "அத்தியாரோபாபவாதங்களால் தத்துவநிர்ணயத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது". "கருமத்தினுலேயாவது (புத்திரபௌத்திராதி) பிரஜையினுலேயாவது தனத்தினுலேயாவது மோக்ஷமடைகிறதில்லை. சந்நியாசத்தினுலே சிலர் மோக்ஷமடைந்தார்கள்" என்ற சுருதிவாக்கியங்களைப்பார்க்க. ஆகையால் முமுக்ஷுவினுலே அத்தியாரோபம் அபவாத மிவைகள் அவசியமறியத்தக்கவை.

அத்தியாரோபமாவதென்ன? கிளிஞ்சிலில் வெள்ளியைப் போலவும் கயிற்றில் பாம்பைப்போலவும் கட்டையில் புருஷனைப் போலவும் பிரபஞ்சமற்றதாகிய ஆத்மவஸ்துவில் பிரபஞ்சத்தைக் கற்பிக்கிறதுதான். இது (இந்தக்கற்பனையானது) ஆத்மாவினுடைய சுவரூபஞான மில்லாததினு லுண்டானது. அந்த அக்ஞானமே அவித்தை, தமஸ், மோகம், மூலப்பிரகிருதி, பிரதானம், குணசாம்மியம், அவ்வியக்தம், மாயையென்று (பலபெயர்களால்) சொல்லப்படுகிறது. மூலப்பிரகிருதி யெதுவெனில் வெளுப்பு சிவப்பு கறுப்பு நூல்களால் திரிக்கப்பட்ட கயிறுபோல சத்துவ ரஜஸ் தமோகுணக் கலப்புள்ளதா யிருக்கிறதுதான். இதற்குப் பிரளயமென்றும் மகாசுஷுப்தி என்றும் பெயர். (அதெப்படி என்ருலோ) இந்த மூலப்பிரகிருதியில் அநேககோடி ஜீவர்கள் தங்கள்தங்கள் கருமவாசனையுடன் மொழுக்குண்டையில் தங்கச் சன்னங்களைப்போல சிருஷ்டிகாலத்திற்கு முந்தி (பிரளயத்தில்) லயித்திருக்கிருர்கள் (அடங்கியிருக்கிருர்கள்). இந்த அனுபவமானது சகல ஜனங்களுக்கும் சுஷுப்தி அவஸ்தையிலிருக்கிறது. அந்த மூலப்பிரகிருதியானது சிருஷ்டிகாலத்தில் ஜீவர்களுடைய பரிபக்குவ(பலனைக்கொடுக்கத் தலையெடுத்திருக்கிற) கருமவாசனையினுலே மாயை, அவித்தை, தாமஸீ, என மூன்று விதமாயிற்று.

तत्र माया शुद्धसत्त्वप्रधाना । तत्प्रतिबिम्बितं सर्वज्ञ-

मीशं [illegible]

[illegible] । [illegible] । [illegible] ।

[illegible]

[illegible] । [illegible]

அவைகளில் மாயையென்பது சுத்த சத்துவகுணத்தை முக்கியமாயுடையது. சிருஷ்டிக்கு முந்தியிருக்கிற பிர்ம்ம சைதன்னியமானது அதில் (மாயையில்) * பிரதி பலித்ததாய்க்கொண்டு ஈசுவரனென்று சொல்லப்படுகிறது. அவனுக்கு அவ்வியாகிருதன், அந்தர்யாமி, என விரண்டுபெயர்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவனே ஜகத்தினுடைய சிருஷ்டிகருத்தா. அவனே பரிபூர்ணபிர்ம்ம சைதன்னிய ரூபத்தினாலே "தாமஸி" என்றதில் அவச்சின்னனாய்க் கொண்டு (சேர்ந்தவன்போ லிருந்துகொண்டு) ஜகத்திற்கு, † நூலுக்குச் சிலந்திப்பூச்சிப்போல உபாதான காரணமாகிறான்.

* கண்ணாடி, ஜலம் இவைகளைப்போலொத்தவைகளுக்கு எதிர்ப்பட்ட வஸ்துவினுடையரூபம் அவைகளில் காணப்படுகிறது. அப்படிகாணப்படுகிற நிழலானது பிரதி பிம்பமென்றும் பிரதி பலிதமென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

† தமஸில் சேர்ந்ததென்று சொன்னதினால் சைதன்னியம் தமஸாகவாய்விட்ட தென்றும் தமஸுக்கன்னியமாக பிரம்மமிருக்கவில்லையென்றும் தப்பர்த்தமாகாம லிருக்கும்பொருட்டு "நூலுக்குச்சிலந்திப்பூச்சிபோல்" என்று திருஷ்டாந்தம் சொல்லப்பட்டது. சிலந்திபூச்சியானது நூலைத்தானே யுண்டாக்கி, தானதிலே சஞ்சரித்தாலும் அதுநூலைவிட அந்நியமாயும் ஒட்டாமலு மிருக்கிறதுபோல சைதன்னியமானது மாயையில் ஒட்டாமல் அதற் கன்னியமாயிருக்கிறதென்று அறியத் தக்கது. ஜகத்திற்கு சைதன்னியம் உபாதானகாரண மெப்படியெனில், உபாதான மென்பது, ஆரம்போ பாதானம், பரிணாமோபாதானம், விவர்த்தோபாதானம் என மூன்றுவிதம். துணிக்குக்காரணமான நூலுக்கு யாதொரு மாறுதலன்றிலேயே துணியாக வாயிற்று. இந்த விஷயத்தில் நூல் ஆரம்போதானம். தயிருக்கு காரணமான பால் அதன் சுவரூபம்மாறி தயிராயிற்று. இந்த விஷயத்தில் பால் பரிணாமோபாதானம். கயிற்றில் பாம்பென்கிற தோற்றமுண்டாயிற்று, வாஸ்தவத்தில் கயிறு பாம்பாகவுமில்லை. கயிற்றில் பாம்புமில்லை. அப்படியிருந்தாலும் பிரமையாகிய அக்ஞானத்தினால் தோற்றப்பட்ட பாம்பென்கிற மயக்கத்துக்குக் காரணம் கயிறாகையால், அக்கயிறு விவர்த்தோபாதானம். ஜகத்திற்கு பிர்ம்ம சைதன்னியம் ஆரம்போபாதானமுமல்ல. பரிணாமோபாதனமுமல்ல. ஏனெனில், துணியில் நூல் காணப்படுகிறதுபோல் ஜகத்தில் பிர்ம்மம் காணப்படாததினால் ஆரம்போபாதனமென்று சொல்லக்கூடாது. தயிர் மறுபடி பாலாகாதுபோல் பிரபஞ்சமாக திரிபையடைந்தால் மறுபடி பிர்மமாக வாகமாட்டாது. ஆகையால் பரிணாமோபாதனமுமல்ல. விவர்த்தோபா தானமென்றே சொல்லவேண்டும். ஏனென்றால், அக்ஞானமிருக்கும் வரை கயிற்றில் பாம்புபோல பிர்ம்மத்தில் ஜகத்தோற்றுகிறது. ஞானம் வந்துவிட்டால் அந்தஞானிக்குப் பிர்ம்மத்தைத் தவிர வேறொரு வஸ்துக்களும் காணப்படாதாகையால் அவன் விஷயத்தில் ஜகத்தென்பது பொய்யே.

ஸ்வோபாதிவ்யாபாரேண உபாதாநகாரணம் । ஸ்வவ்யாபாரேண நிமித்தம் । அயமர்த்த: கேநசித்காரேண ஜகத்ஸ்ரஷ்டா நிர்திஶ்யதே । பரமேஶ்வராதுபாதிர்மாயா ப்ரஸவ்யகாரா அநந்தா । தத்விவர்த்யாஶ்ச ப்ரதிபிம்பிதசைதந்யரூபா: ஜீவா அநந்தா: । அநயோர் ஜீவேஶ்வரயோ: வ்யஷ்டிரூபா அவித்யா । ஸமஷ்டிரூபா மூலப்ரக்ருதிஶ்ச । தே காரணஶரீரே ॥ தயோ: காரணஶரீரயோ: ஜீவஸ்ய ஸம்ஸாரஸ்ய ச ஸ்ருஷ்டேஶ்சைவஹேதுத்வாத் । தயோ: ஸ்வஸ்வகாரணஶரீரே ஆநந்தமயகோஶ: । ஏவம் காரணப்ரபஞ்சஸ்ருஷ்டி:.

அத ஸூக்ஷ்மப்ரபஞ்சஸ்ருஷ்டிருச்யதே । ஸம்ஸாரஸ்ய ஸம்க்ஷணபராஶ்ச தமோகுணப்ரதாநாயா: ப்ரக்ருதே: ஆவரணஶக்தி: விக்ஷேபஶக்திர் இதி த்விவிதா ஜாதா ॥ தத்ர விக்ஷேபஶக்தேரேவ ஸூக்ஷ்ம ஆகாஶஸம்பவ: । ஆகாஶாத்வாயு: । வாயோரக்நி: । அக்நேராப: । அத்ப்ய: ப்ருதிவீ । ஏதேஷாம் பஞ்சபூதாநாம் ஸூக்ஷ்மபூதாநி அபஞ்சீக்ருதாநி தந்மாத்ராணீதி நாம ।

தன்னுடைய * உபாதி பிராதான்னியத்தினல் (தாமஸீயின் மூலமாய்) உபாதான காரணமாகிறன். தன்னுடையப் பிராதான்னியத்தினல் நிமித்தகாரணமாகவும் ‡ ஆகிறன். இந்த ஈசுவரன் எவ்விதமாய் ஜகத்தை சிருஷ்டித்தானெனில் முன் சொன்ன அவித்தை யானது பலவிதமாயும் எண்ணத்தொலையாததாயு மிருக்கிறது. அவித்தையில் பிரதிபலித்த சைதன்னிய சுவரூபிகளான ஜீவர்களும் எண்ணத்தொலையாதவர்களா யிருக்கிறர்கள். (எப்படி என்றல், ஒருபுருஷனைச் சுத்திலும் அநேக கோடி கண்ணுடிகளை வைத்தால் அந்தப் புருஷனுடையரூபம் அவ்வளவு கண்ணுடிகளிலும் காணப்படுகிற தல்லவா? அந்தக் கண்ணுடிகளுக்குள் காணப்படும் ரூபங்களாகிய பிரதிபிம்பங்கள் எப்படியோ அப்படித்தான் ஜீவாத்மாக்கள்). இந்த ஜீவேசுவரர்களுக்கு முறையே வியஷ்டிரூபமான அவித்தையும் சமஷ்டி ரூபமான மூலப்பிரகிருதியும் காரணசரீரங்கள். இக்காரண சரீரங்களினல்தான் ஜீவேசுவரர்களுக்கு சுஷுப்திய்வஸ்தை அவரவர்களுடைய காரணசரீரமே ஆநந்தமயகோசம். இந்தப்படிக்குக் காரணப்பிரபஞ்ச சிருஷ்டியென் றறியத்தக்கது.

இனி சூக்ஷ்மப்பிரபஞ்ச சிருஷ்டி சொல்லப்படுகிறது. ஈசுவரனுடைய பார்வையினலே தமோகுண ரூபியான பிரகிருதியானது ஆவரணசக்தி விக்ஷேபசக்தியென விரண்டாக வாயிற்று. அந்த விக்ஷேபசக்தியே சூக்ஷ்ம ஆகாசமாயிற்று. அந்த ஆகாசத்திலிருந்து வாயுவும் வாயுவிலிருந்து அக்கினியும் அக்கினியிலிருந்து ஜலமும் ஜலத்திலிருந்து பிரதிவியு முண்டாயின. அவ்வைந்து பூதங்களுக்கும் சூக்ஷ்மபூதங்கள், அபஞ்சீ கிருதங்கள். தன்மாத்திரைகள், என்று பெயர்களுண்டு.

---

* உபாதி என்றல், ஒருவஸ்துவை பலவிதமாய்த் தோற்றுவிக்கிறதற்குச் சாதகமாயிருக்கிற தெதுவோ அதுதான். பிர்ம்மசைதன்னியத்தை ஈசுவரனக தோற்றுவிக்கிறதற்குச் சாதகமாயிருக்கிற மாயை ஈசுவரோபாதியென்றும், பிர்ம்ம சைதன்னியத்தை ஜீவனக தோற்றுவிக்கிறதற்குச் சாதகமான அவித்தை ஜீவோபதாதி என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அதெப்படிப்போலென்றல், சர்வ வியாபகமான ஆகாயத்தில் கடமும் (குடமும்) வீடுமிருக்கையில் கடத்தையாகாசத்திற்குபாதியாகக் கொண்டு கடாகாசமென்றும் வீட்டை யாகாசத்திற் குபாதியாய்க்கொண்டு மடாகாசமென்றும் வியவகரிப்பதுபோல்.

‡ கடமுண்டாவதற்கு குயவன்போல ஜகத்திற்கு ஈசுவரன் நிமித்தக்காரணன் என்று வியவகாரம்.

ஏதேஷாமேவ ஸத்த்வரஜஸ்தமோகுணாநாம் காரணாநுஜ்ஜ்ருஹ்மாண
தாவஸ்தம்। ஏதேஷாமாகாஶாதீநாம் ப்ருதக் ப்ருதக் ஸத்த்வகு-
ணாம்ஶாச் ச்ரோத்ர த்வக் சக்ஷுர் ஜிஹ்வா க்ராணாதி ஜ்ஞாநேந்த்ரி-
யாணி க்ரமேண ஜாதாநி। ஸூக்ஷ்மாகாஶாதி ஸர்வஸமஷ்ட்யா அந்த:கரணம் ஜா-
தம்। தச்ச மநோபுத்த்யஹங்காரசித்தபேதேந சதுர்விதம்। தத்ர
பஞ்சாநாமஹங்காரஸ்ய உபலக்ஷணத்வாத் உபஸம்ஹார:॥ ஸர்வாகா-
ஶாதி ரஜோகுணாம்ஶாத் வாக்பாணிபாதபாயூபஸ்தாக்யாநி கர்மே-
ந்த்ரியாணி ஜாதாநி। ஸூக்ஷ்மாகாஶாதி ரஜோம்ஶஸமஷ்ட்யா ப்ரா-
ணோ ஜாத:। ப்ராணாபாநவ்யாநோதாநஸமாநபேதேந பஞ்ச-
வித:। ஏதச்ச ஜ்ஞாநேந்த்ரியபஞ்சகம் கர்மேந்த்ரியபஞ்சகம் ப்ராண-
பஞ்சகம் மநோபுத்திஶ்சேதி ஸப்தத்ஶகம் ஸூக்ஷ்மஶரீரம்
லிங்கஶரீரமித்யுச்யதே। இதமேவ வ்யவஹாரஸாதநம்। ஸமஷ்டிஸூக்ஷ்ம-
ஶரீரே ஜீவேஶ்வரயோருபாதி: ஸூக்ஷ்மோபாதி:। ஸமஷ்டி விஜ்ஞாந-
மயகோஶ: மநோமயகோஶ: ப்ராணமயகோஶஶ்சேதி॥ ஏவம் ஸூக்ஷ்ம-
ஸ்ருஷ்டிப்ரகார:।

அத ஸ்தூலஸ்ருஷ்டிப்ரகார உச்யதே॥ அத தமோகுணப்ர-
தாநாநி அபஞ்சீக்ருதாந்யாகாஶாதீநி பஞ்சாபி பூதாநி ப்ர-
த்யேகம் த்வேதா விபஜ்ய தத்ர ஏகைகமர்தம் சதுர்தா விபஜ்ய
ஸ்வஸ்வார்தம் விஹாய இதரார்தேஷு ஸம்யோஜநம் பஞ்சீ-
கரணம்;

இவைகளுக்கும் காரணமான அக்ஞானத்திலிருந்து சத்துவ ரஜஸ் தமோகுணங்கள் வந்திருக்கின்றன. இவ்வாகாசம் முதலிய ஒவ்வொரு பூதங்களுடைய சத்துவ குணம்சத்திலிருந்து முறையே காது துவக்கு கண் மூக்கு நாக்கு என்ற ஐந்து ஞானேந்திரியங்களுண்டாயின. ஆகாசம் முதலிய சத்துவ சமஷ்டியினுலே அந்தக்கரண முண்டாயிற்று. அது மனது புத்தி அகங்காரம் சித்தமென்கிற பேதத்தினல் நான்கு விதமாய்யிற்று. அவைகளில் புத்தியில் அகங்காரமும் மனதில் சித்தமும் அடங்கினதாகக் கொள்ளவேண்டியது. இப்படியே ஆகாசம் முதலிய ஒவ்வொன்றினுடைய ரஜோகுணத்திலிருந்து முறையே வாக்கு பாணி பாதம்பாயு உபஸ்தம் என்ற கருமேந்திரியங்களைந்துண்டாயின. ஆகாசம் முதலிய ரஜோகுண சமஷ்டியினுலே பிராணனுண்டாயிற்று. (அது) பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், ஸமானன் என்ற பேதத்தினு லைந்துவிதமாக விருக்கிறது. ஞானேந்திரியங்க ளைந்து கருமேந்திரியங்க ளைந்து பிராணன்க ளைந்து மனது புத்தி இப்பதினேழும் சேர்ந்ததாகிய லிங்கசரீரமென்கிற சூக்ஷ்மசரீர முண்டாயிற்று. இது (இந்த லிங்கசரீரம்) தான் போகசாதனமானது. இந்த சூக்ஷ்மசரீரத்தில் ஜீவேசுவரர்களுடைய இருப்பானது சுவப்நாவஸ்தையாகிறது. இச்சரீரத்தில் தான் விக்ஞானமயகோசம், மனோமயகோசம், பிராணமயகோசங்க ளிருக்கின்றன. இதுதான் சூக்ஷ்மசரீர சிருஷ்டிக்கிரமம்.

இனி ஸ்தூலசிருஷ்டிக்கிரமம் சொல்லப்படுகிறது.

பின்னும் தமோகுணப் பிரதானங்களான அபஞ்சீகிருத (சூக்ஷ்ம) ஆகாசம் முதலிய பஞ்சபூதங்களை ஒவ்வொன்றையுமிரண்டாய் பாகித்து அதிலொரு பாதியை அதினுடைய சுவந்தாம்சங்களாக வைத்து மற்றொருபாதியை நான்காகப்பிரித்து அந்நான்கையும் ஒவ்வொன்றாய் மற்ற நான்குபூதங்களுடைய சுவந்தாமசமான பாதியுடன் சேர்ப்பது பஞ்சீகரணமாகிறது (திருஷ்டாந்தம், ஆகாசத்தில் அதினுடைய சுவாம்சம் அரை, வாயுவம்சம் அரைக்கால், அக்கினி அம்சம் அரைக்கால், ஜலாம்சம் அரைக்கால், பிரதிவியம்சம் அரைக்கால், அதாவது - ஆகாசத்தில் தன் சுவாம்சம் அரையும் மற்ற நான்குபூதங்களில் ஒவ்வொன்றினுடைய அரைக்காலம்சம் சேர்ந்து அரையுமாக விருக்கிறது. இப்படியே மற்ற பூதங்களுக்குமென் றறியத்தக்கது).

𑌏𑌵𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑍀𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌏𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑍀𑌕𑍃𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑍍𑌡𑌂 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑌭𑍁𑌵𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌚𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑌿𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌤𑍂𑌨𑌿 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌿 । 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌯𑍋𑌰𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 । 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌮𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯𑌕𑍋𑌶𑌃 । 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌃 । 𑌇𑌦𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌶𑌰𑍀𑌰𑌞𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 । 𑌵𑌨𑌂 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 । 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌗𑍃𑌹𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 । 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 । 𑌏𑌕𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 । 𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑍋 𑌜𑍀𑌵𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 । 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌃 । 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌗𑌰𑍍𑌭𑌃 । 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍈𑌜𑌸𑌃 । 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌰𑌃 । 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌵𑍍𑌯𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌃 । 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌃 । 𑌅𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 ॥ 𑌸 𑌚 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌮𑍋𑌗𑍁𑌣𑍈𑌰𑍁𑌪𑌾𑌧𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌡𑍍𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌃 । 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌗𑌰𑍍𑌭𑍇 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌃 । 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌃 । 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 । 𑌅𑌯𑌮𑍇𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌰𑍋𑌪𑌃 । 𑌇𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌅𑌥𑌾𑌵𑌰𑌣𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍋𑌶𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌆𑌵𑌰𑌣𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌕𑌾𑌰 𑌏𑌵𑌾𑌵𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 । 𑌆𑌵𑌰𑌣𑌞𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 । 𑌅𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌰𑌣𑌮𑌭𑌾𑌨𑌾𑌵𑌰𑌣𑌞𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 । 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌰𑌣𑌂 ।

இப்படிச் செய்வதினாலே ஐந்து பூதங்களும் பஞ்சீகிருதம் செய்யப்பட்டதாகின்றன. இப்பஞ்சபூதங்களிலிருந்து பிரம்மாண்டமும் அதற்குள்பட்ட பதினான்கு லோகங்களும், அதினாலேயே நான்குவித (உத்பிஜ, அண்டஜ, ஜராயுஜ, சுவேதஜ) ஸ்தூலசரீரங்களும் அன்னம்முதலிய போக்கியவஸ்துக்களு முண்டாயின. இந்த ஸ்தூலசரீரத்தில் ஜீவேசுவரர்களுடைய இருப்பானது ஜாக்கிரதவஸ்தையாகிறது. இந்த ஸ்தூலமே அன்னமயகோசம். இப்படித்தான் ஸ்தூலசிருஷ்டிக்கிரமம். இந்தக் காரணசரீரமும் சூக்ஷ்மசரீரமும் ஸ்தூலசரீரமும் தனித்தனியாய் வியஷ்டி ஸமஷ்டி என இருவகை. வனம், கிராமம், என்பவை ஸமஷ்டி (பொதுவானபெயர்). மரம், வீடு, வியஷ்டி. இப்படியே சகல சரீரமும் ஸமஷ்டி. ஒருசரீரம் வியஷ்டி. இதில் ஸமஷ்டி யுபாதியுடையவன் (சகலப் பிரபஞ்சமும் தன்னுடைய சுவரூபமென்று அபிமானம்கொண்டவன்) ஈசுவரன். வியஷ்டி யுபாதியுடையவன் (தேகம் தன்னுடையதென்று அபிமானம் கொண்டவன்) ஜீவன். அதிலும் காரணஸமஷ்டியினாலீசுவரன். காரணவியஷ்டியினால் பிராக்ஞன் (என்றுபெயர்). சூக்ஷ்ம ஸமஷ்டியினால் ஹிரண்ணியகருப்பன். சூக்ஷ்ம வியஷ்டியினால் தைஜஸன். ஸ்தூல ஸமஷ்டியினால் வைசுவானரன். ஸ்தூல வியஷ்டியினால் விசுவன். இப்படி ஜீவேசுவரர்களுக்குள்ளும் அவாந்தரபேதங்க ளுண்டாயிருக்கின்றன. இந்த ஈசுவரனே சத்துவரஜஸ்தமோகுணங்களாகிய உபாதிகளினாலே (முறையே) விஷ்ணு பிர்ம்மா ருத்திரரூபங்கள் மூலமாய் சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்காரங்களைச் செய்கிறான். பிர்ம்மாவானவர் விராட்ரூபத்திற்குள் ளடங்கினவர். விஷ்ணுவானவர் ஹிரண்ணியகருப்ப ரூபத்திற்குள் ளடங்கினவர். ருத்திரர் ஈசுவரரூபத்திற்குள் ளடங்கினவர். இப்படித்தான் பிரபஞ்சத்தினுடைய உற்பத்தி. இதுதான் அத்தியாரோபம். இதுவரை (தமோகுணப் பிரதானத்தினுடைய) விக்ஷேபசக்தி காரியம் சொல்லப்பட்டது. இனி ஆவரணசக்தி காரியம் சொல்லப்படுகிறது. ஈசுவரன், ஆத்மஞானி இவர்களைத்தவிர மற்றச் சகல ஜீவர்களுக்கும் பஞ்சகோசங்களுடையவும் ஆத்மாவினுடையவும் பேதத்தை யுண்டாக்கி ஆவரணசக்தியானது அந்தகாரம் (மகா இருள்)போலமறைக்கிறது. இந்த ஆவரணவானது அசத் என்றும் அபாந என்று மிரண்டுவிதம். வஸ்துவில்லை என்கிற வியவகாரத்திற்குக் காரணம் அசத்துவாவரணம்.

வஸ்து ந பாதீதி வ்யவஹாரகாரணம் அபாநாவரணம் । ஆவரணஶக்திகார்யமேவ ஸம்ஸாரவ்ருக்ஷஸ்ய பீஜம் ॥ ந விக்ஷேபஶக்திகார்யம் ॥ அத ஏவ ஸங்க்ஷேபஶாரீரகே அபிஹிதம் । த்விவிதமாவரணம் தத்த்வஜ்ஞாநேந விநஶ்யதி । தத்த்வஜ்ஞாநஞ்ச பரோக்ஷஜ்ஞாநம் அபரோக்ஷஜ்ஞாநமிதி த்விவிதம் । தத்ர ஶாஸ்த்ராசார்யோபதேஶஜந்யம் ஜ்ஞாநம் பரோக்ஷஜ்ஞாநம் । இதமேவ ஶ்ரவணம் । அநேந வஸ்து நாஸ்தீதி [illegible] ரூபம் அஸத்த்வாவரணம் விநஶ்யதி ॥ ததா வஸ்த்வஸ்தீதி வ்யவஹ்ரியதே । ஶ்ரவணேந ஸம்ஶயம் மநநேந அஸம்பாவநாம் நிதித்யாஸநேந விபரீதபாவநாஞ்ச நிவர்த்ய [illegible] தத்த்வமஸ்யாதிவாக்யஜந்யம் ப்ரஹ்மாத்மஜ்ஞாநம் ஜாயமாநம் அபரோக்ஷஜ்ஞாநம் । அநேந வஸ்து நாஸ்தி ந பாதீதி வ்யவஹாரஹேதுரபாநாவரணம் விநஶ்யதி ॥ ஏவம் பரோக்ஷஜ்ஞாநேந அபரோக்ஷஜ்ஞாநேந ச வஸ்து நாஸ்தி ந பாதீதி வ்யவஹாரஹேதோராவரணத்வயஸ்ய அபி விநஶ்யதி । ததா ச [illegible] நிவ்ருத்தி: [illegible] பவத: । இதி [illegible] । [illegible] । [illegible] த்விவிதம் । பரோக்ஷம் அபரோக்ஷம் இதி [illegible] । அதஏவ [illegible] வஸ்த்வஸ்தீதி [illegible] அபரோக்ஷம் ॥

௨௦ ॥ ஸ்வாபாவாபாவாதி ॥ காரணவ்ருத்திரூபேண கார்யம் நாஸ்தீதி [illegible] ஶக்திகார்யம் ரஜ்ஜுஸர்பவத் [illegible] வஸ்து நாஸ்தீதி நிஷேதாபாவ: । யாமாஸாமாயா । யா நவித்யா ஸவித்யா ।

வஸ்து விளங்கவில்லை என்கிற வியவகாரத்திற்குக் காரணம் அபா நாவரணம். ஸம்சார விருக்ஷத்திற்கு ஆவரணசக்தி காரியம்தான் மூலமாயிருக்கிறது விக்ஷேபசக்தி காரியமல்ல. இதானது (இந்த ஆவரண சக்தியானது) மோக்ஷசித்திக்குக் காரணமாயிருக்கிறது. (ஆவரணமென்று ஒன்றில்லாவிட்டால் மோக்ஷமென்கிற பதத்திற்குப் பிரயோஜனமில்லை). இவ் விரண்டுவித ஆவரணமும் தத்துவ ஞானத்தினுல் நாசமடையவும் தத்துவஞானமானது பரோக்ஷம் அபரோக்ஷமென இருவகைப்படும். அவைகளில் குருமூலமாய் வேதாந்தத்தினுலுண்டாகிற ஞானம் பரோக்ஷஞானம். இதுதான் சிரவணம் (கேட்டறிகிறது). இதினுல் வஸ்துவில்லையென்கிற அஸத்துவாவரணம் நாசமாகிறது. அப்போது வஸ்து விருக்கிறதென்று வியவகரிக்கப்படுகிறது. சிரவணத்தினுல் சமுசயத்தையும் மனனத்தினுல் அஸம்பாவனையையும் நிதித்தியாசத்தினுல் விபரீத பாவனையையும் நிவர்த்திசெய்து, தேகாத்துமஞானத்தைப்போல் (தேகமே ஆத்மாவென்கிற ஞானம் எவ்வளவு உறுதிப்பட்டிருக்கிறதோ அப்படிப்போல்) உண்டாகிற பிர்ம்மாத்மஞானம்தான் (பிர்ம்மமேதான். தானே பிர்ம்மம் என்கிற ஞானந்தான்) அபரோக்ஷ ஞானம். இதினுல் வஸ்து விளங்குகிற தில்லையென்கிற அபானுவரணம் நாசமடைகிறது. இப்படி பரோக்ஷாபரோக்ஷ ஞானத்தினுல் (பிர்ம்மமாகிய)வஸ்து இல்லை, விளங்கவில்லை, என்கிற வியவகாரத்திற் கேதுவான ஆவாணமிரண்டும் நசித்துப்போகின்றன. அப்பொழுது அநர்த்த நிவிருத்தியும் ஆனந்தப் பிராப்தியு முண்டாகின்றன. இவ்விதமாய் ஏழுஅவஸ்தைகள் சித்தியாகின்றன. ஏழு அவஸ்தை யாவன—அக்ஞானம், ஆவரணம், விக்ஷேபம், பரோக்ஷஞானம், அபரோக்ஷஞானம், அநர்த்த (துக்க) நிவர்த்தி, தடையற்ற திருப்த்தி இவ்வேழும் ஜீவனுக்கு அவஸ்தைகள். இவ்விதமாய் ஆகாசத்தைப்போல நிர்மலமாயிருக்கிற சைதன்னிய வஸ்துவில் பொய்யாயிருக்கிற பிரபஞ்சத்தைக் கற்பித்தல் அத்தியாரோபமென்று சொல்லப்படுகிறது.

அபவாதமாவ தென்ன? காரணத்தைத்தவிர காரியமில்லையென்கிற அறிவினுலே கிளிஞ்சிலில் வெள்ளிபோலவும் கயிற்றில் பாம்புபோலவும் பிர்ம்மத்தினிடத்தில் பிரபஞ்ச மில்லையென்று தள்ளுவதுதான் அபவாதம். எதில்லையோ அது மாயை எதிருக்கிறதில்லையோ அது அவித்தை என்கிற வியுத்பத்தியினுலே

𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍। 𑌏𑌵𑌂 𑌯𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌣 𑌕𑌿𑌮𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌹𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿। 𑌸 𑌏𑌵 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃.

𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌮𑍍.

𑌓𑌂॥ 𑌅𑌥 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑍇 𑌅𑌨𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋𑌽𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑌮𑍍। 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌃। 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷 𑌏𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌮𑍍। 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌕𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌬𑍋𑌧𑍍𑌯𑌬𑍋𑌧𑌕𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌵𑌾 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃। 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋𑌽𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑍀। 𑌯𑌥𑌾 𑌬𑍃𑌹𑌸𑍍𑌪𑌤𑌿𑌸𑌵𑍇𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣 𑌏𑌵। 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍂𑌯𑍇𑌨 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃। 𑌤𑌥𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑌸𑌮𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨 𑌏𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑍀। 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌃। 𑌇𑌹𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌫𑌲𑌭𑍋𑌗𑌵𑌿𑌰𑌾𑌗𑌃। 𑌶𑌮𑌾𑌦𑌿𑌷𑌟𑍍𑌕𑌮𑍍। 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌚𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌯𑌮𑍍। 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌜𑌗𑌨𑍍𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌜𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌃। 𑌇𑌹 𑌸𑍍𑌰𑌕𑍍𑌚𑌨𑍍𑌦𑌨𑌵𑌨𑌿𑌤𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌭𑍋𑌗𑌃। 𑌅𑌮𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌸𑌰𑌸𑍍𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌵𑌿𑌷𑌯𑌭𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌅𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌵𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌶𑌨𑌵𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌿𑌵𑌶 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌮𑍍 𑌇𑌹𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌫𑌲𑌭𑍋𑌗𑌵𑌿𑌰𑌾𑌗𑌃। 𑌶𑌮𑌦𑌮𑍋𑌪𑌰𑌤𑌿𑌤𑌿𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌨𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑌮𑌾𑌦𑌿𑌷𑌟𑍍𑌕𑌮𑍍।

(இந்த வாக்கியங்களுடைய அர்த்தத்தினுலே) மாயை கற்பிதமென்பது சித்தம். இப்படி எவன் விசாரித்து பிர்ம்மத்திற்கு அந்நியமா யொன்றுமில்லை யென்றும் அந்தப் பிர்ம்மம் "நானே" என்றும் விசாரித் தறிகிருனே அவனே ஜீவன் முக்தனென்பது வேதாந்தத்தினுடைய சித்தாந்தம்.

முதல் வருணகம் முற்றிற்று.

உ - வது. வருணகம்.

ஓம். இந்த இரண்டாவது வருணகத்தில் அநுபந்த சதுஷ்டயம் சொல்லப்படுகிறது.

அநுபந்த சதுஷ்டயமாவ தென்ன? விஷயம், பிரயோஜனம், சம்பந்தம், அதிகாரி இவைகள்தான். விஷயமென்பது யாது? இந்த வேதாந்த சாஸ்திரத்திற்கு விஷயம் பிர்ம்மமே. பிரயோஜனமென்பது யாது? மோக்ஷமே. சம்பந்தமென்பது யாது? பிரதிபாத்திய(சொல்லத்தகுந்தது) பிரதிபாதக (சொல்லுகிறவன்) பாவமாவது அல்லது, போத்திய (தெரியத்தக்கவஸ்து) போதக (தெரிவிக்கிறவன்) பாவமாவது சம்பந்தம். அதிகாரி யார்? சாதன சதுஷ்டய ஸம்பன்னனே அதிகாரி. (அதெப்படிப்போ லென்ருல்) பிரகஸ்பதி சவனமென்கிற யக்ஞத்தில் எப்படிப் பிராமணனே யதிகாரியோ, ராஜஸூயயாகத்தில் எப்படி க்ஷத்திரியனே யதிகாரியோ, அப்படிப்போல வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் சாதன சதுஷ்டய சம்பன்னனே யதிகாரி. சாதனசதுஷ்டய மாவதெவை? நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகம், இஹாமுத்திரார்த்த பலபோக விராகம், சமாதிஷட்கம், முமுக்ஷுத்துவம் இவைகளே. பிர்ம்மமே நித்தியமானது ஜகத் அநித்தியமானது என்று சுருதிஸ்மிருதி புராணுதிகளினுலே தனக்காகவே யுண்டாகிற ஞானம்தான் நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகம். இவ்வுலகத்தில் புஷ்பம், சந்தணம், வனிதை (ஸ்திரீ) முதலிய விஷயபோகங்கள், சுவர்க்கம் முதலிய லோகத்தில் அப்ஸரஸ்திரீ முதலிய விஷயபோகங்கள் இவ்விரண்டு மநித்திய மென்றும் (அந்தபோகங்களை) நாய் வாந்திசெய்த அந்நம் போலவும் மலமுத்திரம் போலவும் அவைகளில் வைராக்கியம் (வெறுப்பு) உண்டாவதே இஹா முத்திரார்த்தபல போக விராகம். சமம், தமம், உபாதி, திதிக்ஷா, சமாதானம், சிரத்தை இவைகளே சமாதிஷட்கம் என்பவை.

𑌶𑌮𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑌨𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌂 । 𑌦𑌮𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 । 𑌉𑌪𑌰𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑌾𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍋 𑌵𑌾 । 𑌤𑌿𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌾𑌗𑌤 𑌶𑍀𑌤𑍋𑌷𑍍𑌣𑌾𑌦𑌿𑌸𑌹𑌨𑌂 । 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍁𑌮𑌾𑌨 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌃 । 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌃 । 𑌗𑍃𑌹𑍇 𑌦𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑍋 𑌦𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌕𑌲𑌤𑍍𑌰𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌤𑌾𑌪𑍋𑌪𑌶𑌮𑌨𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑌤𑍍𑌯 𑌤𑌾𑌪𑍋𑌪𑌶𑌮𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤𑍇𑌤𑌿 । 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌂𑌸𑌾𑌰𑌿𑌕 𑌤𑌾𑌪𑍋𑌪𑌶𑌮𑌨𑌂 𑌸𑌂𑌪𑌾𑌦𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌷𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍀𑌵𑍍𑌰𑌬𑍁𑌭𑍁𑌕𑍍𑌷𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑌾 । 𑌏𑌕𑍇𑌷𑌾𑌂𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌶𑌮𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌐𑌹𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌫𑌲𑌭𑍋𑌗𑌵𑌿𑌰𑌾𑌗𑍇𑌣𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌹𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌕𑍇𑌷𑌾𑌂𑌚𑌿𑌚𑍍𑌚 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌕𑍋𑌪𑌤𑌾𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌶𑌮𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌶𑌮𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌸𑌹𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌏𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌯𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌕𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑌶𑌮𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾 𑌸𑌹𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 ।

(க) சம மெது?

சிரவணம் முதலியவைகளுக்கு அந்நியமான விஷயங்களி லிருந்து மனதைத் திருப்பி சிரவணுதிகளுக்கு விஷயமான ஆத்மா விடத்தில் நிறுத்துவதுதான் சமம்.

(உ) தம மெது?

க்ஞானேந்திரிய கருமேந்திரியங்களை யடக்குதல்தான் தமம்.

(ங) உபரதி எது?

சந்நியாசம் அல்லது, நிஷ்காம கருமானுஷ்டானம் அல்லது, வியவகார மற்றிருத்தல்தான் உபரதி.

(ச) திதிக்ஷா எது?

பிராரப்தத்தினு லுண்டாகும் சீதம் உஷ்ணம் முதலியவை களை சகித்துக்கொள்ளல்.

(ரு) சமாதான மெது?

சிரவணுதிகளினுல் கிரகிக்கப்பட்டதில் மனதை நிறுத்து வதுதான்.

(சு) சிரத்தையாவ·தென்ன?

குரு வாக்கியத்திலும் வேதாந்த வாக்கியத்திலும் விசுவாசம் தான் சிரத்தை.

வீடு எரியும்போது அதிலகப்பட்ட புருஷன் களத்திர புத் திராதிகளைவிட்டுத் தன்னுடைய தேகம் எரிந்துபோகாமல் காப் பாற்ற தான் வெளியில்போய் தாபத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்ள விச்சிப்பதுபோல சமுசாரமாகிற தாபத்தை பரிஹரிக்க சகல ஈஷணை களையும் விட்டவனுடைய தீவரமான இச்சைதான் முமுக்ஷா.

உலகத்தில் சிலருக்கு நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகமிருந் தாலும் வைராக்கிய முண்டாகாததினுலே இஹா முத்திரார்த்த பலபோக விராகமும் வேண்டியதென்று சொல்லப்பட்டது. இவ் விரண்டு மிருந்தாலும் சில ரிஷீசுவராளுக்குக் கோபதாப மிருக் கிறதினுலே (சமாதி) யும் வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. இம் மூன்று மிருந்தாலும் பக்தியாய் ஈசுவரோபாசனை செய்கிற சிலரிடத்தில் ஞானுதிகாரம் காணப்படாததினுலே முமுக்ஷுத் துவமும் வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது.

ஏவம்ப்ரோக்தாதிகாரீ உபஹாரஸமித்பாணிஸ்ஸந் ஸத்குருமுபஸ்ருத்ய நமஸ்க்ருத்ய விஜ்ஞாபயேத் [illegible] இதி ஸம்போத்ய ஜீவ: க: பர: க: ஜகச்ச கீத்ருஶம் ஏதச்ச த்ரயம் கஸ்மாஜ்ஜாதம் [illegible] ப்ருச்சேத் [illegible]| "பரீக்ஷ்ய லோகாந் கர்மசிதாந் ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாந் நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந| தத்விஜ்ஞாநார்த்தம் ஸ குருமேவாபிகச்சேத் ஸமித்பாணி: ஶ்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம்" இத்யாதிஶ்ருதே: "தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரஶ்நேந ஸேவயேதி" ஸ்ம்ருதேஶ்ச| ஏவம் ஶிஷ்யேண ப்ரார்த்தித: ஸத்குரு: தயயா [illegible] ஜந்மாந்தர [illegible] போதயிஷ்யந் [illegible] ஜ்ஞாபயதி| ஶிஷ்யாதிகாரிணம் ஸாதநசதுஷ்டயஸ்ய [illegible] ஸர்வாணி [illegible] ஶ்ரவணாதேர் [illegible] தஜ்ஜ்ஞாநப்ரயோஜகம் [illegible]| ஏவம் [illegible] ஜீவாத்மபரமாத்ம [illegible] விசார்ய ஜாநாதி| [illegible].

இதி [illegible].

அத ப்ரபஞ்ச: கதிவித இதி சேத் ஆத்மாநாத்மா இதி த்விப்ரகார:| ப்ரபஞ்சாதீதஸ்த்வாத்மா| அயம் ப்ரபஞ்சோऽநாத்மேதி ந ஶங்கிதவ்யம்| கதமிதி சேத் ஸ்வப்ரபஞ்சஸ்ய சேதநாசேதநாத்மகத்வாத்| ஆத்மந: சேதநரூபத்வாச்ச ஆத்மாநம் விநா ப்ரபஞ்சஸ்யாஸம்பவாச்ச ஆத்மந: ப்ரபஞ்சாந்தர்பாவோ வக்தவ்ய:| ஏவம் தர்ஹி சேதநம் கிம் அசேதநம் கிமிதி சேத்| ஜங்கமம் ஸர்வம் சேதநம்| ஸ்தாவரம் ஸர்வமசேதநம் |

இப்படிப்பட்ட அதிகாரியானவன் காணிக்கையாக சமித்தைக் கையிலுடையவனாய் ஸத்குருவை யடைந்து நமஸ்காரம் செய்து விசுவாச விநயங்களோடு ஓ சுவாமீ! ஓ பகவானே! ஓ குருவே! என்று விளித்து ஜீவன் யார்? ஈசுவரன்யார்? ஜகத் எப்படிப்பட்டது? இம் மூவரும் எதிலிருந் துண்டானார்கள்? (சம்சாரம்) எதினால் போகும்? என்ற கேள்விகளைக் கேட்கவேண்டும் (இதே அர்த்தத்தை சுருதிகளிலும், பகவத் கீதா வாக்கியத்திலும் காண்க.)

இப்படி சிஷியனாலே பிரார்த்திக்கப்பட்ட சத்குருவானவர் தயவோடு சத்துவரஜஸ் தமோகுணங்களினாலே ஜீவேசுவர ஜகத்துக்களுண்டான விதத்தைப் போதித்து ஆத்மசுவரூபத்தையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் போதிக்கிறார். இப்படிப்பட்ட அதிகாரிக்கு சாதனசதுஷ்டய சம்பத்தானது வெகு ஜன்மங்களில் சம்பாதிக்கப்பட்ட புண்ணியக் கூட்டங்களுடைய பரிபக்குவத்தினாலேயும் ஈசுவராநுக்கிரகத்தினாலேயும் அடையப்பட்டதென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது. இந்த தத்துவஞானத்தைக் கொடுக்கிறகுருவை ஈசுவரனாகவே யெண்ணவேண்டியது. இப்படி எவன் குருமுகமாய் ஜீவாத்தும பரமாத்துமாக்களுக்கு அபேதத்தை விசாரித்தறிகிறானோ அவனே முக்தியடைகிறானென்பது நிச்சயம்.

இரண்டாவது வருணகம் முற்றிற்று.

௩-வது வருணகம்.

இந்தப்பிரபஞ்ச மெத்தினைவிதம்?

ஆத்மா, அநாத்துமா, என இரண்டுவிதம். பிரபஞ்சாதீதமான ஆத்மாவுக்கு எப்படிப் பிரபஞ்சத்திற்குள் அந்தர்பாவம் (அடக்கம்) என்று சந்தேகப்படவேண்டியதில்லை. எப்படி என்றால், இந்தப் பிரபஞ்சமானது சேதனா சேதனாத்மகம் (சித்தும் ஜடமும்சேர்ந்த சுவரூபம்) ஆனபடியினாலேயும் ஆத்மா சேதனனானபடியினாலேயும் ஆத்மாவையன்றி பிரபஞ்சமில்லாத்தினாலேயும் ஆத்மாவுக்குப் பிரபஞ்சத்திற்குள் ளிருப்புசொல்லியே தீரவேண்டும்.

அப்படியானால் சேதனமெது, அசேதன மெதுஎன்றாலோ, ஜங்கமம் (உயிருள்ளவஸ்துக்கள்) எல்லாம் சேதனம். ஸ்தாவரம் (உயிரில்லாததாகிய ஜடவஸ்துக்கள்) எல்லாம் அசேதனம்.

தஸ்மிந் வேதநாநாமவேதநாநாஞ்ச ப்ரத்யேகம் ஸஹஸ்ர ப்ரகாரகத்வாத் கதம் நிஷ்ப்ரகாரகத்வ ப்ரபஞ்ச இதி சேந்ந | கதமிதி சேத் | அநாத்மா ஏக ஏகஶ: காயப்ரபஞ்சோ நேகோஶ: | ஆத்மா ஏக ஏகமேவா ப்ரநாத்மகாயோ வாயுஹி: அநேகஜீவா இதி அநேகேஶ்வரா இதி ஸஹாதி | ஏகமேவாத்விதீய ஜீவஶ்ச கதமநேகஶ்ச இதி சேத் ப்ரண்யக்ஷேத்ரஷு ஹா ஷேஷு ஶிவ விஷ்ண்வாதி மூர்த்திஷ்வஹமேவ ஸஹஸ்ரஶ இதி ப்ரத்யக்ஷ: | ஸ்ருஷ்டியாதி ப்ரவாணாம் தாஸாம் மூர்த்தீநாம் கதம் ஈஶ்வரத்வ மிதி சேத் | ஸர்வேஶ்வரத்வாஸ்தி | ஸர்வேஷ்வபிதா ஸுமூர்த்திஷு ஸ ஹுஜ்யவ்வயம் ஸ்ருஷ்வா ஸமிஷேக மநமேவஜ்யாஷம் க்ரியமாண த்வாச | யேஷாம் ஶாஸ்த்ர விஶ்வாஸோ நாஸ்தி | தேஷாமஹஸ்த மூர்த்தீநாம் பூஜநேநாஹாஹரணீயாம் | ஸர்வத்ர ஶ்ருஷாவதா ரேவஉஷாஹரணீயத்வாச | கிஞ்சேஹமமூர்த்தாத்மகே ஸஷிநுஶிரோ ஶ்ருத்வபாஷிம் ஸர்வத்ராம்ஜீவாநாம் ஸத்யஞ்ஶோஷா ஸுமூர்த்தி ஷு ஸர்வப்ராஷிகாணெகோஷாஷம் |

அப்படியானல் சேதனங்களும் அசேதனங்களும் வெவ்வேருயும் பலவிதங்களாயு மிருக்க பிரபஞ்ச மிரண்டுவிதமென்று எப்படிச் சொல்லலாமென்ருல், அநாத்துமா ஒன்றுதான். (ஆனல்) அது காரியரூபத்தினலே அநேகமாகவாயிற்று. ஆத்மாவும் ஒருவன் தான் அவனும் அநாத்துமகாரியங்களாகிற உபாதியினலே அநேக ஜீவர்களென்றும் அநேக ஈசுவரர்களென்றும் விளங்குகிருன். ஒன்ருன ஈசுவரனுக்கு ஜீவனைப்போல அநேகத்துவ மெப்படி என்ருலோ, புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களிலும் வீடுகளிலும் சிவ விஷ்ணு முதலான மூர்த்திபேத மிருப்பதினல்தான். மண் கல் முதலிய ரூபமாயிருக்கிற அந்த மூர்த்திகளுக்கு ஈசுவரத்துவ முண்டோ வெனி லுண்டு. (அப்படி யில்லாவிட்டால்) அந்த மூர்த்திகளின் விஷயமாய் அநேக திரவியம் செலவுசெய்து அபிஷேக நைவேத்தியம் முதலானவை செய்வார்களா? எவர்களுக்கு சாஸ்திரத்தில் விசுவாசமில்லையோ அந்த மிலேச்சர் முதலியவர்கள் மூர்த்திகளைப் பூஜைசெய்யவில்லை யென்பதினல் அவர்களை யுதாரணமா யெடுக்கக்கூடாது. எவ்விடத்திலும் சிரத்தை யுள்ளவர்களையே உதாரணமா யெடுத்துக்கொள்ளத்தக்கது. மகா அசங்கியமான மலமூத்திர முதலிய சுவரூபமாயிருக்கிற இந்தச் சரீரத்தில் ஆத்ம புத்தியை வைக்கிற ஜீவர்களுக்கு அதிசுத்தமான மூர்த்திகளில் ஈசுவரபுத்தியை வைப்பதின லென்னதோஷம்? (என்ன சொன்னதாகவாயிற்றென்ருல், ஒன்ருன பரமாத்துமாவை உலகத்தில் பலர் பலபெயர்களைவைத்து பூஜிக்கிறபடியால் பலவாக சொல்லப்பட்டதே யன்றியில் வாஸ்தவத்தில் பலவல்லவென்பதையும் விக்கிரகம் முதலியவைகளாகிய மூர்த்திகளைப் பூஜிப்பது ஆத்மஞானி

கள்தவிர தேகாத்தும ஞானமுள்ளவர்களுக்கு அவசியமென்பதையும் வெளியிட்டதாகவாயிற்று. விக்கிரக ஆராதனை நிந்திக்கத்தக்கதல்ல, சுருதி ஸ்மிருதி புராணம் முதலிய சாஸ்திரங்களினுலே கண்டொக்தமாய் விதிக்கப்பட்டதாயுள்ள விக்கிரக ஆராதனையை விட்டு விட்டால் அதினுல் அவன் நற்கெதி யடையமாட்டான். ஆனுல் கெடுதியை மட்டுமடைவான். புராணுதிகளிலேயே விக்கிரகாராதனம் தூஷிக்கப்பட் டிருக்கிறதென்றும் அது கல்வியறிவில்லாத மூடர்களுக்குக் கூடத்தகாததென்றும் சிலர் சொல்லுகிருர்கள். ஆனுல் தூஷிக்கப்பட்டிருக்கிற விடத்திலுள்ள வாக்கியங்களின் முன்பின் துடர்ச்சியை கவனித்தால் அப்படி சொல்லவிடமிராது. "அக்நௌ தேவோ த்விஜாதீநாம் முநீநாம் ஹ்ருதி தைவதம்। ப்ரதிமாஸ்வல்பபுத்தீநாம் ஸர்வத்ர ஸமதர்ஸிநாம்॥—துவிஜர்களுக்குத் தெய்வம் அக்கினியில், முனிகளுக்குத் தெய்வம் மனதில், அஞ்ஞானிகளுக்குத் தெய்வம் விக்கிரகத்தில், சமதிருஷ்டியுள்ளவர்களுக் கெங்கும் தெய்வம்" என்கிற உத்தரகீதா வாக்கியத்தை யோசிப்போமாகில் இந்தச்சுலோகத்திலுள்ள நான்குபாதங்களில் மூன்ரும்பாதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறவர்கள் பிர்ம்மஞான மில்லாதவர்களும் மற்ற மூன்றுபாதங்களில் கண்டவர்களல்லாதவர்களுமாகவே யிருக்கவேண்டும். எப்படியெனில் — இதில் நான்குவித அதிகாரிகளைக் குறித்துச் சொன்னதாக விருக்கிறது. முதல் பாதத்தில் அக்கினிமூலமாய்ச் செய்யவேண்டியதாகிய யக்ஞாதிகள் வேதாதிகாரிகளான பிர்ம்ம க்ஷத்திரிய வைசியர்களுக்கு யோக்கியமானதாகையாலும் "யஜ்ஞோ வை விஷ்ணு:" "ஸஹஸ்ரக்ரது: ஸஹஸ்ரயஜ்ஞ:" யக்ஞம் முதலியன விஷ்ணுசுவரூபமாகவே யிருக்கிறதாக சாஸ்

திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற தாகையாலும் யக்ஞாதிமூல மாய் பகவ தாராதனே யானது கிரகஸ்தாசிரம தருமத்திலிருக் கிற துவிஜர்களின்பொருட்டு ஏற்பட்டது. ஈசுவரார்ப்பண புத் தியாய் கருமம்செய்து அதினல் சித்தசுத்தியடைந்த முனிகளுக்கு பகவான் தன்தன் ஹிருதயத்தில் விளங்குகிறதாகத் தியானிக்கும் படி இரண்டாவது பாதத்தினல் ஏற்பட்டது. "ஸவ-ூஂவஹீஃ ஹுஹூ" "ஸவ-ூஂஹுஹூஷயஂஜஹசு" என்ற சுருதிவாக்கியங்களுக் கிணங்க பரமஹம்ஸனை யோகியானவன் சகலத்தையும் பிர்ம்ம சுவரூபமாகவே பார்க்கிருனுகையால் அவனுக்கெங்கும் தெய்வ மென்று நான்காவதுபாதம் கூறியது. இந்த, க-உ-ச பாதங்களில் சேராதவர்கள் மூன்றுவது பாதத்தில் சேரவேண்டியவர்களா யிருக்கிருர்கள். அதில் விக்கிரகாராதனே செய்யவேண்டியவர்கள் "அப்பிறபுத்தர்கள்" என்று சொல்லியிருக்கிறது பிரபுத்தர்களென் ருல் ஞானிகள். எப்படிப்பட்ட ஞானிகளென்ருலோ ஆத்மா நாத்தும விவேகத்தினல் ஆத்மசுவரூபானு ஸந்தானம் செய்யப் பட்டவர்களே. "அப்பிரபுத்தர்களென்ருல் ஆத்மஞான மில்லா தவர்களே. விஷயஞான முள்ளவர்களை ஞானிகளாக வேதாந்தி கள் அங்கீகரிப்பதில்லை. ஆகையால் இம்மூன்ருவது பாதமானது பிர்ம்மஞான மடையாதவர்களாயும் யக்ஞாதி கருமங்களைச்செய்ய யோக்கியதையும் சக்தியு மில்லாதவர்களாயும் பிர்ம்மத்தை மனதி னுலேயே தியானம்செய்ய வல்லமையற்றவர்களாயும் யோகத்தில் தேர்ச்சியடைந்து சகலமும் பிர்ம்மசுவரூபமென்று பார்க்க திரமை யடையாதவர்களாயு முள்ளவர்களையே குறிக்கிறது. ஆகையால் விக்கிரக ஆராதனையானது கல்வியறிவில்லாத மூடர்கள் விஷய மாகவே ஏற்பட்டதென்பது யுக்திக்குப் பொருந்தமாட்டாது).

ஸவம் ஸகஸ்ய அநாத்மந: காயோபாதிரேவேணாநேகத்வே ஸகஸ்யா
த்மந: அநந்தகாயோபாதிஹி: அநேகத்வத்ருஷ்டாந்த: அஜ்ஞாநே
ஸூத்ரமாயயா ஸநேகேவவ்யாப்தி காயோபாதிரேவேணவமிண தாஸதீ
பவத்வ்யக்ஷ: ஶோவமாநகமர்த்யம் கமஸமுபம்யூஹம் ஶம் வடம்ஶ
ராவம் ஜத்ராதிஹேஷம்ஹூதியயாக்ருகாஶஸகஸவவ்யாப்திகாயோபா
பாயிஷத்வ்ய விஷ ஸவவ்ய தீயஶா நம்கயம் வடாகாஶம் கயம் ஶோகாஶம்
ஜத்ராதிரமேவேணாநேகயாஹாதி। தயாஶமேவ்ய க்ருதிர நாத்மாஸ
கஸவ காயோபாதிரேவேணாநேகோஜாதம்। க்ருத்மாஸ்யஶேகோவி தத்
ஹூமீமோபாதிஹி ஸத்ரவ்ய விஷ ஜவஸ்து ஜேவம் ஶநமஷ்த்ர ராஶம்
க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியம் வைஶ்யம் ஶூத்ரம் பஶும் வக்ஷீ க்ரி
மிகீடம் ஜதிபஹுயாஹாதி அயமேவ ஹூநவகேஷ த்ருஷ்டாந்த:। ப்ரதி
பிம்பமேகஷ தமஸமேஜம் நதீதடாககூபவட ஜலாதி ஸகமே
வ ஜலம் யயா பஹுயாஜாதம்। தயா ஆநாத்மாவி பஹுயாஜாதம்।
தேஷமஸமேஜ்ராதிஷ்ருதித்ர ஸகஸவ ப்ரதிபிம்பிதஸ்து ப
ஹுயாஜாதம் தயா ஸகஸவவாத்மா அஜ்ஞாநஸஹிதேஷம் ஸ
வேஷவிஶஶீரேஷ ப்ரதிபிம்பிதஸ்து அநேகோஜாதம்। ஜ
த்ரமயத்ராவி த்ருஷ்டாந்தோ ஜ்ஞாதவ்ய:। யயாஜலமஹோ: ஶீதீ
காரணாதயம் பிம்பாஶாதிதம் நஶ்யந்தி। தயா அஜ்ஞாநகாரணயமோ:
கத்ரஶ்வ ஹோத்ரஶ்வ விகாராஶ்சாபி தத்ஜ்ஞாநேந நிஷ்ட விஹாஹாஶ
ஸவஹாந்தி। பிம்பஹேதஶாத்மாநம் நஶ்யந்தி।

இப்படி யொன்றாயிருக்கிற அநாத்மாவுக்குக் காரியரூபத்தினாலே அநேகத் துவத்திற்கும் ஒருவனான ஆத்மாவுக்கு அநாத்தும காரியோபாதியினால் அநேகத்துவத்திற்கும் திருஷ்டாந்த மெதுவெனில், பூமியானது காரியரூபத்தினால் பரிணமித்ததாய்க் (மாறுதல் அல்லது திரிதல்) கொண்டு பருவதம், விருக்ஷம், கோபுரம், சுவர், குதிர், வீடு, மடம், குடம், சட்டி முதலானவைகளா யெப்படி பேதத்தை யடைந்திருக்கிறதோ, ஓரே ஆகாசமானது பிருதுவி காரிய உபாதிகளினால் (குடம், வீடு, குகை, முதலியவை ஆகாசத்திற் குபாதி) பிரவேசித்ததுபோல காணப்பட்டு இது கடாகாசம், இது மடாகாசம் இவை முதலிய ரூபத்தினால் எப்படி அநேகமாய் விளங்கிறதோ அப்படி மூலப்பிரகிருதியாகிய அநாத்மா ஒன்றுதானே காரிய சரீரரூபத்தினால் அநேகமாகவாகிறது. அப்படியே ஆத்மாவானவன் தான் ஒருவனானாலும் அந்தந்தச் சரீர உபாதிகளினாலே அவ்வவ்விடத்தில் பிரவேசித்தவனைப்போ லிருந்துகொண்டு தேவன், மனிதன், இராமன், கிருஷ்ணன், பிராமணன், க்ஷத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன், பசு, பக்ஷி, புழு, பூச்சி என்பதாக வெகுவாய் விளங்குகிறான். இது அவச்சிந்ந பக்ஷத்திற்கு (துடர்ச்சியா யறிகிற விஷயத்திற்கு) திருஷ்டாந்தம். பிரதிபிம்ப பக்ஷத்திலோவெனில் சமுத்திரம், நதி, குளம், கிணறு, பாத்திரஜலம், என ஓரே ஜலமானது எப்படி அநேகமாய் விளங்குகிறதோ அப்படி அநாத்துமாவும் அநேகமாய் விளங்குகிறது. இந்த சமுத்திரம் முதலியவைகளில் ஓரேசூரியன் பிரதிபிம்பித்தவனாய் அநேகமாய் விளங்கிறான். அப்படியே ஓரே ஆத்மாவானவன் அந்தக்கரணத்துடன் கூடிய சகல சரீரங்களிலும் பிரதிபலித்தவனாகி அநேகமாய் விளங்குகிறான். இவ்விரு திருஷ்டாந்தங்களால் தெரிந்து கொள்ளத்தக்க தேதெனில்—ஜல சுவபாவமான குளிர்ச்சி அசைதல் முதலியன பிம்பமான ஆதித்தனை (சூரியனை) எப்படித் தொடமாட்டாதோ அப்படியே அந்தக்கரண தருமங்களாகிய கருத்திருத்துவ (செய்தல்) போக்திருதத்துவ (அனுபவித்தல்) விகாரங்களும் அந்தக்கரணத்திலிருக்கிற சிதாபாசன் (ஜீவன் இவன் சித்தினுடைய தோற்றம் ஆகையால் சிதாபாசனென்று சொல்லப்படுகிறான்) இடத்திலேயே விளங்குகின்றன. (அந்த விகாரங்கள்) பிம்பனாயிருக்கிற ஆத்மாவைத் தொடுகிறதில்லே.

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌤𑍍𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾। 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍। 𑌯𑌥𑌾𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑌵𑌨𑍍𑌮𑌹𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌾𑌶𑌵𑌦𑍍𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑌃 𑌏𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿। [illegible] 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 [illegible] 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌃 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑌿𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌮𑍍। [illegible] 𑌯𑌥𑌾 𑌜𑌲𑍇 𑌤𑌰𑌙𑍍𑌗𑌃 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌃 𑌤𑌰𑌙𑍍𑌗𑍇 𑌫𑍇𑌨𑌃 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌃। 𑌤𑌥𑌾 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌃 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌃। 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑌿𑌕𑌃 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌃। [illegible] 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌜𑌲𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌏𑌵 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌤𑌰𑌙𑍍𑌗𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌤𑌥𑌾 𑌫𑍇𑌨𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿। [illegible]। [illegible]। [illegible] 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃 [illegible]। 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌤𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑌿𑌕𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌯𑌥𑌾 𑌫𑍇𑌨𑌸𑍍𑌤𑌰𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿। 𑌤𑌰𑌙𑍍𑌗𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌜𑌲𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿। 𑌜𑌲𑌂 [illegible]। 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑌿𑌕𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿। 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿। 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾 [illegible] 𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌶𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌕𑌾𑌶 𑌏𑌵। 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌥𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃। 𑌏𑌵𑌂 𑌚 [illegible] 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌥𑌂 [illegible] 𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌂 𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌥𑌂 [illegible] 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 [illegible] 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑍇𑌣 [illegible]। [illegible]॥

𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑌨𑍇 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌕𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌃.

ஆகையால் ஜீவாத்துமாவே பரமாத்துமா. பரமாத்துமாவே ஜீவாத்மா. எப்படி என்ருல், கடாகாசமே மகாகாசம். மகாகாசமே கடாகாசம்போல் தான்.

ஜீவாத்மா கற்பிதனுன படியினுலேயும் கற்பிதமென்றதினுலேயே அது பொய்யான தாகையினுலேயும் சத்தியமான பரமாத்துமாவும் ஜீவாத்துமாவும் அபேதமென்பது எப்படி என்ருலோ, பாரமார்த்திகன் வியாவகாரிகன் பிராதிபாஸிகன் என ஜீவன் மூன்றுவிதமானவன். இந்த ஜீவர்கள் முறையே சுஷுப்தி ஜாக்கிரத் சுவப்னுபிமானிகள். ஜலத்தில் அலேயும் அலேயில் நுரையும் எப்படிக் கற்பிதமோ அப்படிப் பாரமார்த்திகனிடத்தில் வியாவகாரிகன் கற்பிக்கப்படுகிருன். வியாவகாரிக னிடத்தில் பிராதிபாஸிகன் கற்பிக்கப் படுகிருன். (எப்படியெனில்) ருசி நெகிழ்ச்சி குளிர்ச்சி முதலியன வாஸ்தவத்தில் ஜலத்தினுடைய குணங்களாகவேயிருந்து அக்குணங்கள் அலேயிலும் அதின்மூலமாய் நுரையிலும் விளங்குகின்றன. அதுபோல கூடஸ்த பாரமார்த்திகனிடத்திலுள்ள சச்சிதானந்தங்கள் வியாவகாரிகனிடத்தில் விளங்குகின்றன. எப்படி அலேயன்றி நுரையும் ஜலமன்றி அலேயுமில்லேயோ, ஜலம்மட்டும் வாஸ்தவமாயுள்ளதோ, அப்படி பிராதிபாஸிகனும் வியாவகாரிகனேத்தவிர இல்லே, வியாவகாரிகனும் பாரமார்த்திகனேத்தவிர இல்லே. ஆகையால் கடாகாசமே எப்படி மகாகாசமோ அப்படிப்போல பாரமார்த்திகனுகிய கூடஸ்தன், பரமாத்துமாவே யென்பது சித்தாந்தம்.

இந்தப்படி எவன் நேதி நேதி = இதல்ல இதல்ல என்கிற (சுருதி) வாக்கியத்தினுலே தேகாதி பஞ்சகோசங்களிலே நின்றும் பாரமார்த்திகக் கூடஸ்தனே வேறுபடுத்தி அந்தப் பாரமார்த்திகக் கூடஸ்தனே "நானே" என்று அறிந்துகொண்டவனுய், அந்த கூடஸ்தனுகிய பிர்ம்மம் "நானே" என்று சுருதி ஸ்மிருதி விசாரத்தினுலேயும் யுக்தியினுலேயும் உறுதியான நிச்சயத்தினுலேயும் சாக்ஷாத்காரம் (அநுபவத்தினுல் நேராய் பார்க்குதல்) செய்துக்கொண்டிருக்கிருனே அவனே பரிபூரண பிர்ம்மசுவரூபன். அவனேத்தான் புண்ணியபாப கருமங்கள் தொடுகிறதில்லே என்று சகல உபநிஷத்களும் ஒரே தாத்பரியமாய் முறையிடுகின்றன.

மூன்ருவது வருணகம் முற்றிற்று.

வந்தமோக்ஷயோ: ப்ராமாண்யம்.

இதாநீம் ஜீவஸ்ய து:கஸம்பந்தஸ்ய ஸத்யத்வ ஸாதகப்ரத்யக்ஷாதிஷு ஸகலேஷு ப்ரமாணேஷு ஸகலேஷு ஸஜாதீயேஷு இதரேதரதர்ஷு ப்ரமாணாப்ரமாணத்வ ப்ரதிபத்திஸாமர்த்யம் ஸாதயதி। தத்ர து:கித்வாதிவத்ர்ஷு யத்ர பந்த ஸம்பந்தே விசாரயதே। ஜீவாத்மந: து:கம் ஸ்வாபாவிகம்வா ஆகந்துகம்வா இதிசேத்। ஆகந்துகமிதி ஜேயம் ஸ்வாபாவிகமிதிசே-த்। கேநசித் தோஷாந்தர்ப்ரதிசேத்। தஸ்ய ஜீவாத்மந: து:கம் ஸ்வாபாவிகமேவ। து:கநிவ்ருத்தி: ஸதாபி நஸ்யாத்॥ ஸ்வபாவோ ஸ்யாபி நஸ்யாத்। து:கநிவ்ருத்தேஸ்ச ஸ்வபாவத்வாத் ஸத்தா ஸ்வாபாவிகா ஸ்யாத்। ஸ்வஸத்தா யோக ஸ்யாபேதுவாக்ய ஏகஸ்யாபித்யதேதா ஸ்யாத்। ஸ்வஸ்வாநாம்ப்ரமாணாநி வப்ரதாநிவஸ்யம்। இதிசேந்ந। தஸ்ய து:கம் ஸ்வாபாவிகமேவ। தந்நிவ்ருத்தேஸ்து ப்ரயத்நஸாபேக்ஷிதிசேத்। நகஸ்மாதிவாதி வஸ்துநாஸஸ்ஸம்பவதி। ஸ்வாபாவிகஸ்ய ஸ்வபாவகத்வாத்। ஸ்வஸ்வபாவநாஸாஸம்பவே ப்ரயத்நாயாஸ்ச। ஸ்வபாவநாஸேஸதி ஸ்வரூபஸ்யாஹாநஸ்யாத்। ஸ்வாபாவிகமேவ ஸ்வஸ்வபாவம் கயுத்திசேத்। ஸம்ஸ்காரஹாவ:। தஸ்ய ஸம்ஸ்காரஸ்ய நாஸேஸதி ஸம்ஸ்காரஸ்ய நாஸாஸதேசேத்। ததா ஜீவாத்மந: து:கம் ஸ்வாபாவிகமேவ தூ:கநாஸே ஸூத்ரஸ்வபாவ நாஸவஸ்யாத்। ஸூத்ரநாஸநாஸாத்தி। "ஸ்விநாஸீ நித்ய இதி ஸ்விநாஸீ வாஸேயதாத்மா। ஸுகாஸவத்ஸ்வதஸ்ஸிதா:। நஜாயதே ம்ரியதேவாவிபஸ்சிந் நாயம் குதஸ்சிந்நபபூவகஸ்சித்। அஜோநித்ய: ஸாஸ்வதோயம் புராணோ நஹந்யதே ஹந்யமாநே ஸரீரே" இத்யாதி ஸ்ருதயோவதந்தி।

ச - வது வருணகம்.

இப்போது ஜீவனுக்குத் துக்கம், பிறப்பு, கருமம், இராகத்துவேஷாதிகள்,அபிமானம், அவிவேகம்(ஆத்மாநாத்துமவிவேகமின்மை), அக்ஞானம் (வாஸ்தவசுவரூப ஞானமின்மை) என்ற இவைகளில் முந்தியதற்குப் பிந்தியது காரணமாயிருக்கிறது (எப்படியென்ருல், பிறப்பினுல் துக்கமும் கருமத்திஞல் பிறப்பும் இராகதுவேஷம் முதலியவைகளினுல் கருமமும் மற்றவைகளும் இப்படியே ஒன்றினுலொன்று உண்டாகிறது). அவைகளில் துக்கம் முதலிய முந்தியநான்கும் இந்த நான்காவது வருணகத்தில் விசாரிக்கப்படுகிறது, ஜீவாத்மாவுக்குத் துக்கமானது சுபாவிகமா ? (இயல்பா ?) அல்லது ஆகந்துகமா ? (எதிஞலாவது வந்ததா ?)

ஆகந்துகமென்றே தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது. சுவாபாவிகமென்று சொல்லலாமென்ருல், அதற்கு அநேக தோஷங்களிருக்கின்றன. எப்படி என்ருல், இந்த ஜீவாத்துமாவுக்கு துக்கமானது சுவாபாவிகமாஞல் துக்க நிவிருத்தி என்பது ஒருபோதுமில்லை. (துக்கமற்றதாகிய) சுகம் ஒருவனுக் குண்டாகவும் மாட்டாது. துக்க நிவிர்த்திக்கும் சுகப்பிராப்திக்கும் ஒருவனுக்கும் யாதொரு கருமமும் அவசிய மற்றதாகும். சத்கருமம், யோகம், தியானம், உபாசனை, இவைகளில் ஒருவனுக்கும் பிரயத்தின மில்லாமலெ போகும். வேதசாஸ்திர புராணுதிகளும் வீணுனதாகுமென்று அறியவேண்டியது. துக்கமும் சுவாபாவிகமா யிருக்கட்டும் அதினுடைய நிவிருத்திக்காகப் பிரயத்தினமும் செய்யட்டுமே என்ருலோ, இது ஒருபோது முண்டாகமாட்டாது. சுவாபாவிகமென்பது சுவசுவரூபமானபடியினுல் சுவரூப நாசத்தின் பொருட்டு எவன்தான் பிரயத்தினம் செய்வான். சுவரூப நாசமானுல் எவன்தான் புருஷார்த்தத்தை யடைந்தவனுவான். சுவாபாவிகமே சுவ சுவரூபமென்பது எப்படியெனில், வெல்லத்திற்குத் தித்திப்புகுணம் சுவபாவம். தித்திப்புகுணம் நாசமாகவேண்டியதானுல் வெல்லத்திற்கே நாசமுண்டாகும். அப்படிப்போல ஜீவாத்துமாவுக்குத் துக்கம் சுவாபாவிகமானுல், துக்கநாச மாகவேண்டுமென்ருல், ஆத்ம சுவரூபத்திற்கே நாசமுண்டாகும். ஆத்மாவுக்கோ நாசமேயில்லை. ஆத்மா நாசமற்றவனென்றும் நித்தியனென்றும் பிறப்பிரப்பற்றவனென்றும் சுருதிகள்சொல்லுகின்றன.

தஸ்மா ஜாத்மநா ஜ்ஞாநம் ஸ்வாபாவிகம் நஹவதி । ஶ்ரூமஞ்ஞ கரோவேதி ஜாநீஹி । ஸ்வாபாவிகம் நபஶ்யதா ஸ்வதஏவததிஷ் கவிதிவெ தந்நஸம்பவதி நந கரோ ஸ்வாபாவிக ஃஷ்ணஷகம் ஃணி ஃஞ்ஞராஷிஹி மஞ்ஜூதி ஸ்வதஏவ நாவேஶாவஷி நாஸ்தி க நவிவெஞ்ஜூ தவி ஃவெவிராமஜூதி । தயா ஶ்ரூத்நேநாவஷி ஜ்ஞாநம் ஸ்வாபாவிகம் பவதா । தஜ்ஞசக்ஷ்ஷ கரோஃஞாவாஸந யொமவேஷ மஜூதா ஸவம்வா மஜூதா । ஜதி வஷஸிவெச । ஸாநிவ்ருத்திஃ தாத்ராயி கெவ்வ நாதவிஞ்ஜிக் । கயஃதிவெச । கஃஜநவிம்ஸகஷஃவஷி கஃஜநா வெஶந நஶவ்திகதகஞ்ஜ்ஷாம்த ஜாஷஞாம்திகயொமரவிரா த்வேநா ஷ்ணத்வம் ஜ்ஞாவித்வஞ ஃணிஃஞ்ஞராஷிஹி மசக்ஷ்ஷ கரோஃஞாவாஸந யொவெஸ்வ மதஃவஷி தசகஃக்ஷயெத வெஶ தவிஞ்ஜ ஸவஞ்ஜம வெஜூச । வநஸ்வாபாவிகஃஷ்ணகம்ஜ்ஞாநவிகம்வாமவெஜூச । ஷவஞ் ஸதி ஸவஜீவாநா ஞாசகாயிகஃத்திம்வி நா வநஜதீ மஹிதா ஃத்திநஸ்யச । கிஞ்ஞ ஃகாக்ஷஸ்யஜநவிகெவ சநிதவிகவஃவஷி ஸ்யா ச "நவவநரவதத" ஜதி ஃவெத்தாஃ நிதவிகவ்ய திவாஜகஶ்ரு வெதஃ "கவம்பஃா நநஃரவஃஜூதஃதி" ஶ்ருதெதஸ்மிரொயஸ்யா ச । ஶ்ருத்நஃ ஜ்ஞாநஸ்வாவகெவ ஸஷத்வ்யவஸாயாம் தவ்ஷ்ணம்ஹா வெ யொமிநாம்ஸஃாயளவ ஜ்ஞாநவெவய்ய தீயாச । தயா நஜ்ஞஶவி தெ । கிஞ்ஜதவ்யாணாஃவிஉஷா நாநஞாம் ஷதாவத்வயஞ்ஞம்ஸ வவெவா ஹஃாஸம் । ஜதி ஸவெவஸ்யஜெத । தஸ்மா ஜாத்மநஸ்வ வவெவ ஸ்வாபாவிகம் । ஜ்ஞாநவாமஞ்ஞகஃதி ஜாநீஹி ।

ஆகையினுலே ஆத்மாவுக்குத் துக்கமானது சுவாபாவிகமல்ல ஆகந்துகமென்றே யறியவேண்டியது. (ஆக்ஷேபம்) சுவாபாவிகம் நசித்து சுவரூபம்மட்டும் நசிக்காமலிருக்கலாம். (எப்படிஎன்ருல்,) அக்கிநிக்கு உஷ்ணம் சுவாபாவிகம். மணி மந்திராதிகளினுலே (அந்த உஷ்ணம்) நிவிருத்தியாகக் கூடும். அப்படி யாவதினுல் அக்கிநிக்கு சுவரூப நாசமுமில்லை அந்நியமான குளிர்ச்சியு முண் டாகின்றது. அப்படிப்போல ஆத்மாவுக்கு துக்கம் சுவாபாவிகமா யிருக்கட்டும், அது உத்கிருஷ்டமான (சிரேஷ்டமான) கருமோ பாசனையோகபலம் இவைகளால் நிவிர்த்தியு மாகட்டும், சுகமும் வரட்டுமென்ருலோ, அப்படி யுண்டாகமாட்டாது. அக்கிநிக்கு உஷ்ண நிவிர்த்தி மணிமந்திராதிகளினு லுண்டாவதும் உத்கிருஷ்ட கருமம் முதலானதுகளால் ஆத்மாவுக்குத் துக்க நிவர்த்தியாவதும் தாத்காலிகமே (சொற்பநிமிஷத்திற்கென்பது கருத்து) தவிர நிரந்தரமல்ல (எப்போதும் நிவிர்த்தியென்பது கிடையாது.) எப்படி என்ருல், கருமத்தினு லுண்டான சகலமும் கருமம் நாசமானுல் நசித்துப் போகிறது. மேல்கண்ட ஆக்ஷேபனைப்படிக்கு திருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்தங்களாகிய அக்கிநி ஆத்மா இவைகளுடைய (முறையே) உஷ்ணத்துவமும் துக்கத்துவமும் மணிமந்திராதிகளினுலேயும் உத்கிருஷ்டமான கருமோபாசனை யோக மிவைகளினுலேயும் போய்விட்டாலும் அந்தகாரியம் (மணிமந்திர யோகம் முதலியன) நசித்தால் அதினு லுண்டாயிருந்த குளிர்ச்சி, சுகம், இவைகளுங் கூடப்போய்விடும் மறுபடியும் சுவாபாவிகமான உஷ்ணத்துவமும் துக்கத்துவமும் உண்டாய்விடும். இப்படியானுல் சகலஜீவர்களுக்கும் தாத்கால முக்தியேதவிர மறுஜனனமில்லாத முக்தியுண்டாகாது. இந்த முக்தி என்கிற மோக்ஷம் உண்டாகிறதென்று சொன்னுல் மோக்ஷத்திற்கு அநித்தியத்துவம் சொல்லவேண்டியதாகும். முக்திக்கு நித்தியத்துவத்தைச் சொல்லுகிற சுருதிகளுக்கு விரோதமாகும். ஆத்மா துக்க சுவபாவமே யுடையவனுனுல் சுஷுப்தி அவஸ்தையிலும் தூஷ்ணீம் பாவத்திலும் (ஒன்றும் செய்யாமல் மௌனமா யிருக்கையிலும்) யோகிகளுடைய சமாதியிலும் துக்கமே தோன்றவேண்டும், அப்படிக்காணவில்லை. அம்மூவருக்கும் எழுந்திருந்தபிறகு "இதுவரை சுகமாகவே நானிருந்தேன்" என்று சுகமே நினைக்கப் படுகிறது. ஆகையினுலே ஆத்மாவுக்கு சுகமே சுவாபாவிகமென்றும் துக்கம் ஆகந்துகமென்றும் அறியத்தக்கது.

सुस्वरूपाज्ञानात्मनः स्थूलशरीरसम्बन्धे नामधेयत्रयत्रशरीरसम्बन्धस्य तत्र स्थूलादिव्यपदेशः । लोके ग्रामादिषु शरीरसम्बन्धेन स्थूलोऽस्मीति वेदेष्वेव देशादिषु शत्रुवीर्यया राज्यहारेण यान्त्यक्षयेनस्तु पुत्रादिशरीरेण च भ्रातिना भरणेन स्थूलस्य नाश इति लोके केवलं शरीरे वर्तमाने नवत्वं तदिति व्यवहारं व्ययापदेशः । देहे नाम स्थूलस्य शरीरस्य व्यवहारं क्षयतीति चेत् । हारवाहकं बहुयोजनं दूरं कायेन सह वहत्यापि शरीरस्य तदिति कृशं त्यजति कर्मकारणशरीरस्य भवतोऽपि स्वरूपे स्वस्वरूपं स्थूलवपुर्वपुषि ते नत्वकर्मसम्बन्धा सहेष्टां गानं करोति । उदाहरणे ज्ञानवत् तदेवं तद्वा देहेन स्थूल एव सर्वं हाति जडत्वम् । तस्य विवेकिनो शरीरसम्बन्धात् स्थूलोऽस्मीति चेत् तदा लक्षणे वासादिना शीतोष्णादिना व्याधिना पुत्रव्याधिकृत्वास्त्री व्याव्याधिना स्थूलोऽस्मीति । तस्य विवेकिविवेकिनोः को विशेष इति चेत् तयोः बाह्यव्यवहारे विशेषाभावेऽपि आन्तरव्यवहारे विशेषोऽस्ति । यः विवेकी स आत्मा सकलस्थूलस्य कारणमेव न तु तत्सम्बन्धो नाम्ना । स्थूलं कृत्य जडं स्थूलं स्वरूपात् तत्कारणमेव कारणात्सम्बन्धो नास्तीति श्रुतियुक्त्यनुसन्धानेन विश्वाय जाग्रति तिष्ठति ॥

சுக சுவரூபனுன ஆத்மாவுக்கு துக்கம் எப்படி வந்தது?

சரீரமடைகிறதினுல் வந்தது. எங்கெங்கே சரீரபரிக்கிரகம் (சரீரத்தையடைதல்) உண்டோ அங்கங்கே துக்கமுமுண்டு. உலகத்தில் இராஜன் முதலியவர்களுக்கும் சரீர பரிக்கிரகத்தினுல் துக்கமிருக்கிறதோ வென்றுல், இருக்கவேயிருக்கிறது. அவர்களுக்கும், சத்துருக்களுடைய உபத்திரவத்தினுலேயும் அரசாக்ஷி செய்வதினுலேயும் தனதானியங்களுடைய நாசத்தி னுலேயும் ஸ்திரீ புத்திராதிகளுடைய மரணத்தினுலேயும் ஜரா (கிழத்தனம்) முதலியவைகளினுலேயும் தன்னுடைய மரணத்தினுலேயும், துக்கம் காணப்படுகிறது. உலகத்தில் சிலர் சுகமாக விருக்கிறுர்களே என்கிற வியவகாரமானது வீணுன மோகமே. மோகத்தினுலே துக்கத்திற்கு சுகமென்கிற விவயகாரம் எப்படி யுண்டாகலாமென்றுலோ, ஒரு காரியத்தின்பொருட்டு அதிசீக்கிரமாய் வெகுதூரம் ஓடுகிற சுமை சுமக்கிறவனும் எப்போதும் பயிர்த் தொழில் முதலியவை செய்கிறவனும் இப்படிப்பட்ட மற்றவர்களும் தங்கள்தங்கள் செய்கை, துக்கரூபமானுலும் மோகத்தினுலே அந்தந்தக் கருமத்தை சுகமாகவெண்ணி சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் உற்சாகமாக விருக்கிறுர்கள். ஆகையினுலே துக்கமே, மோகத்தினுல் சுகமாகவிளங்குகிறதென்று அறியவேண்டியது. ஆனுல் விவேகிகளுக்குங்கூட சரீரபரிக்கிரகத்தினுல் துக்கமிருக்கிறதோ வென்றுல், அவர்களுக்கும் பசிதாகம் முதலியவைகளினுலேயும் சீதோஷ்ணம் முதலியவைகளினுலேயும் வியாதியினுலேயும் பாம்பு தேள் புலிமுதலியவைகளினுலேயும் துக்க மிருக்கவே யிருக்கிறது. ஆனுல் விவேகி அவிவேகி இவர்களில் விசேஷ மென்னவெனில், அவர்களுக்குள்ளே வெளி வியாபாரத்தில் விசேஷ மில்லாவிட்டாலும் உள் வியாபாரத்தில் விசேஷமிருக்கிறது. (என்னவென்றுல்) எவன் விவேகியோ அந்த மகாத்துமாவானவன் சகல துக்கமும் அந்தக்கரணத்திற்கேயன்றி ஸச்சிதாநந்த சுவரூபியான ஆத்மாவுக் கில்லையென்றும் பொய்யானதாயும் ஜடமானதாயும் துக்கசுவரூபமாயு மிருக்கிற அந்தக்கரண தருமங்களுடன் ஆத்மாவுக்கு அணுமாத்திரங்கூட சம்பந்தமில்லையென்றும் சுருதி யுக்தி அனுபவங்களினுலே விசாரித்தறிந்து (துக்கசம்பந்த மற்றவனுக) இருக்கிறுன்.

तया हि॥ अहं ममाह्ययं पूर्वेष इति श्रुतेः। निर-
वयवत्वाच्च सत्यत्वादित्यादिकाः युक्तयः। सूक्ष्मवृत्तितीक्ष्णं हा
वसायिषु सन्मोहव्यामोहितव्यः। यः सविवेकी वस्तुना ज्ञा-
त्वाऽऽत्मानं विवेचयेत् देहादिभ्यो ज्ञानमात्मानं ज्ञात्वा
ज्ञानात्मानं शास्त्रानुभवाभ्यां ज्ञानात्मनि
विचार्य एवमेवेन्द्रियाध्यासंगत्वा तु अहं देवः अहं
मनुष्यः अहमान्ध्रः अहं द्राविडः अहं ब्राह्मणः अहं क्ष-
त्रियः अहं वैश्यः अहं शूद्रः अहं ब्रह्मचारी अहं गृह-
स्थः अहं वानप्रस्थः अहं सन्न्यासी इत्यादिप्रकारेण जातिव-
र्णाश्रमाभिमानी तिष्ठति। एवं विवेक्यविवेकिनो बहुभे-
दोऽस्ति। विषयभोगे तया बहुव्यावृत्तावपि
न भवति। कथमिति चेत्। विवेकी प्रपञ्चसत्यत्वेऽपि मिथ्येति
निश्चित्य प्रारब्धभोगेऽपि स्वप्नभोगवदेव मन्यते पश्य-
ति। अविवेकी तु प्रपञ्चसत्यत्वं मत्वा देहाभिमानेनापि
सत्यमेवेति पश्यति। एवं विवेकिनोऽपि शरीरपरिग्रहा
दृष्टवैषम्येऽस्त्येव। देवानामपि वज्रहस्तः पुरन्दर इत्यादिना
शरीरपरिग्रहस्य दर्शनात्। दृष्टवैषम्येऽस्त्येव। कथमिति चेत्।
देहेन्द्रियसङ्घातं कोशपञ्चकात्मकं सर्वप्राणिषु भवेत्
वाच्यम्। पञ्चकोशविलक्षणो विवेकी ह्याप्यापदितनियतोऽपि
वर्तते॥

எப்படி என்றால், "இந்தபுருஷன் (ஒன்றிலும்) ஒட்டாதவன்" என்பது சுருதி - அவயவமற்றவன் சத்தியமானவன் முதலானது யுக்தி; சுஷுப்தி தூஷ்ணீம்பாவம் சமாதி இவைகள் அனுபவம். எவன் அவிவேகியோ அந்தத் துராத்துமாவானவன் ஆத்ம சுவரூபத்தை விசாரிக்காமல் தேகாதிகளே ஆத்மாவென்று நினைத்தும் அநாத்தும தருமங்களை ஆத்மாவிடத்தில் ஆரோபித்தும் ஸச்சிதாநந்தாதி ஆத்மதருமங்களை அநாத்துமாவிடத்தில் ஆரோபித்தும் இப்படி ஒன்றிலொன்றை ஆரோபித்து "நான் தேவன், நான் மனுஷியன், நான் தெலுங்கன், நான் திராவிடன், நான் பிராம்மணன், நான் க்ஷத்திரியன், நான் வைசியன், நான் சூத்திரன், நான் பிரும்மசாரி, நான் கிரஹஸ்தன், நான் வானப்பிரஸ்தன், நான் சந்நியாசி" என்ற இப்படிப்பட்ட ஜாதி வருணாசிரமாதி அபிமானியா யிருக்கிறான். இப்படி விவேகி அவிவேகிகளுக்குள் வெகுபேத மிருக்கிறது. விசாரிக்குங்கால் அவர்களை வெளி வியாபாரத்திலுங்கூட சமமாய்ச் சொல்லக்கூடாது. ஏனென்றால், விவேகியானவன் பிரபஞ்சமெல்லாம் பொய்யென்று நிச்சித்து பிராரப்த * போகத்தை சுவப்நபோகத்திற்குச் சமானமாக பார்க்கிறான். அவிவேகியோ, பிரபஞ்சம் சத்தியம், ஆத்மாவுக்கு (தனக்கு) சுகதுக்கானுபவமும் சத்தியமே, என்று பார்க்கிறான். இப்படி விவேகிகளுக்குங்கூட சரீர பரிக்கிரகத்தினால் துக்க மிருக்கவே யிருக்கிறது. தேவதைகளுக்குங்கூட வஜ்ஜிரதரன் புரந்தரன் இவைமுதலிய தேவசரீர பரிக்கிரகம் வேதத்தில் காணப்படுகிறபடியினாலே துக்க மிருக்கவே யிருக்கிறது. எப்படி என்றால், ஒருவருக்கொருவர் யுத்தம் செய்வதினாலேயும் கோப சாபங்களினாலேயும் அசுர ராக்ஷஸர்களுடைய உபத்திரவத்தினாலேயும் புண்ணிய கருமபலன் நசித்தால் தாழ்ந்த ஜன்மம் வரும் என்கிற பயத்தினாலேயும் துக்க மிருக்கிறது.

---

* கருமமானது ஆகாமி சஞ்சிதப் பிராரப்த மென மூவகைப்படும். ஆகாமியானது இந்தத் தேகமெடுத்த பதினான்காவது வயதுமுதல் செய்யப்படுகிறதும், சஞ்சிதத்துடன் சேருகிறதுமான கருமங்கள். ஸஞ்சிதமாவதெதுவெனில், பூர்வ ஜன்மங்களில் செய்தகருமங்களில் அனுபவித்ததுபோக மிச்சம் அனுபவிக்கவேண்டியதா யிருக்கிறகருமங்கள். பிராரப்த மெதுவெனில், பூர்வஜன்ம கருமங்களில் எந்த கருமத்தின்பலனாக இந்தத்தேகம் வந்ததோ அந்தத்தேகத்தினா லனுபவிக்கவேண்டிய கருமங்கள். ஞானம்வந்தால் ஆகாமி சஞ்சித கருமங்கள் நாசமடையும் பிராரப்தமட்டும் அனுபவத்தினால்தான் நசிக்கும்.

ஸ்வயம் [illegible] நாபி தேஷா[illegible] ஸ்வயம் வா [illegible] | [illegible] | [illegible] | [illegible] | தேஷாமபி [illegible] | [illegible] | [illegible] | [illegible] | [illegible] | ஸாலோக்யம் ஸாமீப்யம் ஸாரூப்யம் ஸாயுஜ்யமிதி சதுர்விதா முக்தி: | சர்யா க்ரியா யோகோ ஜ்ஞாநமிதி சதுர்ணாம் க்ரமேண ஸாதநாநி | [illegible] - ஶிவவிஷ்ண்வாதி [illegible] க்ரியா | யமநியமாத்யஷ்டாங்கயோகோ யோக: | ஜீவபரயோரைக்யஸாக்ஷாத்காரோ ஜ்ஞாநம் | தத்ர [illegible] முக்தயோ [illegible] பவந்தி | புநராவ்ருத்தி [illegible] | ஸாயுஜ்ய[illegible] முக்தி: | புநராவ்ருத்திவர்ஜிதா ச | [illegible] ஸாயுஜ்யமிதி நிர்குண[illegible] விஷய: ||

அவர்களும் (அந்ததேவதைகளும்) துக்கிகளா யிருந்தால் அந்நியர்களா லுபாசிக்கப்படுவதும் அப்படி உபாசிக்கிறவர்களுக்கு சுகபலனைக் கொடுப்பதும் எப்படியென்றாலோ, இவ்வுலகத்தில் இராஜா முதலியவர்கள் தாங்கள் துக்கிகளா யிருந்தாலுங்கூட தங்களை ஆசிரதம் செய்தவர்களைக் காற்பதுமுதலிய தெப்படியோ அப்படித்தான. "தேவலோகத்தில் தேவதைகள் ஆநந்தரூபிகளா யிருக்கிறார்கள்" என்ற சுருதிக்கு தேவதைகள் துக்கம் முழுதும் அந்தக்கரண தருமமென்பதை யறிந்து ஆத்மாவை எப்போதும் ஆநந்தரூபியாய் அனுபவித்துக்கொண்டே யிருக்கிறார்களென்பது தாத்பரியம். தேவதைகளுக்கும் துக்க மிருக்கிறதென்று சொல்லுகிற "சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிற அந்த தேவதைகள் மகத்தான இந்த (சம்சார) சமுத்திரத்தில் விழுந்தார்கள்" உன்கிற சுருதிக்கு தேவதைகளுக்கும் சரீரபரிக்கிரகத்தினால் துக்கமிருக்கிறதென்றே தாத்பரியம். ஆகையால், விதேகமுக்தி (தேக மில்லாததாகிய மோக்ஷம்) யின் பொருட்டே பிரயத்தினம் செய்யவேண்டியது. சரீரமில்லாததே முக்தி என்னும் பக்ஷத்தில் சரீரத்துடன் கூடினவர்களாய் ஆகாசத்தில் நக்ஷத்திர ரூபமாகக்காணப்படுகிற சில தேவதைகள் முக்தர்களென்று மனிதர்களால் சொல்லப்படுகிறார்களே அவர்கள் முக்தர்க ளெப்படியென்றாலோ, முக்தியானது ஸாலோக்கிய ஸாமீப்பிய ஸாரூப்பிய ஸாயுஜ்ஜியம் என நான்கு விதம். (இந்த முக்தியை யடைவதற்கு) சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென முறையே சாதனங்கள். பகவத் கைங்கரியரூபமான தாசபாவனை (பகவான் சர்வக்கியன், நான் கிஞ்சிக்ஞன், அவன் எஜமானன், நான் தாசன், அவனுடைய ஆக்ஞைப்படிக்கு நான் நடக்கவேண்டியவன், என்கிற எண்ணம்) சரியை. சிவவிஷ்ணு முதலான (தேவதா) பூஜைசெய்தல்தான் கிரியை. யமம் நியமம் முதலான அஷடாங்கள்தான் யோகம். ஜீவ பரமாத்துமாக்களுடைய ஐக்கிய சாக்ஷாத்காரம் (பிர்ம்மத்துடன் கலந்து பேதமற்றிருத்தலையறிதல்) ஞானம். அவைகளில் முந்திய மூன்று முக்திகள் புனரா விருத்தியுள்ளவை (மறுபடி பூமியில் ஜனனத்தைக் கொடுக்கத்தக்கவை] ஆனபடியினாலே முக்கியமானவைக ளல்ல. புனராவர்த்தி யில்லாததினாலே ஸாயுஜ்ஜியமே முக்கியமானமுக்தி. யோகத்தினால் ஸாயுஜ்ஜியம் (கிடைக்கிறது) என்கிற சாஸ்திரமானது நிர்குணப் பிர்ம்மயோக விஷயமானதா யிருக்கிறது.

ஸஶரீரஸ்ய ஜ்ஞாநாதேவ அஶரீரஸ்ய ஜ்ஞாநம் கதாவிதவி அத்ரவி தவிகல்பம் விதவி புருஷநாநாத்வாச்ச । ஶப்தேநைவாஶரீரஸ்ய ப்ரதிபந்ந மஸ்த்வம் । ஶரீரஜ்ஞாநம் ஶரீரவைலக்ஷண்யவஶப்தேந்யக்யம் । நந்வாத்ம வஸ்துவஸ்ய । ப்ரத்யக்ஷவஜ்ஞ ஸாக்ஷித்வலக்ஷணஸ்ய । அஶரீ ரத்வாச்ச ஸ்வஸம்வேத்யமேவ நாந்யத் ஸம்வேத்யம் । ஸாக்ஷித்வஸ்ய ஸ்மா நாவேத்ய ஸாமீப்யஸ்ய । இதி நவாவஸ்தம் ஸாக்ஷிணாம் ஸம்பந்தோத்ர ணவாரோக்யே ஸாக்ஷித்வஜ்ஞாநம் ப்ரமாணாந்தராஸ்தி । ஸம்வந்த தத்ஸம்பந்தோநாஸ்தி கத்தஸாக்ஷித்வம் தம்ஸாக்ஷிகம் நஸம்பவதி । கத ஏவத்ர லாவண்யாதி நஷ்டகம் । ஏவம் ஸாக்ஷிஸாக்ஷிவேவஸ்மா க்ஷிதேவம் । ஸாக்ஷித்வஸ்யாநாத்மநோத்யாஸ்ய வ்யத்யஸ்ய நைவ ந ஶப்தேந்யம் । தஸ்மாத் ஸஶரீரஜ்ஞாநாஜ் அஶரீரஸ்ய த்ரவி வ்யத்யஸ்தேஜோபாத்யுத்தியேச । அஜ்ஞாநதிவத்ருத்தி । பரநர மாநாநாவஸ்ஸ்ரமேநோம் ஜத்யர்த்தமேவம் ப்ரதியத்திஹ்யாம் அஶரீ ரஸ்ய த்ம்வாஸ்யவத்ஷம் । ஶரீரவ்ரிதம் ஹேண பஞ்சம்மோ த்தம் ஜநாந் ஸமஷ்யேநாம் தமஷ்யம்வநாஸம் । நித்யம் ஸாக்ஷித்வ ஶரீர வ்ரித ஹாஹாவாச்ச பஞ்சேஹாஹாவாத் । ஜாத்ர ஸ்வப்நயோஶ்ச ஶரீரவ்ரித்யேஹண பஞ்சவஞ்ச ஸவவேஷநஸ்ஸவஹயதே । தஸ்மா ஜ்ஜாத்ரயசரீரவ்ரித ஹம் தத்ர பஞ்சமதிவ்யாவேஷம் । ஸுநிஷு ப்தவஸ்யாஜ்ஜந் ஶரீரவ்ரித்ரஹாஷேவ பஞ்சமமஷ்ஜ்ஞதி । நதஸ்ஸ தம் தஸ்யஶரீரஸ்ய கோவாஹேதஸ்மிதிசேச்ச । பதிவஸ்கஸ்ஸ ஹ்ஹிதவஞ்சீக்ருத ஹநுதாநேந்ய நகேவல ஹநுதாநிதேஷாம்ஸ வஸ்ருவதஸ்மோதஸ்ஸாச்ச । தேஹஸ்ய ஸ்வரீரஸ்யாஷிதி நவகத்வம் ॥

சரீரத்துடன் கூடிய முக்தர்களைப்போல எப்போதும் எவ்விடத்திலும் எவனாலேயும் எவ்விதத்திலும் காணப்படாததினாலே அசரீரமுக்தியானது சூனியமே என்று எண்ணக்கூடாது. அசரீர முக்தர்களுக்குச் சரீரத்திற்கு சூனியத்துவமே தவிர சுவரூப சுகத்திற்கு சூனியமில்லை. சுவரூபசுகமோ சரீர மில்லாததினாலே சுஷுப்தி சுகம்போல் தன் அனுபவத்தினாலேயே அறியத்தகுந்தது. வேறொன்றினா லறியத் தகுந்ததல்ல. ஸுஷுப்தியானது முக்திக்குச் சமமானதென்றால், அதுவும் முக்தியாகட்டுமே யென்றாலோ, அப்படிச் சொல்லக்கூடாது. சுகானுபவமாத்திரத்தில் சமானமிருந்தாலும் ஸுஷுப்தியில் அக்ஞானமும் மறுபடி விழிப்பு மிருக்கிறது. முக்தியிலோ அவ்விரண்டுமில்லை யாகையால், ஸுஷுப்திக்கு முக்தித்துவமில்லை. பிரளயத்திற்கும் முத்தித்துவமில்லை. இப்படி ஸுஷுப்தி சுகம்போல் முக்தி சுகமானது தன்னுடைய அனுபவத்தினாலேயே அறியவேண்டிய தாகையால் அது பிரத்தியக்ஷமேயன்றி சூனியமல்ல. ஆனால் சரீரத்துடன் கூடிய முக்தியைப்போல அசரீர முக்தியும் பிரத்தியக்ஷமானால் அவைகளில் பேதமென்னவென்றாலோ அக்ஞான நிவிருத்தியும் மறுபடி எழுந்திருத்தலில்லாமையும் தான் பேதமென்று அறியவேண்டியது. அசரீரமுக்திக்குப் பரம சுகத்துவமும் சரீர பரிக்கிரகத்தினால் துக்கத்துவமும் சுருதி யுக்தி இவைகளினால் சொல்லப்பட்டது. இப்போது அனுபவத்தினாலுங்கூட அவ்விரண்டையும் சொல்லுகிறோம். நாள்தோறும் சுஷுப்தியில் சரீரபரிக்கிரக மில்லாததினாலே துக்கமின்மையும் ஜாக்கிரத் சுவப்நாவஸ்தைகளில் சரீர பரிக்கிரகத்தினாலே துக்கமும் எல்லாராலும் அனுபவிக்கப்படுகிறது. எங்கெங்த விடத்தில் சரீர பரிக்கிரகமுண்டோ அங்கங்கே துக்கமு மிருக்கிறதென்கிற வியாப்தியினாலே (ஒருவிதமான நிச்சயம். எப்படி என்றால், புகையிருந்தால் அக்கினியிருக்கும் என்பதுபோல) ஆநந்தரூபியான ஆத்மாவுக்குச் சரீரபரிக்கிரகத்தினாலேயே துக்கம் வருகின்றது. சுவபாவமாயில்லை. அந்தச் சரீர (பரிக்கிரக) த்திற்குக் காரண மென்னவென்றாலோ பூர்வ கருமத்துடன்கூடிய பஞ்சீகிருத பூதங்களே. கேவல பஞ்சபூதங்கள் மாத்திரமல்ல. பஞ்சபூதங்க ளெங்கு மிருக்கிறபடியால் அவைகளினாலேயே சரீர முண்டாகிறதாக சொல்லக்கூடாது.

நநு ஶுக்லஶோணித ஸம்பந்தேந பூர்வேண வர்ணிதாநா-
மேவ பூதாநாம் ஶரீரகாரணத்வேந விவக்ஷிதத்வாத் । தாத்ருஶா-
ந்யேவ ஶரீரஸ்ய காரணமிதி நவக்தவ்யம் । ஶுக்லஶோணிதேஷு ஶ-
ரீரோத்பத்திதர்ஶநாத் தத்கர்மணோऽபி தாந்யேவ ஶரீரஸ்ய கா-
ரணாநி । பஞ்சபூதாநாம் தேஶகாலாதீநாஞ்ச ஸர்வஸாதாரண-
த்வாச்ச । தத்கர்மவைசித்ர்யமேவ ஶரீரவைசித்ர்யே ஹேதுர்ய-
தா ஜாதீநாம் ஸாதாரணத்வேऽபி கர்மவ்யாபாரவைசித்ர்யமே-
வ பதாதிகார்யவைசித்ர்யஹேதுঃ । யதா த்ருஷ்டே வடாதேர்ம்ரு-
துபாதாநம் கர்மவ்யாபாரோ நிமித்தம் ஏவம் தார்ஷ்டாந்திகே-
ऽபி ஶரீரஸ்ய பஞ்சீக்ருதபூதாந்யுபாதாநம் தத்கர்ம நிமித்தம்
தஸ்மாத் தேஹாரம்பககர்மாணி ஸந்தி யதா ஜாக்ரத்ஸ்வப்நயோঃ । கர்மா-
பாவே ஶரீராபாவঃ । யதா ஸுஷுப்தௌ கிஞ்சிதப்யஸத்வாத் கர்ம-
வ்யாபாராபாவே பந்தத்வாபாவঃ । ததா ஸம்ப்ராப்தேஷ்டே பஞ்ச-
பூதேஷு ஸத்ஸ்வபி க்ருதஜ்ஞாநே கர்மஸம்ஸ்ருஷ்டே ஸர்ஜ-
நிஷ்ப்ரபஞ்சோ நாத்ர ஜாயதே । நநு கர்மஶாஸ்த்ர ஸர்வஸ்யாநேநா-
த்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம ஶுபாஶுபம் இதி । நாபுக்தம் க்ஷீயதே கர்ம
கோடிஶதைரபி । ஜ்ஞாநபாத்ரே ஜ்ஞாநாக்நிঃ ஸர்வகர்மாணி பஸ்ம-
ஸாத்குருதே ததா । இதி வசநயோঃ பரஸ்பரவிரோதே கதம்
நிர்ணயঃ கர்தவ்ய இதி சேத் । ஶ்ருணு । ஶாஸ்த்ரே ஆரப்தம்
அநாரப்தமிதி த்விவிதம் । ஆரப்தம் ப்ராரப்தம் । அநாரப்தம்
ஸஞ்சிதமாகாமி ச । ஆரப்தமநாரப்தம் நிரஸ்யதி ।

சுக்கில சோணித சம்பந்தத்தினாலே மாறின பூதங்களே சரீரத்திற்குக் காரணமென்று சொல்லவேண்டியதா யிருக்கிறதே யென்றாலோ வீணாய்ப்போன சுக்கில சோணிதங்களில் சரீர உற்பத்தி காணப்படாததினாலே அவைகளே காரணமென்று சொல்லக்கூடாது. ஆகையினாலே கருமத்துடன்கூடிய பூதங்களே சரீரத்திற்குக் காரணமா யிருக்கின்றன. பஞ்சபூதங்களும் தேசகாலங்களும் எங்கும் ஒரேவிதமா யிருக்கிறபடியினாலே அந்தந்தக் கருமவிசேஷங்களே சரீர விசேஷங்களுக்கு காரணமா யிருக்கின்றன. எப்படியெனில், மண் சாதாரணமாயிருந்தாலும் குயவனுடைய விசித்திர வியாபாரமே குடம்முதலிய விசித்திரமான காரியத்திற்கு ஏதுவாயிருக்கிறது. திருஷ்டாந்தத்தில் குடம் முதலானதிற்கு மண் உபாதானகாரணமும் குயவனுடைய வியாபாரம் நிமித்தகாரணமு மெப்படியோ அப்படியே தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் சரீரத்திற்கு பஞ்சீகிருத பூதங்கள் உபாதான காரணம். அதின் கருமங்கள் நிமித்தக்காரணம். ஆகையினாலே, ஜாக்கிர சுவப்நங்களில்போல போகத்தைக் கொடுக்கத்தக்க கருமமிருந்தால் சரீரமிருக்கும். ஸுஷுப்தியில் கரும மில்லாததினாலே சரீரமுமில்லை. பின்னும், மண்ணிருந்தாலும் குயவன் வியாபாரம் இல்லாவிடில் குடம் உற்பத்தியில்லை. அப்படியே ஈசுவரனால் சிருஷ்டியான பஞ்சபூதங்க ளிருந்தாலும் ஆத்மஞானத்தினாலே கருமங்கள் நஷ்டமானபோது அப்படி நஷ்டமான ஞானிக்குச் சரீரமுண்டாகிறதில்லை.

அப்படியானால் கருமசாஸ்திரத்தில் செய்யப்பட்ட சுபாசுப கருமத்தை அவசியம் அனுபவிக்கவேண்டியது என்றும் அனுபவிக்கப்படாமலே அநேக நூறுகோடி கல்பமானாலும் கருமமானது நசிக்கிறதில்லை. என்றும், ஞானசாஸ்திரத்தில் அப்படியே ஞானமாகிற அக்கினியானது சகல கருமங்களையும் சாம்பலாக்கிவிடும் என்றும் சொல்லியிருக்கின்றது. இவ்விரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமா யிருக்கிறதேயென்றாலோ, அதின் நிச்சய மெப்படியென்பது சொல்லப்படுகிறது. சாஸ்திரத்தில் பிரபல வசனம், துர்ப்பல வசனமென விரண்டுண்டு. பிரபல வசனம் தான் சித்தாந்தவசனம். துர்ப்பல வசனம் பூர்வபக்ஷ வசனம். பிரபல வசனமானது துர்ப்பலத்தை நிராகரித்து விடுகிறது.

ததா அஹிம்ஸா பரமோ தர்ம இதி வசநம் । ப்ராமாண்யே

அபி தத்ர மா ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வபூதாநீதி வசநேபி ப்ராமாண்யம் நா

ஸ்தி । அக்நீஷோமீயம் பஶுமாலபேதேதி வசநம் ததா க்ஷுத்ரம்

ஹிம்ஸேதி ப்ராமாண்யமபி வைதிகேந தர்மேண நாஸ்தி । ததா ஸ்தி

தேஷு ஸர்வேஷு வாக்யேஷு ஸ்வவிருத்தார்தேஷு ப்ராமாண்யம் நாஸ்

த்யேவ । ஸர்வாஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி । ப்ரஹ்மாஹம் ஸர்வம் ஸர்வம்

ஸாஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி । இத்யஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி.

இதி மநநே சதுர்த்தவர்ணகஸ்ஸமாப்த:.

பஞ்சமவர்ணக:.

௧. அஸ்யார்த்த: ஸ்தூலஶரீரவிவேகமாஹ - ஶரீரம் கதம்

ஸ்தூலம் - தத்கர்மேந்த்ரியாணி பஞ்ச - கர்மேந்த்ரியம் -

பஞ்சமஹாபூதாத்மகம் - ஜ்ஞாநேந்த்ரியம் பஞ்ச - கர்மேந்த்ரிய

ம் - ப்ராணாதிஶரீரம் ஸ்தூலம் பஞ்சகர்மம் - மநோபுத்த்யாதி ஶரீ

ரம் பஞ்சமஹாபூதம் - அந்த:கரணம் ஜ்ஞாநேந்த்ரியம் ஸூக்ஷ்ம

ம் - ஸமஷ்டிவ்யஷ்டி ஸ்தூலம் ஶரீரம் - அந்த:கரண

மேவ ஜீவாத்மா நாநாவித: - ததா ஹி - ஹிரண்யகர்ப்ப

ஶரீரம் ஸமஷ்டிரூபம் - ஜீவாதிஶரீரம் வ்யஷ்டிரூபம் - ப

க்ஷபாதாவிபாகஶரீரம் ஸாதநம் - பரமாத்மா

ஸர்வவ்யாபீ விஶ்வஸாக்ஷீ ஸர்வாந்தர்யாமீ ஸர்வஜ்ஞ ஈஶ்வராதி

ஶரீரம் ஸர்வம் ஸர்வாத்மரூபம் ।

அதெப்படியென்றால், துன்பம் செய்யாமை உத்தமமான தருமம் என்கிற வசனம் பிரபல வசனமானாலும் அதை யாகத்திலே, பசுவதம் செய்யத்தகுந்தது என்கிற அதி பிரபல வசனமானது நிராகரிக்கிறது. இப்படிப்போல அவசிய மனுபவிக்கவேண்டியது, என்கிற வசனம் தபசினால் பாபத்தை நாசம் செய்கிறான் என்கிற பிரபல வசனத்தினால் துர்ப்பலமானதாக தள்ளப்படுகிறது. ஆகையினாலே சஞ்சிதமான கருமங்கள் வெகுவாயிருந்தாலும் ஆத்ம ஞானத்தினாலே அவைகள் நசித்தேபோகிறது. கரும மில்லாவிட்டால் ஜன்மமுமில்லை. ஜன்மமில்லாவிட்டால் துக்கமுமில்லை. துக்கமில்லாவிடில் ஆனந்த முண்டாகிறது. இதுதான் சித்தாந்தம்.

நான்காவது வருணகம் முற்றிற்று.

ரு - வது வருணகம்.

இந்த ஆத்மாவுக்குத் துக்கமானது சரீர பரிக்கிரகத்தினாலென்றும் சரீரமானது கருமத்தினாலென்றும் சொல்லப்பட்டது. அந்தக்கரும மெது? அதெத்தனை விதம்?

கருமமானது புண்ணிய பாப மிசிர மென மூன்றுவிதம். தேவாதி சரீரம் புண்ணிய கருமபலன். மிருகாதி சரீரங்களெல்லாம் பாபகருமபலன். மனுஷியாதி சரீரம் புண்ணியபாப மிசிர கருமபலன். (என்றால், இப்படிப்பட்ட கருமபலன்களால் அப்படிப்பட்ட ஜன்மங்களை யடைகிறான் என்பது கருத்து). இப்படிச் சொல்லப்பட்ட மூன்றுவித கருமத்திலும் உத்கிருஷ்டம் (சிரேஷ்டம் அல்லது உத்தமம் அல்லது உயர்ந்தது) மத்தியமம் (நடுத்தரமுள்ளது) சாமான்னியம் (கீழான அல்லது தாழ்ந்தது) என தனித்தனி மூன்றுவிதம். இப்படிச் சொல்லப்பட்ட கரும பேதத்தினாலே நானுவித ஜன்மபேதமுமாகிறது. அதெப்படியென்றால், ஹிரண்ணிய கருப்பாதி சரீரம் புண்ணியோத்கிருஷ்டம். இந்திராதி சரீரம் புண்ணியமத்தியமம். யக்ஷராக்ஷஸ பிசாசுமுதலிய சரீரம் புண்ணிய சாமான்னியம். பிறருக்குத் துன்பத்தை யுண்டாக்கத்தக்க முட்களுள்ள மரங்கள், விஷமுள்ள மரங்கள், புலி, பாம்பு, தேள், கோட்டான், கொசு, அட்டை முதலான சரீரங்களெல்லாம் பாபோத்கிருஷ்டம்.

[illegible]

பிலாமரம், மாமரம், வாழை, தெங்கு முதலான பழம் பத்திரம் புஷ்பம் முதலானவைகளாக உபயோகப்படுகிற விருக்ஷங்களும் கொடிகளும் ஊர்பன்றி, எருமை, கழுதை, ஒட்டை, முதலானசரீரங்களும் பாபமத்தியமம். அரசு, துளசி, பசு, குதிரை முதலிய சரீரம் பாபசாமான்னியம். இந்த மனுஷிய லோகத்தில் நிஷ்காம கருமானுஷ்டானம், சாதன சதுஷ்டயம், சத்குருவை யடைதல், சிரவணம், மனனம், ஆத்மஞானம், இப்படிக் கிரமமாக ஜீவன்முக்திக்கும் விதேக முக்திக்கும் யோக்கியமான மனுஷிய சரீரம் மிசிர கருமோத்கிருஷ்டம். தன்னுடைய ஆசிரமத்திற்கு யோக்கியமான கருமங்களுடையவும் காம்மிய கருமங்களுடையவும் அனுஷ்டான யோக்கியமாகிய மனுஷிய சரீரம் மிசிர கருமமத்தியமம். சண்டாள, புல்கஸ, கிராத, யவநாதி மனுஷியசரீரம் மிசிர கருமசாமான்னியம். ஆகையினாலே விவேகியாகிய புருஷன் இந்தக் கருமத்தினுடைய பல தாரதம்மியத்தை விசாரித்து பூமியில் மனுஷிய ஜன்மத்தில் மிசிர கருமோத்கிருஷ்ட ஜனனமானது எப்படி சித்திக்குமோ அப்படித் தன்னுடைய வருணசிரம கருமங்களை பலத்தி லிச்சையைவிட்டு ஈசுவரார்பணம் செய்து ஆத்மவிசார மூலமாய் மோக்ஷப் பிராப்திக்காகவே பிரயத்தினம் செய்யவேண்டியவனா யிருக்கிறானென்பது சித்தாந்தம். இந்த மூன்றுவித கருமமும் எதினால் செய்யப்படுகிற தென்றாலோ, மூன்றுவித கரணங்களினாலேயே செய்யப்படுகிற தென்று அறியவேண்டியது. இவ்வுலகத்தில் "நான் செய்கிறேன் நான் செய்விக்கிறேன்" என்று சொல்லுகிற எல்லோருடைய அனுபவத்தினால் இந்தத் தேகத்தில் தேகாபிமானியா யிருந்துகொண்டு நான் என்கிற சப்தத்திற்கு அர்த்தமாக எந்த ஆத்மா விருக்கிறானோ அந்த ஆத்மாவுக்குக் கருத்திருத்துவத்தைச் சொல்லவேண்டியதாயிருக்க, அவனைவிட்டு மூன்றுவித கரணங்களுக்கும் கருத்திருத்துவம் எப்படிச் சொல்லப்படலா மென்றாலோ, ஆத்மா அவிகாரி நிஷ்கிரியன் சுவகத பேதமில்லாதவன் (அவயவமற்றவன்) ஆகையினாலே ஆத்மாவுக்குக் கருத்திருத்துவம் சொல்லக்கூடாது. ஆனால் கருத்திருத்துவம் ஆத்மா வுடையதுபோல் விளங்குகிறதே, கருத்தாவேறே காணவில்லையே யென்றாலோ, ஆத்மாவிடத்தில் காணப்படுகிற கருத்திருத்துவமானது ஆரோபத்தினாலேயேயன்றி சுவபாவமா யில்லையென்று அறிய வேண்டியது.

ஷாஹாவிகஜிதிவெச - நகெநாவிவெஜாதெவிவாஈ கூகா ஜஜ ஐதுகதூகூவஷிஹாணீயம் - கவ்ரநவாயெஸவாஈவனெஃயா விநாவயாஸ்ரதீதிவ்ர ஸஹதூ வூயதூ காணீயஂ - கூதூநஂ கதூகூவஷாஹாவீகஂஹவத வூயதூவிஶெஷெண நஶ்ரகூவிதிவெச - ஷஹாவஸ்ரஷுவகூவாச - ஷுவநாஶாதூ கொவா வூயதூம் கயஂாச - ஷுவநாஶெஶவதிவெசாவா வஷாதூ ஜநஹவெச கிஞ . சகதஂாஜீவநூதூாநவெச - வெஜாத ஸஂவூஜாடீ மஶிஷ்ரவநஸ்ர கிஞ கூதூாசகதஂாஷாகூ நிஷ்கியஜதி வூதிவாஜகஸ்ர - நிஷ்கஜஂ நிஷ்கயஂஶாஞஂ நிவஜ்யஂநிஜூநஂ- ஷாகூிவெதாகெவமொ நிமணஶ்ரூ ஜ த்ரிஜிஶ்ருதி வாகூஸ்ர விஹாநிஸ்ரச - ஸஷவூள கூதூநிவிஜ்ரஜாநெவி கதூகூவ நஜூஶ்ரெத - யஜிகதூகூவஷாஹாவிகஂ - சஹூஷக ஜிவொவஜ ஹெ்ரத - தயாநொவஜஹ்ரெத - தஷாஜாதூநஂ கதூகூவந ஷாஹாவிகஂ - நநவெஷவூளகதூகூாநவஜஂஹூ . காணவி யொமாச - யஜாதக்ஷாவெஜகதூகெவிஜ்ரஜாநெவி ஷாநஹொஜ நாஜிஸஜெயதஜநவஜஂஹஂ- தஷூவகூவிதிவெநூ - தஷூணஂ ஹஞ தாவஷாயாஂ சஞகண ஸஂயொமெ விஜ்ரஜாநெவி கதூகூா நஹஜஂஹாச கூதூாநஂ கதூகூவநஷாஹாவிகஂ - கிஞசஜ்ராஷிக ஜெவ - சஜ்ராஷொநாஜ சநூ்ரதிஷயஜாணா சநூ்ரதூாவஹாநஂ- ய யாநள நிஷ்மஜநஸ்ர தீஷூவஷூகூ - தீஷூவஷூகூ நிஷ்ாவஜகூ ஸ்ரநளகாயாஞாஜ்ராஸவஶா ஜூாநஂ - ஷவஂதிவியகாண நிஷ்க தூகூவஸ்ரதூநி கூதூநிஷ கதூகூவஸ்ர திவியகாணெவ ஹா நஜ ஜூா நவஶாஜெவ॥

சுவபாவமென்றே சொல்லலாமென்றால், "வேதாந்த விசாரம் செய்து என்னுடைய கருத்திருத்துவத்தை நிவிருத்தி செய்துகொள்ள வேண்டும். இது போகாவிட்டால் சம்சார பெந்தம் விடாது" என்று ஒவ்வொருவனும் செய்கிற பிரயத்தினம் வீணனதாக முடியும். ஆத்மாவுக்குக் கருத்திருத்துவம் சுவபாவமாகவே யிருக்கட்டும். பிரயத்தின விசேஷத்தினால் நசித்தும் போகட்டுமே யென்றால், சுவபாவமென்பது சுவரூபமானதினாலே சுவரூபம் நசிக்க எவன்தான் பிரயத்தினம் செய்வான். சுவரூபநாசமானால் எவன்தான் புருஷார்த்தத்தை யனுபவிப்பான். அகருத்தாவாகிற ஜீவன்முக்தியே யில்லையென்றால், வேதாந்த சம்பிரதாயமும் குரு சிஷியர்களு மில்லாமல் போகும். பின்னும் ஆத்மா அகருத்தா சாக்ஷி கிரியை யற்றவன் என்று சொல்லுகிற சுருதிகளுக்கு ஹாநிவரும். சுஷுப்தியில் ஆத்மாயிருந்தும் கருத்திருத்துவம் காணப்படவில்லை. கருத்திருத்துவம் சுவாபாவிகமானால் அக்கினியில் உஷ்ணம்போல (சுஷுப்தியிலும்) காணப்படும். அப்படிக்காணப்படவில்லை. ஆகையால், ஆத்மாவுக்குக் கருத்திருத்துவம் சுவபாவமானதல்ல. தச்சன் முதலியவர்களுக்குக் கருத்திருத்துவ மிருந்தாலும் ஸ்நானகாலத்திலும் போஜனகாலத்திலும் (உளி வாச்சி முதலிய) ஆயுதங்களாகிய கரணங்களில்லாததினாலே கருத்திருத்துவம் காணப்படாததுபோல சுஷுப்தியில் ஆத்மாவுக்கு இந்திரியாதிகரண வியோக மானதினால் கருத்திருத்துவம் காணப்படவில்லையென்று சொல்லுவோமென்றால், அப்படியல்ல. (ஒன்றும் செய்யாமல் மௌனமா யிருக்கிறதாகிய) தூஷ்ணிம் பூதாவஸ்தையில் அந்தக்கரண சேர்க்கையிருந்தும் கருத்திருத்துவம் காணப்படாததினாலே ஆத்மாவுக்குக் கருத்திருத்துவம் சுவாபாவிகமல்ல. மற்றெதுவென்றாலோ, ஆத்தியாஸிகமே (ஆரோபிதமே).

ஆத்தியாஸிகமென்பது யாது?

ஒன்றினுடைய தருமங்கள் மற்றொன்றினிடத்தில் காணப்படுதல்தான்: எப்படி யென்றால், ஓடத்தின் ஓட்டம் நதிக்கரையிலிருக்கிற மரங்களிலேயும் சலிக்காமலிருக்கும் தன்மையையுடைய மரங்களின் தருமம் ஓடத்திலும் ஆரோபத்தினால் எப்படி விளங்குகிறதோ அப்படிப்போல் மூன்றுகரணங்களுடையதாகிய கருத்திருத்துவம் ஆத்மாவிலும் ஆத்மாவிடத்திலுள்ள அகருத்திருத்துவம் மூன்றுகரணங்களிலும் விளங்குதல் அக்ஞானத்தினாலேதான்.

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵 [illegible] - 𑌜𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌕𑌰𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌚𑍇𑌤𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 - 𑌅𑌚𑍇𑌤𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌰𑌣𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑍇𑌵 [illegible] 𑌕𑌰𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣𑌾𑌪𑌿 [illegible] 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌨 - 𑌯𑌥𑌾 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌅𑌚𑍇𑌤𑌨𑌸𑍍𑌯 [illegible] 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 [illegible] 𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌥𑌾 [illegible] 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 [illegible] 𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 [illegible] 𑌤𑌥𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌕𑌰𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌰𑌣𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵 [illegible] - 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌕𑌰𑌣𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 [illegible] 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾 [illegible] 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌃 [illegible] 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 [illegible] 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾 [illegible] 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 [illegible] 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 [illegible] 𑌸𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌾 [illegible] 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿 [illegible] - [illegible] 𑌵𑌚𑌨𑌂 - 𑌆𑌦𑌾𑌨𑌂 - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] - [illegible] 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 [illegible].

ஆகையினாலே ஆத்மாவுக்குக் கருத்திருத்துவம் ஆரோபித மென்று அறியத்தக்கது.

மூன்றுவித கரணங்களும் அசேதன மானதினாலே அதற் கெப்படி கருத்திருத்துவ முண்டாகும்?

கரணங்களுக்கே கருத்திருத்துவ முண்டென்றால், அவை களுக்கு வேறே கரணங்கள் வேண்டுமே?

என்னும் பக்ஷத்தில் உலகத்தில் அசேதனமான வாயுவுக்கும் அசேதனமான ஜலத்திற்கும் மரம்முதலியதை வேருடன் பிடுங்கு வதிலும் அவைகளை தூரத்தில் கொண்டுபோய்ப் போடுவதிலும் கரணமன்றியிலேயே கருத்திருத்துவம் காணப்படுவதுபோல் மூன் றுவித கரணங்களுக்கும் வேறே கரணங்களன்றியிலேயே கருத் திருத்துவ மிருக்கக்கூடும்.

இந்த மூன்றுவித கரணங்களினாலேயும் செய்யப்படுகிற கரு மங்களெவையென்றால், ஸவிசேஷ சிந்தை, நிர்விசேஷ சிந்தை, பரலோகசிந்தை, பக்திஞான வைராக்கியசிந்தை, இவைமுதலிய விகாரங்களெல்லாம் மனதினால் செய்யப்படுகிற மனச் சம்பந்த மான புண்ணிய கருமங்கள், விஷயசிந்தை, அந்நியர்களுக் கபகார சிந்தை, வேதசாஸ்திரங்களில் அப்பிரமாணசிந்தை, தருமாதரும மென்பதில்லை யென்கிறசிந்தை, இவைமுதலிய புத்தி விகாரங்க ளெல்லாம் மனச்சம்பந்தமான பாபகருமங்கள். ஸவிசேஷ சிந்தை யையும் நிர்விசேஷ சிந்தையையும் புண்ணிய சிந்தையையும் விஷ யசிந்தை முதலான பாபசிந்தையுடன் கலந்து அனுஷ்டானஞ் செய்வது மனச்சம்பந்தமான மிசிர கருமங்கள். வேதாத்தியய னம், சாஸ்திரம்படித்தல், கீதாபடனம், சகஸ்ரநாமபடனம், பஞ் சாக்ஷரம் முதலிய மந்திரஜபம், பகவன்னாமஸங்கீர்த்தனம், பரோ பகாரவார்த்தை, சத்தியவாக்கியம், மிருதுபாஷணம், பூர்வபா ஷணம் (ஒருவன் பேசினால் நாம் பதில் பேசலாம் நாமாக பேசு வானேனென்றிராமல் முந்திப் பேசுதல்) வாக்கினால் செய்யப்படு கிற வாசிக புண்ணியகருமங்கள். வேதசாஸ்திர தூஷணை, தேவ தா தூஷணை, அசத்தியவார்த்தை, கோட்சொல்லுதல், கடும்சொல் லாகிற வாக்கியம், அற்ப அல்லது பரிகாச வார்த்தைகள். இப் படிப்பட்ட வார்த்தைகளெல்லாம் வாக்கினால் செய்யப்படும் பாப கருமங்கள்.

வெஷாஸ்யநெ ப-ஞ்ஜாகாரெ ஸமாதி ப-டணு)வாத-ூா ஸ-வ ப்ரநிஷ்டாயா அவ்யதி)ஸ்) பஙிஹாரஸ்ய ஶௌக்கிவா த-ூாயா: ஸமாதிபாபாநாம் ஶ்ரீக்ருத்)ா ந-ஷ்டாநம் பாவகம் ஶ்ருகடு - ப-டணு)தீஸம்-ஷூநாம் - ஶப்ரெதெவ நமஸ்கார: - தெவப-ஞ்ஜாவ்ருதக்ஷிணம் - ஸஜ்ஜநதஸ்ஹநம் - த்யாக: - ஶோகாந-ஶ்ரு ஹஸஞ்ஜார: - ஸமாதிகடூாணி காயெந க்ரியமாணாநிகாயிகம் ப-ணு)கடு - ப்ரஹிம்ஸா - ப்ரஹ்ரீ ஸம்ஶ: - ஶௌயம் தூஷ்ஸம்ஶ: - உத்)ாதி க்ரியமாணாநி காயெந கடூாணிகாயிகம் பாபகடு - ப்ராஹ்ண ஹொஜநாஸ்யம் பரொபாநுரவ: - தெவாஸ்ய நிஜூாணாஸ்யம் ப்ரஜூவ)ாபஹார: - ஓஜபாம் ஷ்யாபயிக்வா ஷ்ருதகவ)ா ஓஜநாநம் ஸமாதி கடூாணி ப-டணு)ாநி பாபாநிவ ஶ்ரீக்ருத்) காயெநாந-ஷ்டீயமாநாநிகாயிகம் ஶ்ருகடு - ஸதாநி க்ரியாந) வி கடூாணி ஸமூ)ர்விவாயூாணி - விசாரஸ்) கிம் ஸம ஶித்தெச - மநவ)ஸம மோஹரஸம ஶிக்ஸமஷய மஷி - கய ஶித்தெச - ஜமாநி க்ரியகடூாணி க்ரியெயொவகரணெகி்ரயதெ - ஶூஷாதா ஶூகாஶவதவம்ஶ: - நிரம்ஶ: - பஙிப-ஞணு வெதநர்-ஞப: - அ்தாநகஸ்)ாவி கடூண: அதூா-அதஸப- ((யத்வாஜெ்நாதி யஷாஷ தெயத்வாத்திவிஷயாநிஹ - யத்வாஸ்)ஸதெசாஹாவ: தெநவாஜெ்த்தீயதெ॥" உத்)ந்த: - ஶூத்தஶப்ஷஸ்)ாஸ்யூ: - தஹாஜெநகமவி கடூவிஷாகாஶஹ்வப-ஞபம் மாம்ஹ்ருஶதீத்திஜாக்வா ஸஶஶயம் விஶாய ஜாஷாந-ஹவெநாவஹூாநம் மநவ)ஸமம் - ப்ரஹ்ஜாஜெந ஸத்)வி க்ரியகாரணமவி ப-டணு)கடூணெ)வ ஹூாபநீயம்.

வேதாத்தியயனம், தேவபூஜை, இப்படிப்பட்ட காலத்தி லுச்சரிக்கப்படும் புண்ணிய வார்த்தைகளுடனே பரநிந்தை அசத்தியம் பரிகாசமான வார்த்தை லௌகிகவார்த்தை இவைக ளைக் கலந்து அனுஷ்டிப்பது வாக்கினால் செய்யப்படும் மிசிர பாப கருமங்கள். புண்ணிய தீர்த்தஸ்நானம், குருதேவதைகளுடைய நமஸ்காரம், தேவபூஜை, பிரதக்ஷிணம், சத்துக்களுடைய தெரி சனம், கொடை, உலகானுக்கிரகமாய் சஞ்சரிப்பது இவை முதலி யன தேகத்தினால் செய்யப்படுகிற காயிகபுண்ணிய கருமங்கள். பிறருக்குத் துன்பம்செய்தல், பிறருடைய ஸ்திரீகளுடன்சேருதல், திருட்டுத்தனம், துஷ்டசேர்க்கை. இவைமுதலியன தேகத்தினால் செய்யப்படும் காயிக பாபகருமங்கள். பிராம்மண போஜனார்த்தம் பரஹிம்சை செய்தல், தேவாலயப் பிரதிஷ்டைக்காக பிறரு டைய பொருளை யபகரித்தல், தண்ணீர்ப்பந்தல்வைத்து அதில் கூலிக்கு வேலைசெய்தவர்களுக்குக் கூலிகொடாமை முதலிய புண்ணியபாபத்தை கலந்து அனுஷ்டானம் செய்கிற கருமங்கள் காயிக மிசிரகருமங்கள். இந்த மூன்றுவித கருமங்களையும் செவ் வையாய் விசாரிக்க வேண்டியது. அப்படி விசாரிப்பதற்குப் பலன் என்னவெனில், முக்கிய பலனென்றும் அவாந்தர பலனெ ன்று மிரண்டுண்டு. அதெப்படி யென்றால், இந்த மூன்றுவித கருமங்களும் மூன்றுவித கரணங்களினாலேயே செய்யப் படுகின் றன. ஆத்மாவோ ஆகாசம்போல ஒன்றிலும் பற்றற்றவனாயும் நிரம்சனாயும் (பிரிதலற்றவனாயும் அல்லது அம்ச மல்லாதவனாயும்) பரிபூரண சைதன்னிய சுவரூபனாயு மிருக்கிறானகையால் ஒரு கருமத்திற்கும் கருத்தாவல்ல. எவ்விடத்திலும் வியாபித்திருத் தல், எல்லாவற்றையும் கிரகித்தல், சகலப் பிரபஞ்ச விஷயங்க ளையும் அனுபவித்தல், எப்பவு மிருத்தல் இந்தசுவபாவத்தினாலே ஆத்மாவென்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்விதமாய் ஆத்ம சப்தத் திற்கு அர்த்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தாகையினாலே ஒரு கரு மமும் "சிதாகாச சுவரூபியான என்னைத் தொடமாட்டாது" என்றறிந்து சமுசயத்தைவிட்டு திருடமான அனுபவத்திலேயே யிருக்கிறது முக்கியபலன், பிர்ம்மஞான முண்டாயிருந்தாலும் மூன்று கரணங்களையும் புண்ணிய கருமத்திலேயே நிறுத்த வே ண்டியது.

தஈஸம்ஹூிவ ஶிரூகூஓணிவாஷூாவயிதவ்ரும் - ந கூஈாஹி ஊவி வாவகூஒணீதி ஜாகூா தூிேயவாவஷாநம் அவாஜூரஷஹூம் - யயா கூஈஜீிவாஷகூவாரு கூஈஜீஷஹூம் ஊவரூஷஹூம் - தஅவைதூவைஷாஜி கூ ஊவாதூஷஹூம் - தூிேயவ தூிவியகாரணகூ்த கூஒஜூாநவாேூாவி வடுிவெடாதூ ஷஹூஷயஶிதிஜூயம் - நநூஹவா வைதைதூிவ கூஒ ணாஜூாநீநமிவரூிதே - தஷுநேசாவிவியிஃ - நநிஷெேயாவாவஸ கூவகூ தூா - கூஒஷா கூஷீ - கூூதகூூதூ ஊதிஷிஷாஜிதகூாஅ - தஷ ஜாநிநஂ அஜூாநிந ஊவவணூகூிேஜ வாநஷேயம் - ஊதிநநி யஃ - கூயஶிதிவெஅ - ஷாதூம் - ஜூாநீகூூதகூூதூனெவ - கதூாவிந ஹவதி - நததூஸஂேஹஷஃ- தயாவி - ஶூஹூவிஅ- ஶூஹூவிஊரஃ- ஶூஹூவிஊரியாநு - ஶூஹூவிஊரிஷஃ - ஸவாவிேஹஹஊதூஃ - அ ஸளவரிஷ்ட வணவவூதிஸூநூஃ - தூிேவஷவநவியிநிஷெயூ - கூிநூஷாஊவி தூயாணாம் ஜூாநஊஹிஊா வியிநிஷெயா ஹாவெவி வூதிஸூநூகூா ஹாவாஅ - வூவஹாரவகூாதூ - ஜொகாநதூ ஷாதூம் ஸஈாவார வணவூாதவூ ஶிதூவூிதே - நதநியஊூ தே - தூூதகூஜூாநிநா - கூஶிணாம் ஊேஷூ கூஶிவதூஊாநஷெ யம் - ஜிஜூாஸூநாம் ஊேஷூ தகூஒதூகூா ஶூெஹூவஸதூம் அ நூதூவஉநிதூஶிதிஜூாநஊெவாவஜெஷ்வூம் - அதூவூகூூதம் கி ஶிதிவெஅ - தூிவியகாரணேஷூவகதூாக்ஷம் நாதூநஊதிநிஷூிதம்.

அப்படிக் கூடாதபோது மிசிரகருமத்திலாவது நிருத்த வேண்டியது பாபகருமத்தில் ஒருபோதும் நிறுத்தக்கூடாது என்பதாயறிந்து அவ்விதமாகவே யிருக்கிறது அவாந்தரபலன். வாழையைப் போஷிக்கிறவனுக்கு வாழைப்பழம் முக்கியபலன். அதினுடைய இலை புஷ்பம் முதலியவை அவாந்தரபலன். அப்படிப்போல மூன்றுவித கரணங்களினாலே செய்யப்பட்ட கருமங்களுடைய ஞானத்திற்கு முன்சொன்னபடி யிரண்டு பிரயோசனமென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது. அப்படியானால், தாமரையிலையில ஜலம்போல கருமத்தினாலே (கருமபலத்தில்) ஞானி ஒட்டுகிற தில்லையென்றும் அவனுக்கு யாதொரு விதியாவது நிஷேதமாவது இல்லையென்றும் அவனே அகருத்தா, கருமத்திற்கு சாக்ஷி, அவன் கிருதகிருத்தியன் (செய்யவேண்டியதெல்லாம் செய்தவன்) என்றும் சித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருக்க அவனுக்கு அக்ஞானியைப்போல் புண்ணியகருமத்தையே அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்கிற விதியானது எப்படிப் பொருந்தும்? நிஜம்தான், ஞானி செய்யவேண்டியதை யெல்லாம் செய்தவன்தான், அவன் கருத்தாவு மாகமாட்டான். அதில் சந்தேகமில்லை. அப்படி யிருந்தாலும், பிர்ம்மவித், பிர்ம்மவித்வரன், பிர்ம்மவித்வரீயான், பிர்ம்மவித்வரிஷ்டன் (என நான்கு வகையார்). இவர்களில் பிர்ம்ம வித்வரிஷ்டனே விதேகமுக்தன். இந்த வரிஷ்டனே விருத்தி சூன்னியன் (யாதொரு விஷயத்திலும் பிரவிருத்தி யற்றவன்). அவனுக்குத் தான் விதி நிஷேதமில்லை. மற்ற மூவர்களுக்குமோ ஞானத்தின் மகிமையினாலே விதி நிஷேதமில்லா விட்டாலும் விருத்தி சூன்னிய மில்லாததினாலேயும் வியவகார மிருப்பதினாலேயும் லோகாநுக் கிரகத்தின்பொருட்டு ஸதாசாரத்திலேயே யிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால், அது அவர்களுக்கு விதிக்கப்பட் டிருக்கிறதல்ல. ஆகையினாலே தத்துவஞானியானவன் கருமிகளின் மத்தியிலே கருமியைப்போல கருமத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டியது. வேதாந்தத்தின் மூலமாய் பிர்ம்மவிசாரம் செய்கிறவர்கள் மத்தியிலோ கருமத்தைவிட்டு பிர்ம்மமே சத்தியம் மற்றதெல்லாம் அசத்தியம் என்கிற ஞானத்தையே உபதேசிக்கத்தக்கது. இப்போது பிரகிருதத்தில் சொல்லவேண்டியதேதுவெனில், மூன்று கரணங்களுக்கும் கருத்திருத்துவமேயன்றி ஆத்மாவுக் கில்லை என்பதுதான் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

அத² ஶ்ரோத்ராதி³கரணம் கிம் ஸ்வயமேவ கர்த்ருʼ - அதா²ந்யப்ரேரிதம் வா - இதி விவாத³ஸ்தா²நே பரமேஷ்டி²நா ப்ரேரிதமேவ கர்த்ருʼ - ந ஸ்வயங்கர்த்ருʼ - பரமேஷ்ட்²யதீ⁴நஶக்தி காரணத்ரயம் தத³தே⁴-ஶக்தி ந ப்ரேவ தந்த இத்யந்வயவ்யதிரேகாப்⁴யாம் பரமேஷ்டி²ந: காரணப்ரேரகத்வஸ்ய அநுப⁴வஸித்³த⁴த்வாத் - நந்வஹம் தே³வாலயம் காரயாமி அஹம் தடாகம் காரயாமீத்யாதி³ வ்யவஹாராத் ஸ்வதந்த்ரகாரயிதா ஸம்ப⁴வதீதி சேந் - ஸ்வதந்த்ர: நிர்விகாரஸ்வாந்தராவிகாரயித்ருத்வ ப்ரவர்தநே த - ஸ்வதந்த்ரகாரயித்ருத்வம் அஸ்தீதி சேத் - ஜீவாநாம் ஸ்வநிஷ்ட²ஶக்தித்வம் ஸ்வாதீ⁴ந இவ பரமேஷ்டி²நிஷ்ட²காரயித்ருத்வமாத்ரநிர்ணீதத்வா ஸ்வப்ராவ்ருத்த இதி சேத் - ஸ்வாபா⁴விகம் சேத் - நகோபாதீ³நாம் கதாசித்காத் - ஸ்வாபா⁴விகஸ்ய ஸர்வதோ³த³யாத் - கத²ம் விஷ்ய நாஶோ ஸர்வதா³பி நாஶப⁴வாத் - ஸ்வதந்த்ரநிரோதா⁴விகாரயித்ருத்வம் யதி³ஸ்யாத் - ஸ்வதா ஸர்வம் நிவ்ருʼத்திய ஸ்வகாரயிதா இதி ஶ்ருதிவாதி³கா - 'த்³ருʼஶ்யதே த்வக்³ர்யயா பு³த்³த்⁴யா ஸூக்ஷ்மயா ஸூக்ஷ்மத³ர்ஶிபி⁴:' பு³த்³த்⁴யா ப்ரேரிதம் ஶிவமேவ தத் அத²ஸ்மிந் ஸ்வத⁴ந்ய ஸர்வஜ்ஞ: ' இதி ஶ்ருதிஸித்³த⁴ம் - காரயித்ருத்வம் ஜநாநாம் தஜ்ஜந்ய ப்ரேரகஜநகத்வாத் - ஸர்வஷ்டாவதி காரயித்ருத்வம் ஶ்ருத-

பின்னும் மூன்று கரணங்களுக்கும் சுவயமாகவே கருத்திருத்துவமா? அல்லது வேறொன்றினால் பிரோரோபிக்கப்பட்டா? விசாரிக்குங்கால் இராகத் துவேஷாதிகளினாலே பிரோரோபிக்கப்பட்டதினால் கருத்தாவேயன்றி சுவயமாய் கருத்தாவல்ல. இராகத்துவேஷாதிக ளிருந்தால்தான் மூன்று கரணங்களும் பிரவிருத்திக்கின்றன. இல்லாவிட்டால் பிரவிருத்திக்கிறதில்லை என்கிற அந்வய வியதிரேகங்களினாலே (எந்த வஸ்து விருந்தால் மற்றொன்றுமிருக்குமோ அது அந்வயம், எது இல்லாவிட்டால் மற்றொன்றுமிருக்கமாட்டாதோ அது வியதிரேகம். திருஷ்டாந்தம்—தகப்பனிருந்தால் பிள்ளையுமுண்டு. தகப்பனில்லாவிட்டால் பிள்ளையுமில்லை என்பதுபோல. இது ஜன்னிய ஜனகபாவ அந்வய வியதிரேகம். இன்னும் அந்வயவிய திரேகம் பலவிதமுண்டு). இராகத் துவேஷாதிகள் கரணங்களைப் பிரவிருத்திக்கச்செய்கிற தென்பது அனுபவசித்தமா யிருக்கிறது. ஆனால், "நான் தேவாலயம் கட்டுவிக்கிறேன்" "நான் தடாகம் வெட்டிவைக்கிறேன்" என்பது முதலிய வியவகாரங்களினாலே ஆத்மா செய்விக்கிறவனாக வாகட்டுமே என்றால், அப்படியில்லை. ஆத்மா விகாரமற்றவனானதினாலே யாதொரு விஷயத்திலும் கருத்தாவாகிறதில்லை. ஆகையால், ஆத்மா செய்விக்கிறானென்பது பொருந்தாது. ஆத்மாவிடத்தில் செய்விக்குதல் காணப்படுகிறதே யென்றாலோ, செம்பருத்திப்பூ சம்பந்தமான சிகப்பு ஸ்படிகத்தில்போல் (பூவின் சம்பந்தத்தால் ஸ்படிகம் செகப்பாயிருக்கிறதாகக் காணப்படுவதுபோல்) இராகத்து வேஷாதிக ளிடத்திலுள்ள செய்விக்கிற செய்கையானது ஆத்மாவிடத்தில் பிராந்தியினா லாரோபிக்கப்படுகிறது. (செய்விக்குகை ஆத்மாவுக்கு) சுவபாவமானால் அதை நசிக்கச்செய்யும் பொருட்டு எவனும் பிரயத்தினம் செய்யமாட்டான். சுவபாவம் சுவரூபமானதினால் எப்படியானாலும் சுவபாவத்தினுடைய நாசத்தினாலே சுவரூபநாசமே யுண்டாகும். ஆத்மஞானிக்கும்கூட செய்விக்குகை யுண்டானால் ஆத்மா சங்கமற்றவன் கிரியையற்றவன் செய்விக்காதவன் என்று சொல்லுகிற சுருதி நிராகரிக்கப்பட்டதாகும். செய்விக்குகை யுண்டாக்கப்பட்டதானால் அதினாலுண்டாகிற முக்தியும் உண்டாக்கப்பட்டதாகவேயாகும். (அப்படி யுண்டாக்கப்பட்டதாகில்) சுஷுப்தியில்கூட செய்விக்குகை காணப்படவேண்டும்.

[illegible] 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 [illegible] 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾 [illegible] 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍇 - [illegible] 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍇 - [illegible] - 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 - [illegible] 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌯𑍋𑌃 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 [illegible] - 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯 [illegible] - 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 [illegible] - 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍇 - [illegible] 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 - [illegible] - 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 [illegible] - 𑌕𑌥𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 - 𑌨 𑌹𑌿 [illegible] 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 . [illegible] 𑌭𑌵𑌤𑌿 - [illegible] - [illegible] 𑌜𑌡𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 [illegible] 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌤𑌿𑌭𑌾𑌸𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵 [illegible]॥

அப்படிக் காணவில்லை யாகையால், ஆத்மாவுக்குச் செய்விக்குகை சுவபாவமல்ல. பின்னெதுவெனில் ஆகந்துகமே. (ஆக்ஷேபம்) ஆனால். சுஷுப்தியில் செய்விக்குகை காணப்படாததினாலேயே ஆத்மாவுக்கு செய்விக்குகை யில்லையென்று சொல்லக்கூடாது. எப்படி யென்றால், உபாத்தியாயனுக்கு அத்தியயனம் செய்விக்குகை இருந்தாலும் சிஷியர்களில்லாதகாலத்தில் அது காணப்படுகிறதில்லை. அதுபோல சுஷுப்தியில் ஆத்மாவுக்குக் கரணங்களுடைய சம்பந்த மில்லாததினாலே கரணங்களிருந்தாலும் செய்விக்குகை காணப்படுகிறதில்லை. ஜாக்கிரத் சுவப்னங்களிலே கரணங்களுடைய சம்பந்த மிருக்கிறபடியினாலே செய்விக்குகை காணப்படுகிறதென்று சொல்லலாமே யென்றாலோ, (அப்படிச் சொல்லக் கூடாது, ஏனென்றால்) ஜாக்கிரத் அவஸ்தையில் உதாசீனனாயும் (எந்தச் செய்கையிலும் தான் சம்பந்தப்படாமல் ஒதுங்கி யிருக்கிறவனாயும்) தூஷ்ணீம் பாவனாயு மிருக்கையில் கரணசம்பந்த மிருக்கிறபடியினாலே செய்விக்குகை காணப்படவேண்டும். ஆனால், அப்படிக் காணப்படவில்லை. ஆகையால், ஆகந்துகமென்றே சொல்லவேண்டும். (அக்கினியில் காய வைத்த) இரும்பினுடைய நீளம் குட்டை அக்கினியிலும் அக்கினியினுடைய உஷ்ணத்துவம் பிரகாசம் இரும்பிலும் ஒன்றிலொன்றை ஆரோபிப்பதினால் விளங்குகிற தெப்படியோ அப்படி அக்ஞானத்தினாலேயே இராகத்து வேஷாதிகளுடைய செய்விக்குகை ஆத்மாவிலும் ஆத்மாவினுடைய செய்விக்காமை இராகத்து வேஷாதிகளிலும் விளங்குகின்றது. ஆனால் அசேதனமாகிய ராகத்து வேஷாதிகளுக்குச் செய்விக்குகை எப்படி சொல்லக்கூடும்? ஒரு குடமானது மற்றொருகுடத்தை ஏவுகிறதென்பது அசம்பாவிதமே என்றாலோ சரிதான். அப்படியிருந்தாலும் சிலவிஷயத்தில் யோக்கியதை யிருப்பதால் ஜடமும் கூட பிரேரேபிக்கிறது. சில விஷயத்தில் யோக்கியதை இல்லாததினால் பிரேரேபிக்கிறதில்லை. எப்படியென்றால் அக்கினி ஜடமாகவிருந்தாலும் கெந்தகம் முதலானவைகளுடன் கூடியும் கரிப்பொடி முதலியவைகளுடன் சேர்ந்து மிருக்கிற பாண மருந்துடன் சம்பந்தப்பட்ட நிமிஷத்தில் பீரங்கிக் குள்ளிருக்கிற பெரிய இரும்புக்குண்டை ஏவி சதுரங்க சேனைகளை நாசம் செய்விக்கிறது.

கிஞ்சித்³வ்ரத ஸ்மரணம் ஜ்ஞாநஸ்வாதந்த்ர்யாதி க்ரியாரோணா வாரக்ரியாம்

ப்ரதிஷ்டா²ம் காரயித்ரீ ப⁴வதி । ஸ்வப⁴ாவேந ச ந்யாயகோ³சரவிஷயாதி⁴கார

யித்ரீ ப⁴வதி । தத³ஸ்மாத் ஸ்வாவப⁴ாஸகாதி³ஸ்வாஶ்ரயேஷு । இதி ஸ்வ

க்ஷேத்ரம் ப்ரகாஶம் கிம் தாத்ஸ்யஶக்திரேவ । ஶக்திரூபஸ்ய நித்யாநந்தா³

நந்த³ஸ்வஜநா꞉ ஸாவாவாநகாஶாவஸ்யேச । தஸ்ய தத்த்வ

ஸ்தத்த்வாவஸ்து தத்த்வஸ்து யயா நஸ்யேச । தயா ஶக்த்யா நாவி த³

த³ர்ஶநம் । ஸர்வஶ்ரேஷ்டா²விஶிஷ்டா நாநாநந்த³ஸ்வஜநாவஶாகா ஸி

த்³த⁴ம் யயா நஶ்யதி । தயா ப்ரதிகஜாவி ஸூத்ராநிதிரேவம்

த்³வாத³ஶ த்³வாந்தர்ஜ்ஞாநஸ்வ நிஷ்காரகஸா ஸம்ஶ꞉ । ஸஸ்வோ த்³வஸ்ய

ஸ்வப்ரவிஶேஷ ஶப்³த³ணா உபதி³ஶ்யதே நவி ப்ரதிப³ந்த⁴ஶ்ரேய

ணநிஷ்ப்ரயோஜநம் । ப்ரதிப³ந்த⁴ஶ்ரேய꞉ ஸம்ப்ரதா³யஸாத⁴நா । ஸர்வம்

ஸாத⁴நா । விபரீதஸாத⁴நா சேதி ।

பின்னும் பிரேத சரீரம் ஜடமானாலும் தன்னுடைய அபரக்கிரியைக்குத் தன்பந்துக்களை ஏவுகிறதாகவாகிறது. இப்படிப்போல ராகத்துவேஷாதிகள் அசேதனமானாலும் செய்விக்கிறதாக ஆகின்றன. ஆனால் ஆத்மா சர்வாந்தரியாமி இருஷீகேசன் (இந்திரியங்களுக்கு நியாமகன்) என்கிற சுருதிக்குத் தாத்பரியமென்னவெனில், சூரியனைப்போல சந்நிதி மாத்திரத்தினால் சகல ஜனங்களுடைய புண்ணிய பாபகருமங்களுக்கு * அனுகூலமாயிருக்கிறானென்பது தாத்பரியம். அப்படியானால் ஆத்மா, சந்நிதி மாத்திரத்தினாலே யாவது சகலப் பிராணிகளுடைய கருமத்திற்குக் காரணமாகிறானல்லவா (அதினாலே) ஆத்மாவுக்கு புண்ணிய பாபகருமங்களின் பலனில் சம்பந்தமிருக்கலாமே என்றாலோ, ஆதித்தன் தன்னுடைய சந்நிதி மாத்திரத்தினாலே சகலஜனங்களுடைய புண்ணிய பாபகருமங்களுக்கு அனுகூலமாயிருந்தாலும் அந்தப் புண்ணியமும் அந்தப் பாபமும் அவைகளுடைய பலனும் எப்படி ஆதித்தனை யொட்டுகிறதில்லையோ அப்படி ஆத்மாவுமென் றறியத்தக்கது. சந்நிதிமாத்திரத்தினாலே தனக்கு (தன் சேஷ்டைக்கு) அனுகூலமா யிருக்கிற காந்தக்கட்டியானது இரும்பினுடைய சேஷ்டையினாலே தொடப்படாதது எப்படியோ அப்படிப் பிராணி கருமமும் ஆத்மாவை தொடமாட்டாது. ஆகையினாலே ஆத்மாவினுடைய நிரஞ்சநத்துவம் (ஒன்றிலும் ஒட்டாத சுவபாவம் அல்லது கல்மிஷமற்ற சுவபாவம்) நிர்விகாரத்துவம் இவைகளுக்குக் கெடுதியில்லை. இப்படிப்பட்ட பிரசித்தமான ஆத்ம சுவரூபமானது குருவினால் உபதேசிக்கப்பட்டாலுங் கூட பிரதிபெந்தத்திரயத்தினால் நிச்சயமுண்டாகிறதில்லை. பிரதிபெந்தத்திரய மெதுவெனில், ஸம்சயபாவனை அஸம்பாவனை விபரீதபாவனை என்பவைகளே.

---

* ஏஷஹ்யேவஸாது கர்ம காரயதி, ஏஷஹ்யேவாஸாது கர்ம காரயதி இவனே சாதுகருமத்தைச் செய்விக்கிறான் இவனே அசாது கருமத்தைச் செய்விக்கிறான் என்கிற இந்தக் கௌஷீதகீ பிராம்மண உபநிஷத்து வாக்கியத்தினால் நல்ல கருமத்தையும் துஷ்ட கருமத்தையும் அவனே செய்விக்கிறானென்று சொன்னதாகவாகிறது. அதின் தாத்பரிய மென்னவெனில், உலகத்தில் நல்ல கருமத்தையும் கெட்ட கருமத்தையும் சூரியனுடைய சந்நிதி மாத்திரத்தினாலே செய்வதுபோல ஆத்மாவினுடைய சந்நிதி மாத்திரத்தினால் ராகத்துவேஷாதிகளால் பிரேரேபிக்கப்பட்ட கரணங்கள் செய்விக்கின்றன.

[illegible]

ருக் முதலிய (வேத) சாகைகளிலே சொல்லப்பட் டிருக்கிற உபநயநம் முதலிய கருமங்கள் பலவிதமாயிருப்பதுபோல அதே ருக்முதலிய சாகைகளில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிற ஆத்ம தத்துவமும் அநேகவிதமா, அல்லவா என்று உண்டாகும் சமுசயம் ஸம்சயபாவனை. இந்த சம்சயபாவனை யானது சகலமான வேதாந்த தாத்பரிய வரையறவு சுவரூபமான சிரவணத்தினலே நிவிருத்தியாகிறது. இப்படி சகல வேதாந்தங்களுடைய தாத்பரியமும் அத்வைத பிர்ம்மத்திலேயே (களடப்பிரும்மாநந் தீயம்பார்க்க)என்கிற சிரவணத்தினல் (கேள்வியினலே) பிரமாண விஷயத்திலுள்ள (ஒவ்வொரு வேதாந்தபாகத்திலும் ஒவ்வொருவிதமாய் துவைத அத்துவைத முதலியவை சொல்லியிருந்தபோதிலும் மேல் உதாகரித்த வாக்கியத்தினல் எல்லாப் பிரமாணமாகிற உபநிஷத்களும் அத்துவிதீய பிர்ம்மத்தையே சொல்லுகிறதென்று நிச்சய மடைந்ததினல் அந்தப் பிரமாண விஷயத்திலுள்ள) சமுசயம் நீங்கினலும் ஜீவேசுவரர்கள் ஜகத் இவைகள் பரஸ்பர பேதமுள்ளதாக பிரத்தியக்ஷமாய்க் காணப்படுகையில் இந்த அத்துவைதம் எப்படி சம்பாவிதமாகு மென்கிற புத்தியானது அஸம்பாவனை என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த அஸம்பாவனையானது சுவப்நதிருஷ்டாந்தம் முதலிய யுக்தியைக்கொண்டு மனனம் (ஆலோசிக்கை) செய்வதினலே நசிக்கிறது. இப்படி சிரவண மனனங்கள் செய்தாலும் அநாதியான அவித்தையாகிற வாசனையினலே சகலமான ஜகத்தும் முன்போலவே (சிரவண மனனத்திற்கு முந்தியிருந்தது போலவே) சத்தியமாக தோற்றுவதுதான் விபரீதபாவனை. இந்த விபரீதபாவனையானது பிர்ம்மாகாரமான விருத்தி (பிர்ம்மாகாரமாக ஆய்விடுதல்) யினுடைய பிரவாக ரூபமான (இடைவிடாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கிற தண்ணீர், அல்லது இடைவிடாத எண்ணெய் தாரைபோலிருக்கிற) நித்தியாஸத்தினலே (இடைவிடாதத்தியானமாகிற சமாதியினலே) நசிக்கிறது. இப்படி பிரதிபெந்தத்திரயத்தையும் நாசம் செய்யாமல் போனல் எல்லாவற்றையும் எரிக்கிறதா யிருந்தாலும் அக்கினியானது மணிமந்திரம் முதலிய பிரதி பந்தங்களினலே (கட்டுப்படுதல் அல்லது தடைப்படுதல்) ஒரு துரும்பைக்கூட எரிக்க சக்தியற்ற தாகிறதுபோல ஞானக்கினியும் பிரதிபெந்தத்தினலே தடுக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு அக்ஞானத்தையும் அதின் காரியங்களையும் அற்பங்கூட எரிக்க சக்தியற்றதாய் விடும்.

வ-ஹுவெ-ரூா த்ருவ்யூகாபரணாஷ்டிது வூ திவாஙுதூயெவுவெந்

தெதவேதிராஜுவணவாஸ்ரீ த்ருணதிவக்ஷிதுராஞ்சுகாயஹும் ஸவூஃபெ்டிஜு

ஞ்ஃஂஸேத்ராகி - கிஞ்சஉவக்ஷ ஜோவ ஸம்ஹாராவஹுரொா வஞ

வாஹு தாஷஞ - அஸம ஃவாஹிதாவவத்தீவ ஸிம்ஹா தாதுயஹு நிணாஹுயெ-

ஐதிவவதிந நஷவியஸிம்மெந தாதுயஹுநிணஃயஃ கதஹுவஹும் - அத்ரு

ஊாமெதிமெஹு ஷஷாஜுயெ - ஸமேவஸளவெஜுதெஹு க்ருவஸீஅ-

ணகதிவாஷிதீயதிதுவக்ஷஹு - வெணதஜாத்ருதிஜம் ஸவஹும் தஅ

ஸதுதிது ஜமெகவணவொவஸம்ஹூதஃ - ஐதுவக்ஷ

ஜோவவம்ஹாரெகஜுஞவா ஸிம்ஹம் - தத்ஜவஸீதிநவக்ஷகஃ த

வெவஹுவாஜுாவஃ ஷிதீயம் - கவம்மெகவஸஹு வூதுக்ஷாஜி

வூசிணாஞுவிஷயகஃவஞவஹுதா தூதீயம் - தஸுதாவ ஜெவ

ஷிபயாவநவிஜொக்ஷயவஞ்வுதூஜதி - கவம்மெகஸஜாநக்ரு

வாஹு வூஞ்ஜொஹாநஜம் விஜெஹமெகவஹு ஞவவஹு வாவு

நம் வதஃக்ஷஹும் - யஷாவொஜுகெந ஜுதூமெஷிநதுாஜிநா ஜு

ஷாஞகயந பவதுாவுஹம்ஷஷம் - அதுஹுவாஜுவ வஞ்ஜம்-

ஸூஷிஷஸிதி வூஜயவூ வெஸவம்ஸயஜநம்தத்ஃ வஜாஸஹுவஸி

ஸொயந ஷஜவூ திவாஜகாஜதி ஸஹுாதஹுவாஜாஃ - தது தஷா

அவண தஷாஜாதூந ஞகாஸஸஂஹஞதஃ

முன் சொல்லியிருக்கிறபடிக்கு இந்த பிரதி பெந்தத்திரயங்களும் தள்ளப்பட்டதானல் உடனே அக்கிநிதுரும்பை எரிப்பதுபோல் அவித்தையையும் அதின் காரியங்களையும் எரிக்கிறதற்கு சக்தியுடையதாக வாகிறது. பின்னும் "தாத்பரிய நிர்ணயம் செய் "கிற விஷயத்தில் உபக்கிர மோபஸம்ஹாரங்கள், அப்பியாசம், "அபூர்வதா, பலன், அர்த்தவாதம், உபபத்தி இந்த அடையாளங்க "ளிருக்கவேண்டும்." என்கிற இந்த வசனப்படிக்கு இந்த ஆறு அடையாளங்களை அவசியம் கவனிக்கவேண்டியது.

(க) உபக்கிரமோப ஸம்ஹாரங்க ளாவன — சாந்தோக்கியோபநிஷத் சுஉவது அத்தியாயத்தில் "ஓ! ஸௌம்மியா? முதலிலிந்த ஜகத்தானது சத்தாகவே யிருந்தது. இரண்டாவ தில்லாததாய் ஒன்ருகவே யிருந்தது" என்று துடங்கி "இந்த ஜகத்தெல்லாம் இதையே ஆத்மாவாக வுடையது. இதுதான் சத்தியம்" என்று அகண்டைகரஸ்த்தில் முடிந்திருக்கிறது. இதுதான் உபக்கிரமோபஸம்ஹார அடையாளங்கள். (இதின் தாத்பரிய மென்னவெனில் ஒருவாக்கியம் எதைசொல்ல துடங்கினதோ முடிவிலும் அதற் கொத்துமையாய் முடிந்திருக்க வேண்டுமென்பதே.)

(உ) தத்துவமஸி என்கிற வாக்கியத்தை (அந்த உபநிஷத்தில்) ஒன்பது தடவை சொல்லியிருப்பதினுலே இதுதான் அடிக்கடி பின்னும் பின்னும் சொல்வதாகிய அப்பியாசம்.

(ஙு) அகண்டை கரஸம்பிரத்தியக்ஷாதி பிரமாணங்களுக்கு விஷயமல்ல வென்பது அபூர்வதா.

(ச) மேற்படி சுருதிப்படிக்கு அகண்டை கரஸஞான மடைந்தவனுக்குப் பிராரப்த போகநாசத்திற்கு பிறகு விதேககைவல்லிய முக்தி என்பதே பலம்.

(ரு) அர்த்தவாத மெதுவெனில்.

அர்த்தவாதம் ஏழுவகைப்படும். அவையாவன - சிருஷ்டி, ஸ்திதி, பிரளயம், பிரவேசம், ஸம்யமனம், தத்துவம் பதார்த்தபரிசோதனே, பலம், இப்படி ஏழுவிதம். இவைகளில் "அந்த இந்த ஆத்மாவிடத்தி லிருந்து ஆகாசமுண்டாச்சுது."

𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍍𑌰𑌤𑌯𑌃 । 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍋

𑌽𑌪𑌿 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣 𑌏𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇

இதுமுதலிய சிருஷ்டி அர்த்தவாதரூபமான சுருதிகள் "ஆகாசம் முதலான சகலமும் பிர்ம்மத்தி னிடத்திலிருந் துற்பத்தியானபடியினுலும் அதனிடத்திலேயே யிருக்கிறபடியினுலும் அதினிடத்திலேயே லயிக்கிறபடியினுலும் மண்ணிலிருந்து உற்பத்தி ஸ்திதிலயங்களையடைந்த குடம் முதலானதற்கும் மண்ணிற்கும் பேதமில்லாததுபோல (சிருஷ்டி ஸ்திதிலயங்களுக்கு) காரணம் பிர்ம்மம் மாத்திரமே" என்று நமக் கறிவிக்கிறவைகளாக விருந்துகொண்டு மகாவாக்கியத்தில் சொல்லப்பட்ட, பிர்ம்மத்தினுடைய இரண்டாவதற்ற தன்மையை ஆதரிக்கின்றன. (இதுவரையில் சிருஷ்டி ஸ்திதிப் பிரளய அர்த்தவாத சுருதிகள் சொல்லப்பட்டன.)

(நான்காவதான பிரவேசமாவது) "அதுவே யெல்லையாகிய தலையுச்சியில் துவாரம்செய்துகொண்டு உள்ளே பிரவேசித்தது அதை சிருஷ்டித்து அதற்குள் பிரவேசித்தது ஆத்மா வாகிய நானே ஜீவசுவரூபமாய்ப் பிரவேசித்துப் பெயர்களையும் ரூபங்களையும் விளங்கச் செய்கிறேன்" இவைமுதலிய சுருதிகள் பிர்ம்மமே ஜீவரூபமாய் பிரவேசித்த தென்பதை விளங்கச்செய்துகொண்டு வெளியிலிருந்து வீட்டுக்குள்ப் பிரவேசித்த தேவதத்தனைப்போல ஜீவ பிர்ம்மதிற்கு அபேதத்தைச் சொல்லுகிற மகாவாக்கியார்த்தத்தை ஆதரிக்கின்றன. இது பிரவேச அர்த்தவாத சுருதிகள்.

(ஐந்தாவது, ஸம்யமனமாவது) "எவன் பூமியிலிருக்கிறனே எவன் பூமிக்குள்ளு மிருக்கிறனே எவனை பூமியறியமாட்டாதோ எவனுக்குப் பூமிசரீரமோ எவன் பிரதிவிக்குள் ளிருந்துகொண்டு பிரேரேபிக்கிறனே இவன்தான் உன்னுடைய ஆத்மா, இவன்தான் அந்தர்யாமி, இவன்தான் அமிருதன்." இவைமுதலிய நியமன (நிச்சயம்செய்கிற) சுருதிகள் அத்தியந்த மபேதமாயிருக்கையில் பிரேரே பிக்கிறவன் பிரேரேபிக்கப்படுகிறவன் என்கிற வியவஸ்தை யில்லாத்தினுலே அவ்விரண்டுக்கும் அபேதத்தையே யாதரிக்கின்றன. இது ஸம்யமன அர்த்தவாத சுருதிகள்.

(ஆறுவது, தத்துவம் பதார்த்தபரி சோதனமானது) "இந்த புருஷன் அந்நரஸ சுவரூபமா யிருக்கிறன்."

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

"அக்கினியின் செவப்பு ரூபமெதுவோ" இவைமுதலிய தத்துவம் பதார்த்தத்தைப் பரிசோதிக்கச் செய்கிற சுருதிகள் ஜீவேசுவரர்களுக்குள் பரஸ்பர பேதமான தருமங்களை நீக்கி அவர்களுக்குள் ஐக்கியத்தையே வெகுமானிக்கின்றன. இது தத்துவம் பதார்த்த பரிசோதனை அர்த்தவாத சுருதிகள்.

(ஏழாவது, பலம் எதுவெனில்) "பிர்ம்ம வித்தானவன் பிர்ம்மத்தை யடைகிறான் அமிருதனாக வாகிறான்" இவை முதலிய சுருதிகள் அபேதஞானத்திற்கு நிரதிசயபலத்தைக் காண்பிவிக்கிறதினாலே அபேதத்தை விளக்கிக்கொண்டு அதை வெகுமானிக்கின்றன. இது பலார்த்தவாத சுருதிகள். இவ்விதமாய் சிருஷ்டி ஸ்திதி பிரளய பிரவேச ஸம்யமன தத்துவம் பதார்த்த பரிசோதனைபலம் இவைகளைச் சொல்லுகின்ற ஏழுவித அர்த்தவாதங்களினாலே பலப்படுத்தப்பட்டு ஜீவபிர்ம்மைக்கியமாகிய அகண்டைகரஸத்தையே துணைவாக்கியங்களுடன் சேர்த்து (சுருதி) சொல்லுகின்றது. ஆகையினாலே அகண்டைகரஸமாகவே மகாவாக்கியார்த்தம் சொல்லவேண்டியது.

* (சு) உபபத்தி எதுவெனில் "ஓ! சௌம்மியா! எப்படி ஒரு மண்ணினாலே" என்கிறது முதலிய திருஷ்டாந்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதுதான் உபபத்தி என்கிற பெயரை யுடைய ஆறுவது.

இப்படி ஆறுவித அடையாளங்களினாலே சுருதிகளின் தாத்பரியத்தை கிரகிக்கிறதுதான் சிரவண மெனப்படுகிறது.

இப்போது சொல்லவேண்டிய பிரகிருத மெதுவெனில் முன் சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம் விசாரித்து இராகத்து வேஷாதிகளினால் ஏவப்பட்டதாய்க் கொண்டு மூன்றுவித கரணங்கள் மூன்றுவித கருமத்தைச் செய்கின்றன. பிரதானியினால் பிரோ‌ரேபிக்கப்பட்ட சேனைகளினால் அடைந்த ஜயத்தை இராஜாவானவன் "நான் ஜயித்தேன்" என்று தன்பேரில் ஆரோபித்துக் கொள்ளுகிறான். இப்படிப்போல ஆத்மாவும் இராகத்து வேஷாதிகளுடைய செய்கையான பிரோ‌ரேபகத்துவத்தை அக்ஞானத்தினால் தன்னிடத்தில் நினைக்கிறான். இப்படி ஆத்மாவுக்குச் செய்தலு செய்வித்தலு மில்லையென்று எவன் உறுதியாய் நிச்சிக்கிறானோ அவனே ஜீவன் முக்தன்.

ஐந்தாவது வருணகம் முற்றிற்று.

---

* இதற்கு மூலவாக்கியம் சுசு-வது பக்கத்தில் காண்க.

[illegible]

சூ - வது வருணகம்.

ஓம். முந்திச் சொல்லப்பட்ட துக்கம் முதலிய ஏழுவிஷயங்களில் துக்கம், சரீரம், கருமம், இராகத்துவேஷாதிகள் இவைகள் முறையே ஒன்றுக் கொன்று ஏதுவாக சொல்லப்பட்டன. இந்த ஆறுவதுவருண கத்திலோ இராகத்து வேஷம்முதலிய விருத்தி (செய்கை அல்லது சுழல்தல்) பேதங்களும் அபிமானமும் அவிவேகமும் அக்ஞானமும் சொல்லப் படுகின்றன.

இராகம், துவேஷம், காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம், ஈருஷை, அசூயை, டம்பம், தருப்பம், அகங்காரம், இச்சை, பக்தி, சிரத்தை, என இராகத்துவேஷம் முதலிய விருதிகள் பதினறு.

(க) ஸ்திரீவிஷயமான சித்தவிருத்தி இராகம்.

(உ) தனக்கபகாரம் செய்தவனுக்குப் பிரதிசெய்ய வேண்டுமென்கிற இச்சை துவேஷம்.

(ஈ) பூமிவீடு முதலியவை சம்பாதிக்க்வேண்டு வென்கிற இச்சை காமம்.

(ச) இப்படிப்பட்ட (மேல்கண்ட) இச்சைக்கு விரோதம் செய்யகிறவ னிடத்திலுண்டாகிற கோபம் குரோதம்.

(ரு) தான் சம்பாதித்த பொருளில் சொற்பங்கூட சத்பாத்திரத்தில் சிலவிடக்கூடாதென்கிற புத்திலோபம்.

(சூ) ஐசுவரிய மதத்தினல் இன்னது செய்யவேண்டியது இன்னது செய்யத்தகாத தென்பதை விசாரிக்காமல் மந்தனயிருப்பது மோகம்.

(எ) தனக்குச் சம்பத்திருக்கிறது தன்னல் செய்யக்கூடாததாய் எதிருக்கிறதென்கிற புத்திமதம்.

(அ) தனக்குச் சமானமான சம்பத்துடையவனேக்கண்டு பொருமைகொள்ளுவது மாச்சரியம்.

(கூ) இந்தத்துக்கம் அவனே விட்டு எனக்கெப்படி வந்ததென்கிற சித்தவிருத்தி ஈருஷை.

(க0) இந்தச்சுகம் எனக்கே யுள்ளது அவனுக்கில்லே. அவனுக் கெப்படி வரலாமென்கிற சித்தவிருத்தி அசூயை.

अनेन यत्नेन स्वप्रसिद्धस्यापि चित्तवृत्तित्वं

हं - स्व नकोऽपि वास्तवः - इति बाह्यः दृश्यः - सत्त्वाप्य

हं अहंकारः - अवज्ञीयमानमेव नापि अज्ञ विवेक्षा

ज्ञा - रागादयश्च नष्टमेव तावत्स्वाति वृत्तिः सक्तिः - या

रादिकर्तृत्वं वेदान्तवाक्ये रागादेरपि च विश्वासः श्रु

सा - इति वोढासंयमं रागादीनाम् - सत्त्वादिकर्मणो

चित्तवृत्तिविकारस्य किं प्रयोजनमिति चेत् उच्यते - सकलजीवा

नां बन्धमोक्षौ बुद्धिवर्तिनावेव - अयमितिवेद स्वरूपा

वधिः उभयो अस्य बन्धमोक्षौ बन्धः - रागादिवृत्ते

णावस्था नं मोक्षः - रागादि वर्त्ति प्रत्ययोक्ष्यः -

इति श्रुतिः अविरोधे रागादि प्रत्ययानुप्रवृत्तयः सन्ति

प्रयत्नं विवेचनं वासना हरति - वासेवेव अनन्त

श्रेयः प्रवर्तते - तद्वृत्तिर्ज्ञानावयो मनोविवेकं न्याय

मतिः - रागादिवृत्तिनिरोधः श्रुतिसिद्धः एव अनन्तरत्

अत एव स निवृत्तिरहितं - तस्मात् सर्वस्व विवृत्तं

सदृशं ज्ञानयथार्थ अहं इति रागादिवृत्तिं विवेकयथार्था-

अहं इति सत्त्वं श्रुतिः अयोग्यं वाह्ययेत्॥

(கக) இத்தருமத்தினு லெனக்கு மிகவும் பிரசித்தியுண்டாக வேண்டுமென்கிற சித்தவிருத்தி டம்பம்.

(கஉ) எனக்குச் சமானவானவன், ஒருவனு மில்லையென்கிற புத்திதருப்பம்.

(கங) சகல விஷயத்திலும் தனக்குச் சக்தியுண்டென்கிறது அதங்காரம்.

(கச) உண்பது மலஜலம் விடுவது முதலான, விட்டுவிடக் கூடாததாகிய, கருமம் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணம் இச்சை.

(கரு) குருவினிடத்திலேயும் ஸஜ்ஜனங்க ளிடத்திலேயும் தேவதைகளிடத்திலேயும் அதிகப பிரீதிபக்தி.

(கசு) யாகாதி கருமங்களிலேயும் வேதம் முதலிய வாக்கியங்களிலேயும் குரு உபதேசத்திலேயும் விசுவாசம் சிரத்தை.

இப்படி இராகத்துவேஷாதிகள் பதினுறுவிதம்.

ஆத்மவிசாரம் செய்கிற விஷயத்திலே சித்தவிருத்தி விஷயமான விசாரத்தினு லென்ன பிரயோஜன மென்றுலோ, சகல ஜீவர்களுக்கும் பெந்தமோக்ஷங்கள் மனதினுலேயே (யுண்டாகின்றன) வேறென்றினுலல்ல. எப்படியெனில், சுவபாவமாகவே நிர்மலமாயுள்ள மனதுக்கு அசுத்தத்துடன் சம்பந்தம் பெந்தமாகிறது. நிர்மல சுவரூபமாயிருக்குதலே மோக்ஷம். இராகம் முதலாயுள்ள பதினுன்கு (மனே) விருத்திகளும் அசுத்தங்கள். பக்தி சிரத்தை இவ்விரண்டும் சுத்தமானவை. இராகம் முதலுள்ள பதிமூன்று விருத்திகளும் பிரயத்தின மன்றியிலேயே எல்லாருக்கும் அடிக்கடி வருகின்றன. (அவைகள்) பாபத்திலேயே மனிதர்களை பிரவிருத்திக்கச் செய்கின்றன. அந்த விருத்தியிலேயே (அந்த பதிமூன்று விருத்திகளுக்குமுள்ள சுவபாவங்களிலேயே) உழலுகிறவர்களுக்கு அதோ கெதியேயன்றி மேலான கெதியில்லை. இராகாதி விருத்திகளைத் தடுத்துப் பக்தி சிரத்தையோடு கருமங்களைச் செய்துவந்தால் கிரமக் கிரமமாய் சமுசாரநிவிருத்தியுண்டாகிறது. ஆகையினுலே புருஷனுனவன் தன்னுடைய சித்தத்தை செவ்வையாய் சோதித்து அசுத்தத்திற்கு ஏதுவான இராகம் முதலான விருத்திகளைத் தள்ளிவிட்டு (சித்த) சுத்திக் கேதுவான பக்திசிரத்தைகளிலேயே சித்தத்தை ஸ்தாபிக்கவேண்டியது.

[illegible]

இச்சையினாலே செய்யவேண்டியதான பசிதாகம் முதலிய விருத்திகளையும் மலம் மூத்திரம் முதலிய கருமங்களையும் அடக்குவது அசாத்தியமானது. அவைகளை அடக்குவதனாலே துக்கமும் வரும். அந்தக் கருமங்களினாலே சுவர்க்கமுமில்லை நரகமுமில்லை ஆகையினாலே இச்சாசம்பந்தமான உணவு மலஜலம் விடுதல் முதலியவை செய்யவேண்டியதே. ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களில் இராகம் முதலியவை யிருக்கிறதினாலே கருமமிருக்கிறது. சுஷுப்தி மூர்ச்சை சமாதி தூஷ்ணீம் பூதாவஸ்தை இவைகளிலே இராகாதிகளில்லை யாகையால் கருமமுமில்லை யென்கிற அந்வய வியதிரேகங்களினாலே இந்தக் கருமங்களுக்கு இராகாதிகள் ஏதுவென்பது நிச்சயம்.

அந்த ராகாதிகள் எதினால் வருகின்றன ?

அபிமானத்தினால் வருகின்றன, அதெப்படி எனில், ஸ்திரீயானவள் தான் ஸ்திரீஜாதி என்று எதுவரையில் அபிமானமுள்ளவளா யிருக்கிறாளோ, அதுவரையில் இந்த ராகாதிகளை முன்னிட்டு கணவனுக்கு சுசுரூஷை, வீட்டை பாதுகார்த்தல், சமயல் செய்தல், முதலிய கருமங்களில் பிரவிருத்திக்கிறாள். புருஷனுக்கும் எதுவரையில் அபிமான மிருக்கிறதோ அதுவரையில் இராகாதிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு தாரம் முதலியவர்களை யடைவது பயிர்த்தொழில் வியாபாரம் முதலியவைகளில் பிரவிருத்தி யுண்டாகிறது. இப்படியே சகல ஜீவர்களுக்கும் வருணாசிரமம் முதலான அபிமானத்தினாலே இராகாதி மூலமாய் தங்கள் தங்கள் வியாபாரத்திலே பிரவிருத்தி யுண்டாகிறது ஆகையால் இராகம் முதலியவைகளுக்கு அபிமானமே காரணம். இந்த விசாரத்திற்கு பலன் என்னவெனில், முமுக்ஷுவான புருஷன் ஜாதிவருணாசிரமம் வயோவஸ்தை முதலிய அபிமானத்தை விட்டுவிடவேண்டியதென்பதே. அபிமானம் விடப்பட்டால் பெந்தமும் விடப்பட்டதாகும். அபிமானமிருந்தால் ராகாதிகளு மிருக்கின்றன. அபிமானமில்லாவிட்டால் இராகாதிகளுமில்லை. அதெப்படி யென்றால், சாக்கிரத் முதலிய அவஸ்தைகளிலே வருணாசிரமம் முதலிய அபிமான மிருப்பதினாலே ராகத்துவேஷாதி நிமித்தத்தினாலே பிரவிருத்தி யுண்டாகிறது. சுஷுப்திமுதலிய அவஸ்தைகளிலே வருணாசிரமம் முதலான அபிமான மில்லாததினாலே இராகத்துவேஷாதி நிமித்தத்தினால் பிரவிருத்தி யில்லையென்று அறி.

தஸ்ய சுயஃஹிஷ்டாநஃ கெநாமஹ்ஞதீதிவெசு - சுவிவெகெநா மஹ்ஞதி - ததயஉரிதிவெசு ஸம்வேஷாம் ஜீவாநாம் ஜெஹவஃதிஸித்தகெ ஸதஃவி விவெகாஸாவாதெவ் - சுஹம்ப்ராஹ்மணஃ சுஹம்க்ஷத்ரியஃ - சுஹம்வெஶ்யஃ - சுஹம்ஶூத்ரஃ - சுஹம் ப்ரஹ்மசாரீ - சுஹம் க்ருஹஸ்தஃ - சுஹம்வாநப்ரஸ்தஃ - சுஹம்ஸந்ந்யாஸீ - சுஹம்பரிவ்ராட் - சுஹம்ஸ்த்ரீ ஜத்யாஜஃஹிஷ்டாநொ ஜாயதெ - தம்விநா நாநெந்யா ஸெஹதஃ - சுஸ்யசுஹிஷ்டாநஸ்ய சுவிவெகம்விநா சுந்யத்ராபி ஹெமும்பநம் ஜதிவெசு க்ஷத்ரியஸ்ய சுஹம்ப்ராஹ்மணஜதி ஸ்த்ரியஃ புருஷஜதி ப்ரஹ்மசாரிணஃ சுஹம்க்ருஹஸ்தஜத்யஹிஷ்டாநாஸ்த - ஸந்ந்யாஸிநெ த தஸ்யாபி ஹெமும்பஃ சுஹிஷ்டாநஃ நாமஹ்ஞதி - ஸிகாயஜ்ஞோபவீத ஹெமும்பஃ சுஹம்ப்ராஹ்மணஜதி - காஷாய கமண்டல்வாதிக ஹெமும்பஃ சுஹம்ஸந்ந்யாஸீதிவ சுஹிஷ்டாந க்ருமஹ்ஞ தீதிவெசு - ஸிகா யஜ்ஞோபவீதாதிக்ஷத்ரிய வெஶ்யயொரபி ஸ்த - காஷாய கமண்டல்வாதிகெ. ஷாம்விசு ஶூத்ராணாம் தபஸ்விநாமெப்யஸ்தி - ப்ரதஷாமெமெஷாஞ்சு சுஹம்ப்ராஹ்மணஃ- சுஹம்ஸந்ந்யாஸீத்யஹிஷ்டாநஃ ஸ்யாசு - தந்நஸ்யாத் தெஸ்த வர்ணாஷ்ரமாஹிஷ்டாநவசு - சுவயவவிஶெஷஹெமும்பஃ சுஹம் ப்ராஹ்மணஜத்யஹிஷ்டாநஜதிவெசு - பெவெஷாஹெவ்யவயவவிஶெஷா ஸாவாசு - வணகபரூவெக்ஷாசு - சுவயவவிஶெஷாவஸ்யவ@ம்பநம் நஸவதி - தஸ்ய விஶிஷ்டஹாதஸிதஜந்யாவயவவிஶெஷஹெமும் பஃ சுஹிஷ்டாநவிஶெஷ ஜதிவெசு - தஜ்ஜந்யெபாஹ நவஷுதெ ஹெருத்ர வர்ஷா தஃவயவாநாமவி ப்ராஹ்மணக்ஷாதி வ்யவஹாரஸ்யாசு- ஸந்ந்யஸ்தெ - தஸ்மாதவிவெகம் விநா சுந்யசு கிஹெவ்யவஹும்ப்ய சுஹிஷ்டாநக்ருமஹ்ஞதீதி ப்ரஹ்மணாவிவக்தம்பநஸ்யதெ॥

ஆனால் இந்த அபிமான மெப்படி வருகிறதென்றாலோ, அவிவேகத்தினால் வருகிறது. அதெப்படியெனில், சகலமான ஜீவர்களும் தாங்கள் தேகத்தைவிட அந்நியமானவர்களா யிருந்தாலும் விவேகமில்லாததி னாலேயே நான் பிராம்மணன், நான் க்ஷத்திரியன், நான் வைசியன், நான் சூத்திரன், நான் பிரும்மசாரி, நான் கிரகஸ்தன், நான் வானப்பிரஸ்தன், நான் சந்நியாசி, நான் புருஷன், நான் ஸ்திரீ இவைமுதலிய அபிமான முண்டாயிருக்கிறது இதை (இந்த அவிவேகத்தை) த்தவிர (அபிமானத்திற்கு) வேறே ஏதுவில்லை.

இந்த அபிமானத்திற்கு அவிவேகம் காரணமல்ல. சரீரம் தான் காரணம் சரீரத்தை ஆசிரயித்து தான் அபிமான முண்டாகிறது என்றாலோ, க்ஷத்திரியனுக்குத்தான் பிராம்மணனென்றும் ஸ்திரீக்குத்தான் புருஷனென்றும் பிரும்மசாரிக்குத்தான் கிரஹஸ்தனென்றும் அபிமான முண்டாகவேண்டும். அப்படி காணப்படவில்லை யாகையால் சரீரத்தை யனுசரித்து அபிமான முண்டாகிறதில்லை. குடுமி பூணூல் முதலியவைகளை அனுசரித்து நான் பிராம்மணனென்றும் காஷாயதண்ட கமண்டுலுவை யனுசரித்து நான் சந்நியாசி என்றும் அபிமான முண்டாகட்டுமே யென்றால், சிகை பூணூல் க்ஷத்திரிய வைசியகுலங்களிலு மிருக்கின்றன. காஷாயதண்ட கமண்டுலுக்கள் சில சூத்திர தபசிகளிடத்திலு மிருக்கின்றன. அவர்களுக்கும் நான் பிராம்மணன் நான் சந்நியாசி என்று அபிமான முண்டாகவேண்டும் அப்படி காணப்படவில்லை. ஸ்திரீ புருஷ அபிமானத்தைப்போல ஒரு அவயவ விசேஷத்தினால் நான் பிராம்மணனென்பது முதலிய அபிமான முண்டாகிறதோவென்றால், சகலரும் ஒரே ரூபமாயிருப்பதினாலே அவயவ விசேஷமும் காரணமல்ல. ஆனால் விசேஷ யோக்கியதை யுள்ளதாய் தகப்பனிடத்திலிருந் துண்டான அவயவங்கள் மூலமாய் அபிமான முண்டாகட்டுமே என்றாலோ, அப்படிப்பட்டவர்களிடத்தி லிருந்துண்டான மயிர் நகம் பல்லு மலமூத்திரம் முதலிய அவயவங்களுக்கும் பிராம்மணத்துவம் முதலிய வியவகார முண்டாகவேண்டும் அப்படிக் காணப்படவில்லை. ஆகையினாலே அவிவேகத்தைத் தவிர வேறே எதையாவது அனுசரித்து அபிமான முண்டாகிறதென்று பிர்ம்மாகூட சொல்ல சக்தரல்ல.

தர்ஹி ஸர்வப்ராஹ்மணஸாதாரண்யேந கேநாப்யுக்தி - வஸ்துதஸ்து வாஸ்தவேண கேவலம் உத்பத்திக்ரமேணைதி ஸஹைவ வேதைதி ஸர்வ நவரூபேண ஸ்வஸ்ய தத்தந்நாமரூபவ்யவஹாரம் வ்யவஹரேத - ததா ஶாஸ்த்ரவ்யவஹாரே ஸந்திவைஶ்யவ்யவஹாரே - வேதேஷு ஸூத்ராதிஷு வாஸ்தவேந வ்யவஹாரேண கேவலம் ப்ராஹ்மண: க்ஷத்ரிய: - வைஶ்ய: - ஶூத்ர: - ஸ்த்ரீ - [illegible] - [illegible] - [illegible] - ப்ராஹ்மண: - ஶூத்ர: - [illegible] - [illegible] - ஸந்ந்யாஸீ - தீக்ஷித: - ஸந்யாஸீ - [illegible] - [illegible] - ஹோமக: - ஸேவக: - ப்ரயாஜீ - ராஜா - ஶத்ரு - [illegible] - ஶிஷ்ய: - இத்யாதி [illegible] வ்யவஹாரம் [illegible] ஸர்வவ்யவஹாரேணைதி - இத்யஹம் [illegible] விசாரணீய [illegible] ஸமாநாதிகரணதயா [illegible] ஸ்வஸ்ய ஸ்வஸ்ய ஜீவஸ்ய [illegible] ஸர்வாதிகாரஸ்ய [illegible] யதாயதம் தத்தத்காரணம் - [illegible] ஜாதம் [illegible] வ்யவஹரேத । ததா ஏதேஷாம் [illegible] ஜாதீதிவேஷ - ஸர்வே ப்ராஹ்மணா - தத்ஸம்பந்திவேஷ - ஸர்வப்ராஹ்மண: - ஸர்வக்ஷத்ரிய: - ஸர்வவைஶ்ய: - ஸர்வஶூத்ர: - ஸர்வப்ராஹ்மணீ - ஸர்வக்ருஹஸ்த இத்யாதிரூபேண [illegible] தத்தம் [illegible] ஸர்வே ஜாநந்தி - [illegible] [illegible] ஜாநாதி - ஸர்வே ப்ராஹ்மணா:॥

ஆனால் பிராம்மணத்துவம் முதலான அபிமானம் எதினாலுண்டாகிறதென்றால், நன்றாய் விசாரிக்குங்கால் உலகத்தில் உத்ஸவம் கல்லியாணம் சபை சேனை இப்படிப்பட்டதாகிய வஸ்துக்களுடைய கூட்டங்களுக்கு அந்தந்தப் பெயரினால் வியவகாரமுண்டாகிறது. அப்படி மாயாமயமாயும் வாக்கினால் சொல்லத் தகாததாயுமிருக்கிற தேகேந்திரியாதிக் கூட்டங்களுக்கே உலக வியவகார மாத்திரத்தினாலேயே பிராம்மணன் க்ஷத்திரியன் வைசியன் சூத்திரன் ஸ்திரீ புருஷன் நபும்ஸகன் குஜராத்தி மகாராஷ்டிரன் தெலுங்கன் கருநாடகன் திராவிடன் சாஸ்திரி தீக்ஷிதன் அவதானி பௌராணிகன் வேதாங்கங்களை பூர்த்தியா யறிந்தவன், சைவன் பாகவதன் சேவகன் பிரதானி இராஜன் மந்திரி குரு சிஷியன் முதலான சகல நாமவியவகாரங்களு முண்டாகின்றன. முக்காலத்திலும் ஆத்மாவுக்கு நாமரூப வியவகாரமில்லை இவ்வித சுவரூப விசார மில்லாததே அவிவேகம். இப்படிப்பட்ட அவிவேகத்தினாலேயே சகலமானவர்களுக்கும் ஆத்மாவிடத்தில் வருணாசிரமாதி அபிமான முண்டாகிறது. இந்த அவிவேக மெப்படியுண்டாகிற தென்றாலோ, தன்னுடைய சிதாத்தும சுவரூபத்தை அநாதிகாலமாய் மறைத்ததும் ஆத்மஞானத்தினாலேயே நிவிருத்தியாகத் தக்கதுமாகிய அநாதி அஞ்ஞானமே காரணமாயிருக்கிறது. இந்த அஞ்ஞானத்தினாலேயே "என்னை நான் அறியவில்லை" என்று வியவகரிக்கப் படுகிறது. ஆனால் உலகத்தில் பிராந்தன் * தவிர மற்ற எவன்தான் தன்னை அறியவில்லை, என்றாலோ— சகலமானவர்களும் தன்னை யறியாத பிராந்தர்கள்தான். எப்படியெனில்—நான் பிராம்மணன் நான் க்ஷத்திரியன் நான் வைசியன் நான் சூத்திரன் நான் பிர்ம்மசாரி நான் கிரகஸ்தன் இவை முதலிய ரூபங்களினாலே பொய்யாயிருக்கிற இந்தத் தேகத்தையே, தானென்று சகலரும் அறிகிறார்கள். ஆத்மா சரீரத்தைவிட அந்நியனென்று ஒருவரும் அறிகிறதில்லை யாகையால் எல்லோரும் பிராந்தர்களே.

---

* நிலையன்றி சுத்திக்கொண்டு அல்லது திரிந்துகொண் டிருக்கிறவன் பிராந்தன். ஆனால் இந்தவிடத்தில் புத்தியை நிலையாய்நிறுத்த சக்தியற்று புத்தியை சுத்தவிட்டு கொண்டிருக்கிறவனாகிய பயித்தியக்காரன் என்பது தாத்பரியம்.

𑌨𑌨𑍁 𑌗𑍋𑌪𑌾𑌲𑌕𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌬𑌾𑌲𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌦𑍇𑌹𑌮𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 - 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌦𑍇𑌹𑍀 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 - 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌶𑍋𑌕𑌾𑌕𑍁𑌲𑌮𑌲𑌿𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌵𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌹𑌾𑌰𑌿𑌕𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑍈𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌨 𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 - 𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌅𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌅𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌅𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌅𑌦𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚𑌿𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 - 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍇𑌨𑌾𑌪𑌹𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌷𑍁 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍋 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃 - 𑌤𑌥𑌾 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌜𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯𑍈𑌕𑍍𑌯𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑌾𑌂 - 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 - 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑍇 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌶𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑍇 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 - 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 - 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 - 𑌪𑍍𑌰𑌧𑍍𑌵𑌂𑌸𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌾𑌶𑌃 - 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃॥

உலகத்தில் சாஸ்திரம் தெரிந்த சிலரும் பௌராணிகர்களும் தேகம் அநாத்துமா வென்பதை தெரிந்து கொண்டவர்களாய் குடம் சுவர் முதலியவைகளைப்போ லொத்த தேகத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா அந்நிய மானவனென்று தெரிந்திருக்கிறார்கள் அப்படியிருக்க யாரும் ஆத்மாவை அறியவில்லையென்று எப்படி சொல்லலாமெனில்—அப்படிப்பட்டவர்களும் வாஸ்தவமான ஆத்ம சுவரூபத்தை அறியவில்லை. ஆனால் அவர்களெப்படி அறிந்திருக்கிறார்களெனில் கருத்தா, போக்தா, தனித்தனியா யிருக்கிறவன், லோகாந்தரம் போகிறவன், சிதாபாஸரூபன், வியவகாரம் செய்கிறவன் இப்படிப் பட்டவனாகிய ஜீவாத்துமாவையே ஆத்மாவாக தெரிந்திருக்கிறார்கள். அவனேயன்றி அகருத்தாவாயும் அபோக்தாவாயும் தனித்தனியன்றி ஒன்றாய் அசலனாயும் சித் சுவரூபனாயுமிருக்கிற பாரமார்த்திகமான ஆத்மாவை யறிகிற தில்லை. இந்த அக்ஞானம் எப்படி வந்ததென்றால்—இதை அநாதி என்று வேத சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகிறதினாலே இதற்குக் காரணம் சொல்வது அசாத்தியமானது. இந்த அக்ஞானத்திற்கு ஆதி யில்லையென்றால் அந்தமுமில்லை யென்பது நிச்சயமா யிருக்கவேண்டு மல்லாவா. அப்படியானால் ஜீவனுக்கு முக்தியே யில்லையென்றாகிறதெனில் அப்படியல்ல. அக்ஞானத்திற்கு ஆதியில்லா விட்டாலும் அந்தமுண்டு. உலகத்தில் சில பாதார்த்த (வஸ்து) ங்களுக்கு ஆதியில்லா விட்டாலும் அந்தமுண்டு. சிலவற்றிற்கு அந்தமில்லா விட்டாலும் ஆதியுண்டு. அதெப்படியெனில், பிராகபாவ * த்திற்கு ஆதியில்லை அந்தமுண்டு. பிரத்துவம்ஸாபாவ † த்திற்கு ஆதியுண்டு அந்தமில்லை.

---

* † தர்கசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற பலவித அபாவங்களில் இந்த பிராகபாவமும் பிரத்துவம்ஸா பாவமும் சேர்ந்தன. குடமுண்டாகிறதற்கு முன் குடமில்லை யென்கிறதாகிய அபாவம் வெகுகாலமா யிருக்கிறது. குடமில்லையென்கிற அபாவவாக்கியம் எப்போ துண்டாச்சுதென்பது தெரியா விட்டாலும் குடமுண்டான உடனே ஆதியில்லை என்கிற அபாவ வாக்கியத்திற்கு அந்தமுண்டாய்விட்டது. இதுதான் பிராகபாவம். நசிக்கச் செய்வதினால் இல்லாமை யுண்டாகிறது. எப்படி என்றால் குடம் உடைக்கப்பட்டவுடன் குடமில்லாமை யுண்டாகிறது. உண்டான அந்த இல்லாமைக்கு அந்தமில்லை ஆகையால் இதுதான் பிரத்துவம்ஸாபாவம்.

𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚 [illegible] 𑌜𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 [illegible] 𑌯𑌥𑌾 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍁𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌤𑌥𑌾 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 [illegible] 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌶𑍋 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 - 𑌇𑌤𑌿 [illegible] - 𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - [illegible] - 𑌤𑌥𑌾 𑌹𑌿 - 𑌤𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌸𑌤𑍍 - 𑌨𑌾𑌸𑌤𑍍 - 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌦𑌸𑌤𑍍 - 𑌨 𑌸𑌾𑌵𑌯𑌵𑌂 - 𑌨 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌯𑌵𑌂 - 𑌨𑍋𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 - 𑌨 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂 - 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂 - 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂 - 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌚𑌨𑍀𑌯𑌂 - 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌥𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - 𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 - 𑌨 𑌸𑌤𑍍 - 𑌶𑌶𑌵𑌿𑌷𑌾𑌣 𑌨𑌰𑌵𑌿𑌷𑌾𑌣 𑌗𑌗𑌨𑌾𑌰𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌵𑌦𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 - 𑌅𑌹𑌮𑌜𑍍𑌞 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑌮𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 - 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌦𑌸𑌤𑍍 - 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰 𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍 - [illegible]𑌆𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌂 - 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌂 𑌅𑌪𑌞𑍍𑌚𑍀𑌕𑍃𑌤𑌭𑍂𑌤𑌾𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌂 𑌮𑌨𑌃 - 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 [illegible]𑌕𑌾𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 - 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌸𑌾𑌵𑌯𑌵𑌂 - [illegible] 𑌜𑌡𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌯𑌵𑌂 - 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌨𑍍𑌨𑍋𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 - 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌦𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌤𑍍 - 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 - 𑌨 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂 - 𑌅𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌚𑍍𑌚 - “𑌪𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍈𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇 -” 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌚𑍍𑌚 ॥

மேலும் வாத பித்த சிலேஷ்மத்தினு லுண்டான வியாதிக்குக் காரணமெதுவென்று தெரியாவிட்டாலும் வைத்தியசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டமருந்துகளினுல் எப்படி பரிகாரம் காணப்படுகிறதோ அப்படி அக்ஞானத்திற்கு மூல மின்னதென்று தெரியாவிட்டாலும் வேதாந்த சாஸ்திர வாக்கியத்தினுலுண்டாகிற ஞானத்தினுல் அக்ஞானம் நாசமாகிறதென்பது சித்தாந்தம். அக்ஞானத்தின் சுவரூபலக்ஷணம் எப்படியெனில், அதைச் சொல்வது அசாத்தியம். ஏனென்றுல்—அந்த அக்ஞானம் சத்துமல்ல. அசத்துமல்ல. சதசத்துமல்ல. அவயவமுள்ளதுமல்ல அவயவமில்லாததுமல்ல. அவ்விரண்டு சேர்ந்ததுமல்ல. வேருனதுமல்ல. வேறல்லாததுமல்ல. அவ்விரண்டுமல்ல. பின்னெதுவெனில், அநிர்வாச்சியமே (வாக்கினுல் சொல்லத்தகுந்ததல்லாதது). ஏன் சத்து முதலியவை அல்லவென்றுல், தத்துவஞானத்தினுல் பாதிக்கப்படுகிறதினுலே சத்தல்ல. முயல்கொம்பு மனிதக்கொம்பு ஆகாசத்தாமரை இவைபோல அசத்துமல்ல. ஏனென்றுல்—"நான் அக்ஞானி" என்று சகலராலும் அனுபவிக்கப்படுகிறதினுலேதான். ஒன்றுக்கொன்று விரோத சுவரூபமானதினுல் சதசத்துமல்ல (சத்தும் அசத்தும் ஒன்றுக்கொன்று விரோத சுவபாவ மெப்படியென்றுல், வெளிச்சமும் இருளும்போல ஒன்றிருந்தால் மற்றென்றிருக்கமாட்டாது). ஸ்தூல ஆகாசமே சூக்ஷ்மமானது. அதைக்காட்டிலும் சூக்ஷ்மம் (தன்மாத்திரை என்கிற) அபஞ்சீகிருத ஆகாசம். அதைக்காட்டிலும் சூக்ஷ்மமானவை (சத்துவாதி) குணங்கள். அவைகளைக்காட்டிலும் சூக்ஷ்மமானது அக்ஞானம். ஆகையினுலே அக்ஞானமானது இவ்வித சூக்ஷ்மத்திற்கெல்லாம் மூல காரணமா யிருப்பதினுலே அவயவமுள்ளதல்ல. அதுவே ஸ்தூல பதார்த்தமாகிய ஜகதாகாரமாய் பரிணமிக்கிறதினுலே அவயவமில்லாததுமல்ல. ஒன்றுக்கொன்று விரோதமானதால் உபயாத்மகமுமல்ல. ஆத்மாவைக் காட்டிலும் (அக்ஞானமானது) அந்நியமானதென்றுல், அத்துவைத சுருதிகளுக்கு விரோதமானபடியினுலேயும் ஆத்மசத்தைத்தவிர வேறே சத்தில்லாததினுலேயும் அந்நியமானதல்ல. அந்நியமல்லவென்றுல், ஆத்மாவுக்குச் சக்தியில்லையென்று சொன்னதாக வாகும். பின்னும் "இவருடைய சிரேஷ்டமான சக்தியானது அநேகவிதமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது" என்கிற சுருதிக்கும் விரோதமாகும்.

தஜவி நஸம்ஹவதி - கிஞ்சஸூத்ரேந் ஜலகும் வா ஊயயாவாவெ த்ரநக்ஷம்ஸ்யாக - ஸூத்ரேந் கவிஜ்யாதிநா த்ராவ ஹவிதவ்யம் - ஸூத்ரேந் ஸ்விஷ்டாநத்ருஷ்டிவஸ்ய கந்யதஜஸ்து கூவெஉவியஸ்யாக - தஸ்யா ஜீ நாஸிநயொ விஷ்ர்மாயாக - நொஹயாக்ஷும் - தஸ்யாஜ ஜஂநம் கந்நிவஹ்வ ந்யமெஉவ - வஉவம்ஹஸ்தாத்நாஜெம் கஜ்ஜாநாஜவிமெவகும் - தஸ்யாஜவி ஊநம் - தஸ்யாஜ்ராஹமெஉஷ்யாதிம் - மெதநகஜ - கஜ்ஜூணாஸ்ரீயம் - த ஸ்யாஜஹஷும் வஸாமயாஸிகம் - ஸூத்ரேந் கஜ்ஜாநாத்வரவ்யா ஹவதீதி ஜ்ஜாதவ்யம் - தஹ்ஜ்வணதஜ்ஜூவெம் கஜாஹஉஷ்யதீதி மெவக ஸ்ரீமெர ஹமெதவதிஜஜூவெம் ஹஉஷ்யதி - ஸ்ரீரஜூகஜ்ஜூணீ நமெஷ்டவதிநஸ்யதி - கஉ்வாரஹமெஉஷாஜள நமெஷ்டஸதிநஸ்யதி- ராஹ மெஉஷாதிஸ்த்ரு கஹிஉாமெநநமெஷ்ட ஸதிநஸ்யதி-கஹிஉாநஸ்த்ரு-கவிமெவமெகநஸ்யதிஸதி நஸ்யதி-கவிமெவகஸ்த்ரா ஜ்ஜாமெநநஸ்யதி ஸதிநஸ்யதி - கஜ்ஜாநஜ்ஞா மெஉத ப்ரஹ்வரவெஸ்யாத்ரநம் ஸ்வஸ்யஜ்ர நிஸ்த்ரய ரவெ்வெண ப்ரமெஹ்ஹவாஹஉஹம்ப்ரஹ்மாஸ்ரீதி உஸாவாகயஜநய ஜ்ஜாமெநந விந ஸ்யதி - நாமெநயநெதி ஜ்ஜாதவ்யம் - நந - ப்ரஹ்ஹதயாதி உ ஹாவாதகாநயவி வ்ராயஸ்திதரவெஸ்க கஉஜ்ஹிதிஜ்மெஸ்ஷ்டம் ந ஸ்யதி - தாஜ்ரஸ்கஉஜ்ஸ்த்ரயா கஹ்வஂஉியஸ்யாஹ்வதம் - ஜஜஉஜ்ஜாநம் கி ஜிதிநஹமெஜ்ஜஷிதிமெவக - கஉ்ணம் கஜ்ஜாநஸ்யவ விமெராயொநாஸித- கஉ்ா ஜ்ஜாநம்வஜ்யதி - யஜா கஉாவாஸ்யாஜுகாரம் மெஉவாவாணம் வஜ்யதி தயாகஉ் ஜ்ஜாநம் வஜ்யதி , நநிவதஜ்யதி- தஉஜுகாரம் ஸவயஜம் யஜாநி வதஜ்யதி - தஜா கஜ்ஜாநம் ஜ்ஜாநமெஉவ நிவதஜ் யெக - நகஉ்॥

ஆகையால், அன்னியமல்ல வென்பதும் கூடாது. பின்னும் ஆத்மாவை ஜடமென்றும் மாயையை சேதனமென்றும் சொல்ல வேண்டியதாகும். ஆத்மாவுக்கு அவித்தைமுதலிய பெயரும்வரும். சச்சிதாநந்த சுவரூபியான ஆத்மாவுக்கு அநிருத ஜடதுக்கமும் சொல்லவேண்டியதாகும். ஆகையால், அந்நியமானதல்ல. பின்ன (அந்நிய)த்திற்கும் அபின்னத்திற்கும் விரோதமாகையால் உபயாத்துமகமுமல்ல. ஆகையால், அக்ஞானம் வாக்குக் கெட்டியதல்ல. இப்படி யிருக்கிற அநாதியான அக்ஞானத்தினாலே அவிவேகமும் அதினாலே அபிமானமும் அதினாலே இராகத்துவேஷாதிகளும் அவைகளினால் கருமமும் அதினாலே சரீரமும் அதினாலே சமுசாரதுக்கமும் ஆத்மாவுக்கு அக்ஞானத்தினாலேயே பரம்பரையாய் வருகிறதென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது. ஆனால், அந்த சமுசாரதுக்கமானது எப்போது போகுமென்றாலோ, சரீரம் போய்விட்டால் துக்கமும் போய்விடும். கருமம் நசித்தால் சரீரம்போய்விடும். இராகத்துவேஷாதிகள் நஷ்டமானால் கருமம் நசித்துப்போகிறது. அபிமானம் நசித்தால் இராகத்துவேஷாதிகள் நசிக்கின்றன. அவிவேகம் நசித்தால் அபிமானம் போய்விடுகிறது. அக்ஞானம் நசித்தால் அவிவேகம் போய்விடுகிறது. அக்ஞானமோவென்றால், அத்துவைதப் பிர்ம்ம சுவரூப ஆத்மாவாகிய தன்னை திருட நிச்சயத்தினாலே "பிர்ம்மமே நான், நானே பிர்ம்ம" மென்கிற மகா வாக்கியார்த்தத்தினா லுண்டாகிற ஞானத்தினாலே நசித்துப்போகிறது. மற்றொன்றினாலு மல்லவென்று தெரிந்துகொள்ளத்தக்கது. ஆனால் பிர்ம்மஹத்திமுதலிய மகா பாதகங்கள் கூட பிராயசித்த ரூபமான சத்கருமங்களால் முழுதும் நசித்துப் போகின்றன. அப்படிப்பட்ட கருமங்களுடைய சக்தியினாலே அற்பமானதும் பொய்யானதுமான இந்த அக்ஞானம் ஏன் நசிக்கமாட்டாதென்றாலோ கருமத்திற்கும் அக்ஞானத்திற்கும் விரோதமில்லை யானதினால்தான். மேகமானது அமாவாசை இருளை எப்படி விருத்திசெய்கிறதோ அப்படி கருமமானது அக்ஞானத்தை விருத்திசெய்கிறது, நிவிருத்தி செய்கிறதில்லை. அந்த இருளை சூரியன் எப்படி நிவிருத்தி செய்கிறானோ அப்படி அக்ஞானத்தை ஞானமே நிவிருத்தி செய்கிறதேயன்றி கருமமல்ல.

नानाद्रव्यकारणजन्यं कार्यमिव ज्ञानस्य [illegible] ज

न्यवृत्तिरेव न कार्यकारा — तस्मादज्ञानं नाशयेत् — इत्येव

मुक्तम् — सत्यं वृत्तिः स्वसंकल्पेनैव — सा वृत्तिज्ञानस्या

ज्ञाननिवर्तकत्वे [illegible] उपाधि [illegible]

व — नश्यन्निवर्तिका — ज्ञानजन्यत्वम् — तत् ज्ञानम् — स्वरूप

ज्ञानं वृत्तिज्ञानमिति द्विविधम् — सविषयज्ञान प्रकाशकं

ज्ञानं स्वरूपज्ञानम् — अज्ञाततदवच्छिन्नविषयप्रकाशकं वृ

त्तिज्ञानम् — यथा — सूर्यस्य प्रकाश [illegible]

[illegible] तयोः स्वरूपज्ञानं वृत्तिज्ञानप्रकाशम् — सविषयं स्वरूपज्ञान

प्रकाशकत्वेन ज्ञेयम् — तत्र [illegible] स्वरूपज्ञानं

नाशयति चेत् — स्वरूपज्ञानं सदा [illegible] — वृत्तयः

सविषयाः नश्यन्ति — वृत्तयः [illegible] — ज्ञान

[illegible] — तस्य स्वरूपसहितं ज्ञानं वृत्तिविषयत्वात्

अज्ञानं नाशयति — केवलं [illegible] वृत्तिः — अज्ञानं नाशयितुं

[illegible] अज्ञानस्य [illegible] वृत्ति प्र [illegible]

स्वरूपज्ञानेनैव विनाश्यम् — [illegible] वृत्त्या न कार्य

[illegible] विनाश्यम् — यथा [illegible] नाशयति — [illegible] वृत्तिज्ञानमेव अज्ञानं नाशयति — यथा — [illegible]

[illegible] प्रकाशयन् [illegible] इति व्यवह्रियते ॥

ஆனால், கருமமானது மூன்றுவித கரணங்களா லுண்டான தல்லவா? ஞானமும் அந்தக்கரணத்தினு லுண்டான விருத்திதானே? ஆகையால், ஞானமும் கருமமேயாகிறது. அதெப்படி அக்ஞானத்தை நாசம் செய்யும்?

நிஜம்தான் விருத்தியென்பது மனதிலிருந்துண்டான கருமம்தான். அந்த விருத்தியானது ரூபத்தை அறிகின்ற விஷயத்தில் கண்களைப்போல அக்ஞானத்தை நிவிருத்திக்கிற விஷயத்தில் ஞானத்திற்கு சாதனமாயிருக்கிறது. தானாக நிவிருத்தி செய்யத் தக்கதல்ல. ஞானமோ நித்தியமானது. அந்த ஞானமானது சுவரூபஞானம் விருத்திஞானமென இருவகைப்படும். அவைகளில் சுஷுப்தியில் அக்ஞானத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிற ஞான மெதுவோ அதுதான் சுவரூபஞானம். ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களில் விஷயங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது விருத்திஞானம். சூரியனால் பிரகாசிக்கிற சுவற்றில் அநேக கண்ணாடிமூலமாய் அதே சுவற்றில் படுகிற சூரியகாந்திகளும் அந்தந்த காந்திகளுக்கிடையிடையில் சூரியனுடைய பிரகாசமும்போல ஜாக்கிரத் சுவப்நகாலங்களில் விருத்தி ஞானப் பிரகாசமும் சுஷுப்தியில் சுவரூப ஞானப்பிரகாசமுமென்று அறியவேண்டியது. ஆனால் ஜாக்கிரத் சுவப்நகாலங்களில் சுவரூப ஞானமில்லையோவெனில், சுவரூப ஞானமானது எப்போதும் எல்லா அவஸ்தைகளிலு மிருக்கிறது. விருத்திஞானம் சுஷுப்தியிலில்லை. விருத்திகளெல்லாம் அந்தக்கரண தருமங்கள்தான். ஞானமோ ஆத்ம சுவரூபமே. அந்த சுவரூபமாயிருக்கிற ஞானமானது விருத்திகளில் பிரவேசித்து அக்ஞானத்தை நாசம்செய்கிறது. கேவலம் புத்தி விருத்திமாத்திரம் அக்ஞானத்தைப் போக்கடிக்கச் சக்தியற்றது. ஆகையினாலே ஆத்மாவினுடைய அக்ஞானமும் ஆத்மாகார விருத்தியில் பிரவேசித்த சுவரூப ஞானத்தினாலேயே நசிக்கத்தக்கது. புத்தி விருத்தியினாலேயாவது அநேகம் ஆயிரம் கோடி கருமங்களினாலேயாவது நசிக்கத்தக்கதல்ல. சத்கருமமே பாபகருமத்தை நாசம்செய்வதுபோல் விருத்திஞானமே அக்ஞானத்தை நாசம்செய்கிறது. மாணிக்கமானது சிலா (கல்) ரூபமானாலும் பிரகாசமுள்ளதா யிருப்பதினாலே ரத்ன தீபமென்று சொல்லப்படுகிறது.

एवं वृत्तिज्ञानस्यापि उदेनावृत्तिरूपत्वेऽपि स्वरूपवि-
शिष्टस्वरूपज्ञानयुक्तत्वात् ज्ञानमिति व्यवहारो गौणः - नतु
मुख्यतिव्यवहारः - न तु स्वस्वरूपस्य स्वरूपज्ञानस्य सज्ञान-
त्वं स्वप्रकाशत्वेऽपि विषयाभावात् - स्वयं ज्ञानं सज्ञानं नाशयेत्-
इति चेत् स्वरूपज्ञानस्य सज्ञानेन विषयाभावेऽपि वृत्ति-
ज्ञानस्य ज्ञानेन विषयोपाधिवृत्त्युपहितस्यापि ज्ञान-
स्य स्वरूपज्ञानत्वात् - स्वयं ज्ञानेन विषय इति चेत् तन्न
त्वं स्वप्रकाशत्वे नाशितस्य कारणस्यैतेन विषयाभावेऽपि-
स्वयंप्रकाशत्वं विशिष्टस्य तद्द्वयस्य तन्नाशोऽपि सम्भवेन
तेन विषयः - तथा स्वरूपज्ञानस्य स्वविषयस्य ज्ञानेन वि-
षयाभावेऽपि वृत्तिविशिष्टस्य तस्य सज्ञानेन विषयो-
ऽपि - नन्वेवं वृत्तिज्ञानेन सज्ञानतत्कार्यनाशेऽपि वृत्तेस्तत्त्व
विशिष्टज्ञानस्यापि विनाशात् स्वयमेवोत्पत्स्यते - तत्का-
र्यज्ञानस्य वृत्तिज्ञानं ज्ञानं तत्कार्यं च नित्यमिति स्वात्मनि
विषये नित्यं वृत्तिनाशे सति वृत्तौ प्रतिबिम्बितं
ज्ञानमपि बिम्बभूतं स्वरूपज्ञानमेव भवति - तत्कार्ये
तं स्वरूपमेवावशिष्यते - एवं ज्ञानेनैव
ज्ञानस्य विनाशः एवंभूतं ज्ञानं स्वतः विचारेणैव
भवति - नत्वन्यथा न योगेनाभ्यासेनापि॥

இப்படியே விருத்திஞானமானது மனோவிருத்தி ரூபமானாலும் தன்னிடத்தில் பிரவேசித்திருக்கிற சுவரூப ஞானத்துடன் கூடியிருப்பதினாலே ஞானமென்கிற வியவகாரம் கௌணம் (முக்கியமல்லாதது அல்லது இரண்டாம்பக்ஷமானது). கருமமென்கிற வியவகாரமில்லை. அப்படியானால் சுஷுப்தியில் சுவரூபஞானமானது அக்ஞானத்தைப் பிரகாசம்செய்வதில் விரோத மில்லாததினாலே (அக்ஞானத்தை சுவரூபஞானம் பிரகாசம் செய்யுமானால் அதொன்றுக்கொன்று விரோதமல்ல வாகையால் விரோதமன்றி அனுகூலமாயிருக்கிற) ஞானம் அக்ஞானத்தை நாசம்செய்கிறதென்பது எப்படி பொருந்துமென்றால், சுவரூபஞானத்திற்கு அக்ஞானத்தோடு விரோதமில்லாவிட்டாலும் விருத்தி ஞானத்தோடு விரோதமுண்டு. விருத்தியில் பிரவேசித்த ஞானமும் சுவரூபஞானமாகையால் எப்படி அக்ஞானத்திற்கு விரோதியா யிருக்கலாமென்றால், திருணம் (அற்பமான புல், பஞ்சு) முதலியவைகளைப் பிரகாசம் செய்கிற சூரியகிரணத்திற்கு திருணத்துடன் விரோதமில்லாவிட்டாலும் சூரியகாந்தத்தில் பிரவேசித்த சூரிய கிரணமானது திருணத்தை எரித்து விடுவதினாலே விரோதியா யிருக்கிறதுபோல சுவரூப ஞானத்திற்கு அக்ஞானத்துடன் விரோதமில்லாவிட்டாலும் விருத்தி ஞானத்தோடுகூடிய சுவரூப ஞானத்திற்கு அக்ஞானத்தோடு விரோத மிருக்கிறது. அப்படியானால் விருத்தி ஞானத்தினால் அக்ஞானமும் அதின் காரியமும் நாசமானாலும் விருத்தியும் அதில் பிரவேசித்த ஞானமும் (இரண்டாக) இருக்கிறபடியால் அத்துவைத மெப்படி சித்திக்குமென்றாலோ, தேத்தாங்கொட்டை நியாயப்படி (தேத்தாங்கொட்டையானது தண்ணீரிலுள்ள அழுக்கைப்போக்கி அவ்வழுக்குடன் தானும் அடியில் தங்கிவிடுவதுபோல) விருத்திஞானமும் அக்ஞானத்தையும் அதின் காரியத்தையும் நசிக்கச்செய்து தானும் தானாகவே நசித்துப்போகிறது. விருத்தி நாசமானால் விருத்தியில் பிரதிபலித்த ஞானமும் தனக்கு பிம்பமான சுவரூபஞானத்தையே யடைகிறது. பிறகு அத்துவைதமாகிய ஆத்ம சுவரூபமட்டுமே மிஞ்சுகிறது. இப்படி ஞானத்தினாலேயே அக்ஞானம் நாசமாகிறது. இப்படிப்பட்ட ஞானமானது ஆத்ம விசாரத்தினாலேயே யுண்டாகிறது. கருமங்களினாலேயாவது தபசினாலேயாவது யோகாப்பியாசத்தினாலே யாவ துண்டாகிறதில்லை.

ज्ञानं वस्तुतन्त्रम् - कर्तव्य कर्तुमकर्तुमन्यथाकर्तुं शक्यम् - उपासनादिकमेव पुरुषतन्त्रत्वात् कर्तुमकर्तुमन्यथाकर्तुं शक्यम् - तादृशं विधिविषयत्वेन शास्त्रेणोपदिश्यते - न तु ज्ञानम् - उपासनादिकं च नोदनावशात् क्रियात्मकम् - वस्तुतन्त्रम् - तत्र अस्य तु ज्ञानं कर्मणा नायाति - किन्तु विचारेणैव साध्यम् - सोऽयं विचारः तत्त्वज्ञानसाधनत्वात् वस्तुनिर्णयार्थम् - अवेक्षणीयं विवेकेनैव कर्तव्यम् - न तु ज्ञानवत् शास्त्रविहितत्वात् शास्त्रविधिना विहितमिति निश्चयम् - एवं च शुद्धानात्मविवेकोपायभूतं श्रवणादि न तु तत्त्वसाक्षात्कारस्य विधेयत्वं श्रवणमननादिरूपं यथा शुद्धानात्मविवेकः कार्यः - यदेवं तदेक एव - अस्मिन् वर्णके सर्वसाधनसाध्यसाधकविवेके - जीवन्मुक्तिं विदेहमुक्तिं च प्राप्नोति - एवं सकलवेदान्तार्थं संक्षिप्तं संक्षेपेण - वासुदेवं विश्वात्मानं हृदि कृत्वा विन्यस्य तत्त्वविद् - न तत्रकार्यं कर्तव्यं तिष्ठति ॥

इति मनने षष्ठवर्णकस्समाप्तः.

सप्तवर्णकप्रारम्भः.

ओं, अस्मिन् सप्तवर्णके - शुद्धानात्मविवेकः - तत्साध्यतज्ज्ञानं मोक्षहेतुः कथ्यते॥

ஞானமானது வஸ்து தந்திரம் (ஆத்ம வஸ்துவினுடையது) ஆகையினாலேயே (அந்த ஞானத்தை) செய்கிறதும் செய்யாமல் விடுகிறதும் வேறே ஒன்றாக செய்கிறதும் அசாத்தியம். உபாசனை யோகம் இவைகள் புருஷதந்திரம் (புருஷனுடையது) ஆனபடியினாலே செய்கிறதற்கும் செய்யாமல் விடுகிறதற்கும் வேறேயாய்ச் செய்கிறதற்கும் சாத்தியமானவை. உபாசனையோகம் இவைகளினால் சித்தத்தை ஓரோநிலையில் நிறுத்தலும் அணிமாதி அஷ்டைசுவரியமும் சாதிக்கப்படுகின்றன. உபாசனை யோகங்களினால் ஞானம் சாதிக்கப்படுகிறதில்லை. உபாசனையோகங்கள் மனோ வியாபாரரூப மானதினால் கரும சுவரூபங்களேயன்றி வஸ்து தந்திரமானவையல்ல. ஆகையால் வஸ்து தந்திரஞானம் கருமத்தினாலுண்டாகிறதில்லை. விசாரத்தினாலேயே யுண்டாகவேண்டும். ஸாளிக்கிராமம் இரத்தினம் சுவர்ணம் இவை முதலியவைகளுடைய வஸ்து நிச்சயமானது லக்ஷண பரிக்ஷையினாலேயும் உரைத்துப் பார்ப்பதினாலேயுமாகத் தக்கதேயன்றி ஸ்நானம் சந்தியாவந்தனம் பிராணாயாமம் முதலியவைகளினால் ஒருவனுக்கு சாத்தியமென்று நிச்சிக்கக்கூடாது. இப்படியே ஆத்மஞானமும் ஆத்மானாத்துமவஸ்து விசாரமன்றி உபாசனாதிகளால் சாதிக்கிறது சாத்தியமல்ல, ஆகையினாலே முமுக்ஷுவானவன் இதரமான காரியங்களைவிட்டு சிரவணம் மனனம் இவைகளினாலே எப்போதும் ஆத்மானாத்ம விசாரமே செய்யவேண்டியது. எவனிந்தப்பிரகாரம் அந்த விசாரமே செய்துகொண் டிருக்கிறானோ அவன் இந்த ஜன்மத்தில்தானே சமுசார பெந்தத்திலிருந்து விடுபட்டவனாய் ஜீவன் முக்தியையும் விதேக முக்தியையும் அடைகிறான். இப்படிச் சகல வேதாந்தமும் முறையிடுகிறது. இப்படியென்னால் சொல்லப்பட்டதை ஓ புத்திராநீ! விசுவாசத்தினாலே கிரகித்து சின்மாத்திரமாக விருக்கவேண்டியது. ஒருபோதும் கருத் திருத்துவாதி ரூபமா யிருக்கக்கூடாது.

ஆறாவது வருணகம் முற்றிற்று.

எ - வது வருணகம்.

ஓம். இவ்வேழாவது வருணகத்தில் ஆத்மானாத்தும விவேகமும் அதினாலுண்டாகிற ஆத்மஞானமும் அதினாலுண்டாகிற பிர்ம்ம கைவல்லியமும் சொல்லப்படுகிறது.

आत्मानात्मविवेकेन आत्मज्ञानं जायत इत्युक्तं - स आत्मा क इति चेत् पर्यायेण - आत्मा शरीरत्रयविलक्षणः - अवस्थात्रयसाक्षी - पञ्चकोशव्यतिरिक्तः - सच्चिदानन्दलक्षणः - अनात्मा तु शरीरत्रयं तद्व्यतिरिक्तलक्षणमित्युक्तं - अन्यत् तज्जडत्वादि [illegible] - तच्च व्यष्टिसमष्ट्यात्मकं - समष्टिव्यष्टिलक्षणं - उपाधिभेदेनोक्तं - एकत्वानेकत्वे - एकं समष्टिः - अनेकं व्यष्टिः - समूहः समष्टिः - व्यस्तं व्यष्टिः - सर्वं शरीरत्रयमपि व्यष्टिसमष्ट्यात्मकं - तत्कथमिति चेत् - समष्टिस्थूलशरीरं समष्टिसूक्ष्मशरीरं समष्टिकारणशरीरमिति - व्यष्टिस्थूलशरीरं व्यष्टिसूक्ष्मशरीरं व्यष्टिकारणशरीरमिति च - शरीरत्रयमपि समष्टिव्यष्टिभेदेन षड्विधं भवति - आत्मनः समष्ट्युपाधिना ईश्वरत्वं - व्यष्ट्युपाधिना जीवत्वं - नन्वात्मैकः - आत्मन एकस्य कथं समष्टिव्यष्ट्युपाधिना जीवत्वं - ईश्वरत्वं जीवत्वं च तत्त्वतो न विद्यते [illegible] निवृत्तिरित्युच्यते "जीवेशावाभासेन करोति माया चाविद्या च स्वयमेव भवतीति॥" एकस्यैवात्मनः उपाधिभेदेन [illegible] व्यपदिशति - समष्ट्युपाधिकस्य ईश्वरस्य समष्टिकारणशरीरे अभिमानात् [illegible] तदिति चेत् - तथा ईश्वरस्य समष्ट्यहंकारस्य [illegible] सहितनानारूपाणां स्वयं समष्टिकारणोपाधिकं सर्वज्ञत्वं [illegible] [illegible] सूत्रात्मेति [illegible] तस्य हिरण्यगर्भ [illegible] सूत्रात्मेत्यादीनि नामानि सन्ति॥

ஆத்மானாத்ம விவேகத்தினாலாத்தும ஞானமுண்டாகிற தென்று சொல்லப்பட்டதல்லவா, அந்த ஆத்மா யார்?

ஆத்மா மூன்று சரீரங்களுக்கும் விலக்ஷணன். மூன்று அவஸ்தைகளுக்கும் சாக்ஷி. பஞ்சகோசங்களுக்கும் அந்நியன். சச்சிதானந்த லக்ஷணன். அநாத்துமாவோ மூன்று சரீரங்களுந்தான். அவைகளின் இலக்ஷண மெதுவெனில் அநிருத ஜடதுக்க ரூபம் தான். அது வியஷ்டி ஸமஷ்டி சுவரூபமாயிருக்கிறது. இந்த ஸமஷ்டி வியஷ்டி லக்ஷணம் முதல் வருணகத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருந்தாலு மிவ்விடத்திலும் சொல்லப்படுகிறது. வனம் ஸமஷ்டி. விருக்ஷம் வியஷ்டி. சகலமும் ஸமஷ்டி. ஒருபாகம் வியஷ்டி. இப்படியே சரீரத்திரயமும் (மூன்றுசரீரமும்) வியஷ்டி ஸமஷ்டி சுவரூபமாயிருக்கின்றன. அதெப்படியெனில், ஸமஷ்டி ஸ்தூலசரீரம் ஸமஷ்டி சூக்ஷ்மசரீரம் ஸமஷ்டி காரணசரீரம் என்றும் வியஷ்டி ஸ்தூல சரீரம் வியஷ்டி சூக்ஷ்மசரீரம் வியஷ்டி காரணசரீரமென்றும் மூன்று சரீரங்களும் ஸமஷ்டி வியஷ்டி ரூபத்தினால் ஆறுவிதமா யிருக்கின்றன. ஆத்மாவுக்கு ஸமஷ்டி உபாதியினாலே ஈசுவரத்துவமும் வியஷ்டி உபாதியினாலே ஜீவத்துவமுமேயன்றி வாஸ்தவமல்ல. ஏனென்றால்—ஆத்மா ஒன்றான படியினாலேதான். ஆத்மாவுக்கு மாயோபாதியினால் ஈசுவரத்துவமும் அவித்தியோபாதியினால் ஜீவத்துவமுமேயன்றி வாஸ்தவமல்ல. வாஸ்தவமென்று எதுவரையில் அறிகிறானோ அதுவரையில் பெந்தம் நிவிருத்தியாகிறதில்லை. "(ஆத்மாவானவன்) மாயையாகவும் அவித்தையாகவும் தானாகவேயாய் ஜீவேசுவரர்களாகச் செய்துகொள்ளுகிறான்" என்று சகல ஜீவர்களுக்கும் தாயாரான சுருதி உபதேசம் செய்கிறது. ஈசுவரனுக்கு ஸமஷ்டி காரண சரீரத்தில் அபிமானமில்லை. அதேனெனில், மகா சுஷுப்தியில் (மகாப்பிரளயத்தில்) அகங்காரம் நசித்துப்போவதினாலே அபிமானமுண்டாகக் காரணமில்லாமையே. இந்த ஸமஷ்டி காரணோபாதிகனான ஈசுவரன் அவ்வியாகிருதன் அந்தரியாமி என்றும் சொல்லப்படுகிறான். இவன் உத்தம பக்தர்களான ஜீவர்களால் உபாசிக்கப்படுகிறான். இவனுடைய உபாசனையில் அசக்தர்களாயிருக்கிறவர்களுக்கு சுருதியானது ஸமஷ்டி சூக்ஷ்ம சரீரோபாதிகனான ஈசுவரனுடைய உபாசனையை யுபதேசிக்கிறது. அவனுக்கு ஹிரண்ணியகருப்பன் சூத்திராத்துமா மகாப்பிராணன் என்று பெயர்களிருக்கின்றன.

[illegible]

இவனுக்கும ஹிரண்ணியகருப்ப சூக்ஷ்மசரீரத்தி லபிமான மிருக்கிறதோ இல்லையோவென்றால்—(அபிமானத்தை யுண்டாக்கிற அகங்கார மிருந்தாலும்) அப்போது சுவப்நாவஸ்தை யாகையாலும் அபிமானத்திற்கு ஆசிரயமான ஸ்தூலசரீரப் பிரவேசமில்லாததினாலேயும் சூக்ஷ்மசரீரத்தில்கூட ஈசுவரனுக் கபிமானமில்லை. இந்த சூக்ஷ்ம உபாதிகளுள்ள ஈசுவரனுடைய உபாசனையில் அசமர்த்தர்களான ஜீவர்களைக்குறித்து ஸமஷ்டி ஸ்தூலோபாதிகளுள்ள ஈசுவரனுடைய உபாசனையை சுருதி விதிக்கிறது. அந்த ஈசுவரனுக்கு விராட்டென்றும் வைராஜனென்றும் வைசுவாநரனென்றும் பெயர்களிருக்கின்றன. இவனுக்கு ஸமஷ்டி ஸ்தூல சரீரத்தில் அபிமானமுண்டோ யில்லையோவெனில் விசாரிக்கும் காலில்லை. அதேனென்றால், சகலமான ஜீவர்களுடைய சரீரங்களொன்றுபட்டு இவனுடைய சரீரமாக விருக்கிறபடியினாலேயும் விலக்கத்தக்கவனாக நானென்று ஒரு எதிரி யில்லாததினாலேயும் தான். இப்படி ஸமஷ்டி சரீரங்களோடுகூடிய ஈசுவரனை உபாசிக்கிறதற்கு அசக்தர்களான ஜீவர்களுக்கு சுருதியானது இராஜஸ ஸாத்துவீக தாமஸ மூர்த்தியுடன் சேர்ந்த சிருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்கார கருத்தாவான பிர்ம்ம விஷ்ணு ருத்திரரூப பெயர்களையுடைய துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரி பாலனத்தின்பொருட்டு மத்ஸிய கூர்மம் முதலிய அவதார கருத்தாவான ஈசுவரனுடைய உபாசனையை விதிக்கிறது. இப்படி பிரும்மா முதலான ரூபத்தை யடைந்த ஈசுவரனுக்கு அந்தந்த ரூபத்தில் அபிமானமுண்டோ யில்லையோவெனில் அபிமானமிருக்கிறது. அபிமான மில்லாவிட்டால் அந்தந்த மூர்த்திமூலமாய் சிருஷ்டி முதலிய காரியத்தைச் செய்யக்கூடாமையாகும். ஆகையால் அபிமானமிருக்கவே யிருக்கிறது. ஈசுவரனுக்குங்கூட ஜீவனைப்போ லபிமான மிருக்குமானால் ஜீவனைக்காட்டிலும் ஈசுவரனுக்கு விசேஷ மென்னவென்றாலோ விசேஷ மிருக்கிறது. அதெப்படியெனில் ஜீவர்களுக்கு தன் தன் தேகத்தில் அகங்காரமும் மமகாரமும் எப்போது மிருக்கின்றன. ஈசுவரனுக்கோ தேகாபிமானமானது லோக ரக்ஷணையின்பொருட்டு கிருபையினாலே அவசியமானபோது ஈசுவரனாலே கற்பிக்கப்படுகிறது. எப்படியென்றால் கூத்தில் வேஷதாரிபோல. இப்படி ஜீவாபிமானத்திற்கும் ஈசுவராபிமானத்திற்கும் வெகு பேதமிருக்கிறது.

[illegible]

மூர்த்தி சுவரூபமான இந்த ஈசுவரோ பாசனையைச்செய்ய சக்தியில்லாதவர்களுக்கு சாஸ்திரமானது மூர்த்திரூபமாய் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிற செம்புமுதலிய விக்கிரக உபாசனையை விதிக்கிறது. அதினாலே அநேகர்கள் பிரதிமைகளை ஈசுவர புத்தியினாலே உபாசிக்கிறார்கள். பிரும்மாமுதலிய சகல மூர்த்திகளிலேயும் அந்தந்த பிரதிமைகளிலேயும் அந்தரியாமியான பரமேசுவரன் ஒருவனே யிருந்துகொண்டு அந்தந்த உபாசகர்களுக்குப் பலனைக்கொடுக்கிறார். மூடர்கள் ஈசுவரனுடைய சர்வ சுவரூபமான இருப்பை அறியாமல் அங்கங்கே வேறுவேறு ஈசுவரனிருக்கிறதாகவெண்ணி கலகம் செய்துகொள்ளுகிறார்கள். அந்தரியாமியான ஈசுவரன் ஒருவனேயன்றி வேறுவேறல்ல. எவ்விடத்திலும் ஈசுவரன் (ஓரே மாதிரியாய்) ஒருவனாகவே யிருந்தால் அந்தந்த மூர்த்திபேதத்தை யங்கீகரித்து அந்தந்த உபாசனைபேதத்தை சாஸ்திரமானது எப்படி விதித்ததென்றால் (வியாதியை யனுபவிக்கிற குழந்தைக்கு வியாதியை நிவிருத்திக்க பக்ஷமுள்ளதா யானவள் மருந்துகொடுக்க உத்தேசித்து மருந்தென்பதை முதலில் வெளிப்படுத்தினால் அதைக் குழந்தை உண்ணமாட்டாதென்று தெரிந்து சர்க்கரை கற்கண்டு முதலிய ருசியான வஸ்துக்களை வெளிக்குக் காண்பிவித்து அந்த ஆசையில் குழந்தை பற்றுள்ளதா யிருக்கையில் மருந்தை உள்ளுக்குக் கொடுத்து வியாதியை சுவஸ்தப் படுத்துவதுபோல் மூர்த்திரூபமாயும் பிரதிமை ரூபமாயும் உபாசித்து விசுவாசத்தை அடைந்திருக்கிறவர்களான) வெளிப் பார்வையிலிருக்கிறவர்களை மெள்ளமெள்ள உள்பார்வையில் (தன்னுடைய ஆத்ம சுவரூபத்தை அறிவதில்) திருப்பி பரமாத்துமாவே ஜீவாத்மா வேறல்லவென்று போதித்து அவர்களுக்கு முக்தியை கொடுக்கிறதற்காகவே வெகுகாலந்துடங்கி இருக்கிற பேதத்தை ஒப்புக்கொண்டு அவர்களுடைய புத்தியை யநுசரித்துப் பேதமாக சாஸ்திரமானது உபாசனையை விதிக்கிறதேயன்றி அப்படியே அவர்களிருக்கவேண்டுமென்கிற தாத்பரியத்தோடல்ல. இந்தப்பிரகாரம் ஈசுவரனாகிய பரமாத்துமாவுக்கு மூன்று சரீர உபாதியினாலே ஈசுவரத்துவம் சித்தியானவிதம் சொல்லப்பட்டது. இப்போது ஓரே பரமாத்துமாவுக்கு வியஷ்டியாகிற மூன்று சரீர உபாதியினாலே ஜீவத்துவம் சித்தியாகிறவிதம் சொல்லப்படுகிறது.

व्यष्टिकारणशरीरोपहितस्य परमात्मनेव प्राज्ञ-
स्यापारमार्थिकस्याविद्यावच्छिन्नत्वमिति नाङ्गीकुर्वन्ति. व्यष्टिसूक्ष्मशरी-
रोपहितस्य परमात्मनस्तैजसस्य हिरण्यगर्भत्वं प्रातिभा-
सिकमिति नाङ्गीकुर्वन्ति. व्यष्टिस्थूलशरीरोपहितस्य पारमा-
र्थिकस्य विश्वस्य व्यावहारिकं वैराजत्वमिति नाङ्गीकुर्वन्ति. अस्य
जीवस्य शरीरत्रयमपि कल्पितमिति चेत् प्रयोजनमस्तीत्याह
कारणप्रतिबिम्बो जीवः अतः जीवस्य सूक्ष्मशरीरं प्र-
यत्नवत्त्वं वस्तुतस्तु स्थूलशरीरं विनाशकं कर्तृत्वाभा-
वाच्च स्थूलशरीरसम्बन्धस्य जन्म कार्यशरीरमपि कार-
णशरीरं विना अवस्थातुमशक्यं अतः कारणशरीरसम्बन्ध-
स्य च जीवस्य व्यष्टिशरीरत्रयसम्बन्धस्य अस्य जीवस्य
अस्ति व्यष्टिशरीरत्रये अभिमानोऽस्तीति विषयेण
अभिमानोऽस्तीत्यर्थः जीवस्य कल्पितं शरीराभि-
मानाभावे जीवस्य कर्तृत्वं नोपपद्येत तदभावे
शरीरसम्बन्धेन उपपद्येत शरीराभावे जीवत्वमेव न सम्भ-
वति तस्माच्च जीवस्य अभिमानोऽस्ति एवं पारमार्थिकस्यैव
व्यष्टिसमष्ट्युपाधिभ्यां जीवेश्वरभावं गतः - अस्य द्रष्टृ-
त्वमस्तीत्येव - यथा एकस्यैव देवदत्तस्य पुत्र-
पौत्राद्युपाधिभ्यां पितृपितामहत्वादि न विरुध्यते - तथा
अविद्यामायोपाधिभ्यां एकस्यैव जीवेश्वरभावो न विरुध्यते
तं - ननु पुत्रपौत्राद्युपाधिवशादेकस्य पितृत्वं युज्यते - किं वि-
रुद्धं सर्वज्ञत्वाल्पज्ञत्वविशिष्टयोरेकत्वमिति द्रष्टृत्वं - इति चेत्
दृष्टान्तोऽस्ति - एकस्यैव प्रत्यक्षानुभवस्य एकस्मिन्नेव
सर्वज्ञत्वमिति शङ्क्यते॥

வியஷ்டி காரண சரீரத்துடன் சேர்ந்திருக்கிற அந்த பரமாத்துமாவுக்கே பிராக்ஞன் பாரமார்த்திகன் அவித்தியா வச்சின்னன் யென்று பெயர்களுண்டு. வியஷ்டி சூக்ஷ்ம சரீரத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற பரமாத்துமாவுக்கு தைஜஸன் சுவப்நகற்பிதன் பிராதிபாஸிகன் என்கிற பெயர்களுண்டு. வியஷ்டிஸ்தூல சரீரத்தோடு சேர்ந்திருக்கிற பரமாத்துமாவுக்கு விசுவன் வியாவகாரிகன் சிதாபாசன் என்று பெயர்களுண்டு. இந்த ஜீவனுக்கு இம்மூன்று தேகங்களும் என்னப் பிரயோஜனத்திற் கெனில் பிரயோஜன மிருக்கிறது. எப்படியென்றால், அந்தக் கரணப் பிரதிபிம்பன் ஜீவன். ஆகையால் ஜீவனுக்கு முதலில் சூக்ஷ்மசரீரம் அவசியம் வேண்டியதா யிருக்கிறது. பின்பு ஸ்தூலசரீரமன்றி கருமம் செய்யக்கூடா தாகையினாலே ஸ்தூல சரீரமும் வேண்டிய தவசியமாகிறது. இவ்விரண்டு காரிய சரீரங்களுக்கும் காரணமன்றி யிருப்பில்லை யாகையினாலே காரணசரீரமும் அவசியம் வேண்டியது. இப்படி ஜீவனுக்கு மூன்று சரீரமும் அவசியமா யிருக்கிறது. இந்த ஜீவனுக்கு இந்த மூன்று வியஷ்டி சரீரத்திலேயும் அபிமானமுண்டா யில்லையா வென்று விசாரிக்குங்கால் அபிமான மிருக்கிறது. எப்படியெனில் ஜீவனுக்குக் கருமம் செய்வதில் சரீராபிமான மில்லாதிருந்தால் கருத் திருத்துவம் பொருந்தாது. கருமமும் கருத்திருத்துவமு மில்லாவிட்டால் சரீரமே யுண்டாகமாட்டாது. சரீரமில்லாவிட்டால் ஜீவத்துவமே யுண்டாகிறதில்லை ஆகையால், ஜீவனுக்கு அபிமானமிருக்கிறது. இப்படிப் பரமாத்துமா வொருவரோ வியஷ்டி ஸமஷ்டி யுபாதிகளினாலே ஜீவேசுவரரூபத்தை அடைந்தார். அதெப்படிப்போலென்றால், ஓர் தேவதெத்தனுக்கு புத்திரன் பௌத்திரன் என்கிற உபாதியினாலே பிதா என்றும் பிதாமகனென்று மிரண்டு பெயர்களுண்டா யிருக்கின்றன. அப்படிப்போல அவித்தை மாயை இந்த உபாதிகளினாலே ஒரு ஆத்மாவுக்கே ஜீவேசுவரத்துவம் விளங்குகிறது. இந்த திருஷ்டாந்தத்தினால் ஒருவனுக்கே இரண்டு பெயர் பொருந்தும். கிஞ்சிக்ஞத்துவம் சர்வக்ஞத்துவம் முதலிய விசேஷ பேதத்திற்கு திருஷ்டாந்த மெப்படியெனில், ஓர் ஜலமானது பெரிய ஏரிரூபமாயிருந்துகொண்டு ஒரு கிராமத்தை சம்ரக்ஷிக்கிற விஷயத்தில் மகா சக்தியை யுடையதா யிருக்கிறது.

தச்சைதந்யம் ஸ்வஸ்மிந் அத்யாஸ்த லக்ஷணாவச்சிந்நாவச்சேதகரூபம் ஸாக்ஷி

ரூபஸ்தத்வமவஸ்தாத்ரயஸாக்ஷிஸ்வரூபம் ஏவ ஸுஷுப்தௌ ப்ரகாசகஸாக்ஷி

ஸ்வரூபம் தச்சைதந்யம் அவஸ்தாஸ்ரயம் ஜாக்ரத் ப்ரகாசகாலஸாக்ஷி

ஸ்வரூபம் ததா ஸுஷுப்தௌ ப்ரஹ்மத்வேந ஸ்வாத்மைவாவதி

ஷ்டமாநம் ஸ்வாத்மத்வேந காரணாத்மநைவாவதிஷ்ட்யமாநத்வேந ஸாக்ஷி

த்வாதிகம் - தத்ஸ்வரூபாத்மாகில ஜாக்ரதாதி ஸுஷுப்த்யவஸ்தா - அத

ஏவமேவாஞ்சலாத்மா தத்த்வஸ்ய ஸம்பந்தத்ரயே

ணாபி அவபாஸம்பந்தி - ஸம்பந்தத்ரயம் கிமிதி சேத் - தத்

ஸ்வரூபாத்மநா அநிர்வசநீயஸம்பந்தம் - ததாத்ம்யம் விசேஷண

விசேஷ்யபாவஸம்பந்தம் - ததாத்ம்யஸம்பந்தாத்மாவரூபம்

ஸம்பந்தரூபாதிஷ்டாநம் லக்ஷ்யலக்ஷணபாவஸம்பந்தம் - ஸர்வம்

ஸம்பந்தத்ரயம் அஸ்த்யேவேதி - ஸ்வயமேவ தத் ஜகத் ஜ

கத்ஸம்பந்தத்ரயமஸ்தி - ஸஜாதீயஸ்வகதபேதரஹிதமேக

மேவ தத்த்வமேவ ஸர்வாநந்தமிதி - தயோ ஸ்வபோ

ஸாக்ஷிநாயிகாரண ஸம்பந்தோஸ்தி - ததா தத்த்வஸ்ய அஸ

ஸ்ய ஏகஸ்யைவ சைதந்யம் ஸாக்ஷிநாயிகாரணம் தத்ஸாத்விகஸ்வ

பிஸாக்ஷிநாயிகாரண ஸம்பந்தோஸ்தி॥

அதுவே குடத்தி லிருந்துகொண்டு ஒருவீட்டை சம்ரக்ஷிக்கிற விஷயத்தில் அற்பசக்தியுடையதா யிருக்கிறது. மேலும் ஒரே அக்கினியானது பெரியபந்தத்தி லிருந்துகொண்டு வெகுதூரம் வரையில் பிரகாசம் செய்கிற மகாசக்தியை யுடையதா யிருக்கிறது. அதுவே அற்பமான ஒரு திரியிலிருந்துகொண்டு ஒரு வீட்டைமட்டும் பிரகாசப்படுத்துகிற அற்ப சக்தியுடையதா யிருக்கிறது. இப்படிப்போல ஆத்மாவுக்கும் பெரிய காரணமாகிய மாயோபாதியினால் சர்வக்ஞத்துவமும் அற்பகாரிய ரூபமாகிய அவித்தியோ பாதியினாலே கிஞ்சிக்ஞத்துவமும் வந்தன. இதினால் சர்வக்ஞாத்மா கிஞ்சிக்ஞாத்மா என இரண்டாத்துமா வில்லை. ஆகையினாலே வேதாந்த சாஸ்திரமானது தத்பதத்திற்கும் துவம்பதத்திற்கும் சம்பந்தத் திரயத்தினாலே (மூன்று சம்பந்தத்தினாலே) அகண்டத்துவத்தைப் போதிக்கின்றது. சம்பந்தத்திரயமெதுவெனில், இரண்டு வாக்கியங்களுக்கு ஸாமானாதி கரண்ணிய ஸம்பந்தம். இரண்டு பதார்த்தங்களுக்கு விசேஷண விசேஷிய பாவசம்பந்தம். இரண்டு பதங்களுடனாவது இரண்டு பதார்த்தங்களுடனாவது பிரத்தியகாத்துமாவுக்கு லக்ஷிய லக்ஷண சம்பந்தம். இப்படி சம்பந்தம் மூன்றுவிதம். இதற்குத் திருஷ்டாந்தம், அந்த இந்த தேவதத்தன். என்பதில் சம்பந்தத்திரய மிருக்கின்றன "அந்த" என்கிற பதத்திற்கும் "இந்த" என்கிற பதத்திற்கும் தேவதத்த பிண்டமே ஸமானாதிகரணம் (அதாவது அந்த தேவதத்தன்தான் இவன் என்று சொன்னதாக வாயிற்று. அந்த அல்லது அவன் என்றால், முன்னாலே பார்க்கப்பட்ட அவன்தான், இப்போது பார்க்கப்படுகிறவன். இதில் பார்க்கப்பட்ட புருஷன் ஒருவனானாலும் அவன் இவன் என்ற இரண்டு பதங்களும் தேவதத்தனென்கிற ஒரு தேகத்தைக் குறிக்கிறதேயன்றி வேறொன்றை குறிக்கிறதில்லை. இது சாமானாதிகரண்ணிய சம்பந்தமென்று சொல்லப்படுகிறது.) ஆகையால் இரண்டு சப்தத்திற்கும் சாமானாதி கரண்ணிய சம்பந்த மிருக்கிறது. இதுபோல தத்பதத்திற்கும் துவம்பதத்திற்கும் ஒரே சைதன்னியம்தான் சமானாதி கரணமாகையால் இரண்டு பதங்களுக்கும் சாமானாதி கரண்ணிய சம்பந்த மிருக்கிறது.

தத்கால தத்³தே³ஶவிஶிஷ்டதே³வத³த்தவாசகஸ இதி ஶப்³த³ஸ்ய ஏதத்கால ஏதத்³தே³ஶவிஶிஷ்டதே³வத³த்தவாசகோऽயம் ஶப்³த³ஸ்யாபி ச பி⁴ந்நார்த²த்வாத் தத்காலதே³ஶ பி⁴ந்நார்த²ம் விஶேஷண விஶேஷ்யபா⁴வ ஸம்ப³ந்தா⁴பா⁴வாத் - ததா²பி ஸர்வஜ்ஞ பரோக்ஷத்வாதி³ விஶிஷ்டசைதந்யவாசக தத்பதா³ர்த²ஸ்ய கிஞ்சிஜ்ஜ்ஞாபரோக்ஷத்வாதி³ விஶிஷ்டசைதந்யவாசக த்வம்பதா³ர்த²ஸ்ய ச பி⁴ந்நார்த²த்வாத் தத்காலதே³ஶ பி⁴ந்நார்த²ம் விஶேஷண விஶேஷ்யபா⁴வ ஸம்ப³ந்தா⁴பா⁴வாத் - ததா² தத்த்வம்பத³யோஃ தத்பதா³ர்த²யோர்வா ஸாமாநாதி⁴கரண்ய ஸம்ப³ந்த⁴க்³ரஹணே விருத்³தா⁴ம்ஶம் விஹாய கேவலசைதந்யமாத்ரம் லக்ஷ்யதே ந லக்ஷ்ய லக்ஷணபா⁴வஸம்ப³ந்தா⁴த் - இத³மேவ லக்ஷ்யலக்ஷணபா⁴வ ஸம்ப³ந்த⁴ம் பா⁴க³த்யாக³லக்ஷணேதி - ஜஹத³ஜஹல்லக்ஷணேதி ஜாநீஹி - தச்ச கத²மிதிசேத் - ஶப்³தா³நாம் அர்த²க்³ரஹணே ஶக்திவ்ருத்திர் லக்ஷணாவ்ருத்திரிதி வ்ருத்தித்³வயமஸ்தி - ராஜா க³ச்ச²தீதி வாக்யார்த²க்³ரஹணே ஶக்திவ்ருத்திஃ॥

இவைகளுடன்சேர்ந்த தேவதத்த வாசகமான "அவன்" என்கிற பதத்தினுடைய அர்த்தத்திற்கும், இந்தக்காலம் இந்தத்தேசம் இவைகளுடன் சேர்ந்த தேவதத்த வாசகமான "இவன்" என்கிற சப்தத்தினுடைய அர்த்தத்திற்கும் ஒன்றுக்கொன்றுள்ள பேதத்தை விலக்கிக்காட்டுவதினலே ஒன்றுக்கொன்று விசேஷண விசேஷியமாகிறது. ஆகையால், இதில் விசேஷண விசேஷிய பாவசம்பந்த மிருக்கிறது. அப்படிப்போல சர்வக்ஞத்துவம் பரோக்ஷத்துவம் முதலானவைகளுடன் கூடிய சைதன்னிய வாசகமாகிய தத்பதார்த்தத்திற்கும் கிஞ்சிக்ஞத்துவம் அபரோக்ஷத்துவம் முதலானவைகளுடன் கூடிய சைதன்னிய வாசகமாகிய துவம் பதார்த்தத்திற்கும் ஒன்றுக்கொன்றுள்ள பேதத்தை விலக்குவதினல் அந்நியோந்நிய விசேஷண விசேஷிய பாவசம்பந்த மிருக்கிறது, ("அவன்" "இவன்" என்கிற பதங்களுக்காவது அந்தப் பதங்களுடைய அர்த்தங்களுக்காவது அகண்டார்த்தமாகிய தேவதத்த பிண்டமாத்திரத்தை எடுத்துக் கொள்ளுவதினல் விரோதாம்சத்தைத்தள்ளி விரோதமில்லாத "தேவதத்தன்" என்கிறது மாத்திரமான லக்ஷியத்தினலே லக்ஷிய லக்ஷணபாவ சம்பந்தமிருக்கிறது) அப்படிப்போல தத்துவம் பதங்களுக்காவது அந்தப் பதார்த்தங்களுக்காவது அகண்ட சச்சிதாநந்தத்தை மாத்திரம் எடுத்துக் கொள்ளுவதில் விரோதாம்சத்தைத்தள்ளி விரோதமில்லாத அம்சமாகிய சைதன்னிய மாத்திரத்தைக் குறிக்கிறபடியினலே லக்ஷிய லக்ஷணபாவ சம்பந்தமிருக்கிறது. இந்த லக்ஷிய லக்ஷண பாவ சம்பந்தத்தையே பாகத்தியாக லக்ஷணமென்றும் ஜகத ஜகல் லக்ஷணமென்றும் அறியவேண்டியது. அதெப்படியெனில் சாஸ்திரங்களில் வாக்கியத்தினுடைய அர்த்தத்தை கிரகிக்கிற விஷயத்தில் முக்கியவிருத்தி, குண விருத்தி, லக்ஷணவிருத்தி என மூன்று விருத்திகளுண்டு. இராஜா போகிருனென்கிற வாக்கியார்த்தத்தில் முக்கிய விருத்தியிருக்கிறது (அதெப்படியெனில் யானை குதிரை ரதம் சேனை முதலியவைகள் போவதைப்பார்த்து இதென்னவென்று ஒருவன் மற்றொருவனை கேட்கிருன். அதற்கவன் இராஜா போகிருனென்கிருன். அதினல் அவ்வளவு சேனை முதலியவைகளுக்கு முக்கியமான இராஜாவை சொன்னதினல் மற்றவைகளைச் சொன்னதாகவே ஆயிற்று. இதில் இராஜா முக்கிய விருத்தி.

நீலோத்பலமிதி வாக்யே ஸாமாநாதி⁴கரண்யவ்ருʼத்தி:

லக்ஷணாவ்ருʼத்திஸ்த்ரிவிதா - ஜஹல்லக்ஷணா அஜஹல்லக்ஷணா ஜஹத³ஜ

ஹல்லக்ஷணா சேதி - க³ங்கா³யாம் கோ⁴ஷ: ப்ரதிவஸதி ஶோணோ

தா⁴வதி ஸோயம் தே³வத³த்த இதி க்ரமேண லக்ஷணா வ்ருʼத்தித்ரயஸ்ய

உதா³ஹரணவாக்யாநி॥

நீலோத்பலம் என்பதிலும் அக்கிநிர்மாணவகன் என்பதிலும் குணவிருத்தி யிருக்கிறது (அதாவது, நீலம் உத்பலம், நீலம் புஷ்பமென்றாச்சுது. இந்த அர்த்தத்தைவிட்டு நீலவருணமுள்ள ஒரு புஷ்பத்தையே கிரகிக்கவேண்டும். அப்படியே அக்கிநி மாணவகன், என்றால், மாணவகன் அக்கிநி என்றாச்சுது. இந்த அர்த்தத்தைவிட்டு அக்கிநியைப்போல் ஜுவலித்துக்கொண்டிருக்கிற வாலிப்ன் என்பதை கிரகிக்கவேண்டும். இதுதான் குணவிருத்தி) இலக்ஷணா வித்தியானது ஜஹல்லக்ஷணை அஜஹல்லக்ஷணை ஜஹதஜஹல்லக்ஷணை என மூன்றுவகைப்படும். இதற்கு முறையே கெங்கையில் கோஷமிருக்கிறது, செவப்பு ஓடுகிறது, அந்த இந்த தேவதத்தன், என்பவைகள் திருஷ்டாந்தம் (எப்படியெனில் விட்டலக்ஷணை விடாதலக்ஷணை விட்டும்விடாதலக்ஷணை என மூன்றுவகை. விட்டலக்ஷணையாகிய ஜஹல் லக்ஷணையாவது—கெங்கையில் விசேஷ மென்னவென்று ஒருவன் கேட்டதற்கு மற்றொருவன் கெங்கையில் கோஷம் (இடைச்சேரி) இருக்கிறதென்றான். கெங்கைஎன்கிற பதத்திற்கு பிரவாகம் அர்த்தமாகையால் பிரவாகத்தில் இடைச்சேரி யிருக்கிறதென்பது பொருந்தாது. அதினாலே பிரவாகத்தைவிட்டு பிரவாகத்தோடு கூடியிருந்த கரையிலிருக்கிற இடைச்சேரியை கிரகிக்கவேண்டியது. இதுதான் விட்டலக்ஷணை. அதாவது, சொன்னவார்த்தையின் வாஸ்தவ அர்த்தத்தைவிட்டு வேறே அர்த்தத்தில் கிரகிப்பது. விடாதலக்ஷணை என்கிற அஜஹல்லக்ஷணையாவது— செவப்பு குதிரையும் வெள்ளைப்பசுவும் ஓடுகிறதாவென்று ஒருவனைக் கேட்டபோது செவப்பு ஓடுகிறதென்றான். செவப்பு (வருணம்) குதிரையைவிட்டுத் தனிமையாய் ஓடாதாகையால் குதிரையை விடாமல் செவப்புக்குதிரை யோடுகிறதாக அர்த்தம் செய்யவேண்டும். இது விடாதலக்ஷணை. விட்டுவிடாதலக்ஷணை எதெனில் "அந்த இந்த தேவதத்தன்" என்கிறபதத்தில் ஐந்துவருஷத்திற்குமுன் திருப்பதியில் பார்த்த அந்த தேவதத்தன் ஐந்து வருஷத்திற்குப்பிந்தி ஸ்ரீரங்கத்தில்பார்த்த இந்த தேவதத்தன்தான் என்கிற வியவகாரத்தில் அந்தத்தேசம் அந்தக்காலம் இந்தத்தேசம் இந்தக்காலம் இவ்விரண்டையும் சமப்படுத்துவது அசாத்தியம்.

ஷமெ-தஷிஉ-வஸ்ரா த்ரு ஹணெவிஸெராயாசு - ஒக்ஷணாவூ திமிபுய த ஐதிஜெயம் - தக்ஷ்ம்ஷ்யொவ-ராவ்ஸ்ரா த்ரு: ஒக்ஷ்ரா த்ரு: கூஐ திவெஷ-வஸ்தெ - உர்யா - உாயாஹு திஷிம்ஷை: - உாயாயிஷ்டாந ஸுஹுவதுயஉவெஸ்கீஹ-ஹ்ய தந்த்ஷ வாவஸ்ரா த்ரு: - ஸுஹுஉாதும் தந்த்ஷஒக்ஷ்ஷ த்ரு: - ஈவிஷ்ஸ்ரா - ஈவிஷ்ஸ்ரா ஹு திஷிம்ஷை: ஈவிஷ்ஸ்ராயி ஷ்டாநஸ்ாக்ஷிவெதநூம் ஷ தச்திஉதயஉவெஸ்கீஹ-ஹ்யக்ஷம் வஷவா வஸ்ரா த்ரு: - ஈலாக்ஷிகூபுஷ்ஷிவெதநூஉாதும்க்ஷம்வஷ ஒக்ஷ்ஷ த்ரு: தஷ்க்ஷம்வஷவாக்ஸ்ரா த்ரு ஹு ஹணெவாவஸ்ரா த்ரு ஜீஸெவஸ்பூஸெயாவி ஸெராயாசு - தஸெயாவிபுஸ-ஷாம்ஸம் விஹாய ஈவிஸ-ஷாம்ஸ ஸுஹு ஸெவதநூவஸ்வ ஷகக்ஷாசு - ஸுஹுகூபுஷளஒக்ஷயிகூா ஈவம்ஷா த்ரும் தயொஸெஸகூஉவ உஹாவாகெந ஸெபாஷஸ்தெ - தயாவ-துவளதுாவாபிஉயவாபிதஸ்ரெம விதுவிதாஉஹக்ஷா ஹாவெ ந ஷகஜெவஷத ஷவாவஸிஷ்யதெ - உஹாதபாக வபொவாயி வாபிதஸ்ரெம ஸெஸதஸ்ஷஹுவஉய-ஸவ்ணவாவஸிஷ்யதெ - உஹாவ திபுக்ஷ வதிஷ வாபிதஸ்ரெம ஸொஹஸெதாஷ்ஷணகூாஸ ஸஹாவ ஷ க்ஷஷவாவ ஸிஷ்யதெ - தயா உாயாவிஜெஸ்ராவாபிதஸ்ரெம ஹஷூ டாநதுஸஹாவ ஜெகூஉா தவஷெவாவ ஸிஷ்யதெ - ஷவம் விஷாயபு ஸொபிவகூணஸ ஸஹாவ ஹு தஸ்மாஸெதுவ உஉ ஸஸ-ஹ்வம் - கஹம் ஸுஹுாவுஸி - ஸுஹெஹவாஹஉவுஸீதஸ்''நஹவ: யஸ்ஸ உஹாநஹா வஹஸ்வாமஹ்தி - ஸஷவஉ-க: - ஷஷவ் கூதகூதஸ்: ஷஷவஸுா ஹணை: ஐதி ஷஸெவஸெஷாஜை: ஜெஹீவாஷஸ்வஷ்ய-ஷஸ்ஜி.

ஐதிஉநெந ஷஷஉவெணகூஷஉாஷ்:,

இவ்விரண்டு காலதேசங்களைத் தள்ளிவிட்டு தேவதத்தனை மட்டும் கிரகிப்போமாகில் விரோதமின்றி ஒத்துமையா யிருக்கிறது. இதுதான் ஜகதஜகல்லக்ஷணை.) இவைகளில் முக்கியமான அர்த்தத்தை எடுத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில் விரோதமிருக்கிறதினாலே (மேலேசொல்லிய) லக்ஷணவிருத்தியை அங்கீகரிக்கவேண்டும். "தத், துவம்" என்ற இரண்டுபதங்களில் வாச்சியார்த்தமெது, லக்ஷியார்த்தமெது, என்றால் மாயை மாயாபிரதிபிம்பன் மாயைக்கிருப்பிடமாகிய பிர்ம்மம் இம்மூன்றும் சேர்ந்து தத்பதத்திற்கு வாச்சியார்த்தம். பிர்ம்மமாத்திரம் தத் பதத்திற்கு லக்ஷியார்த்தம். அவித்தை அவித்தியா பிரதிபிம்பன் அவித்தைக்கிருப்பிடமான சாக்ஷிசைதன்னியம் இம்மூன்றும் சேர்ந்து துவம்பத வாச்சியார்த்தம். சாக்ஷிகூடஸ்த சைதன்னியமாத்திரம் துவம் பதத்திற்கு லக்ஷியார்த்தம். ஆகையினாலே தத்துவம் பத வாக்கியார்த்தத்தைக் கிரகிப்பதில் வாச்சியார்த்தமானது ஜீவேசுவரர்களுக்கு விரோதமானபடியினாலேயும் அவர்களுக்குள்ள விருத்தாம்சத்தைத் தள்ளி அவிருத்தாம்சமான பிர்ம்ம சைதன்னியமும் கூடஸ்த சைதன்னியமும் ஒன்றானபடியினாலேயும் பிர்ம்மம் கூடஸ்தன் இவர்களை லக்ஷியமாகச்செய்து அகண்டார்த்தமாகிய அவர்களுடைய ஐக்கியமே மகாவாக்கியத்தினாலே போதிக்கப் படுகிறது. எப்படியெனில் புத்திரபௌத்திர உபாதியை தள்ளிவிடுவதினாலே பிதா பிதாமகனென்பதில்லாமல் ஒன்றான் தேவதத்தனே மிஞ்சுகிறான். பெரியயேரி குடம் இந்த உபாதிகளைத் தள்ளிவிட்டால் குளுமை நெகிழ்ச்சி ருசி இவைகளையுடைய ஜலமாத்திரமே மிஞ்சுகிறது. பெரிய தீவர்த்தி சின்னவர்த்தி இவைகளைத் தள்ளுவதினாலே செவப்பு உஷ்ணம் பிரகாசம் இந்த சுவபாவமுள்ள அக்கினி ஒன்றுமாத்திரந்தான் மிஞ்சுகிறது. அப்படிபோல மாயை அவித்தை இந்த உபாதியைத் தள்ளுவதினாலே ஸச்சிதானந்த சுவபாவ ஆத்மவஸ்து ஒன்றே மிஞ்சுகிறது. இப்படி விசாரித்து "பரிபூர்ண சுவபாவமான பிரத்தியகாத்துமாவே என்னுடைய சுவரூபம் நானே பிர்ம்மமாயிருக்கிறேன் பிர்ம்மமே நானாகவிருக்கிறேன்" என்கிற அனுபவம் எந்த மகானுபாவனுக்கு வருகிறதோ அவனே முக்தன். அவனே செய்யவேண்டியதைச் செய்துகொண்டவன். அவனேப்பிராம்மணன். என்று சகலவேதாந்தங்களும் பேரிவாத்தியம்போல் முறையிடுகின்றன.

ஏழாவது வருணகம் முற்றிற்று.

அஷ்டமவர்ணகப்ராரம்ப:

உதித: பரமாத்மந: பூர்வோக்த ஶரீரத்ரய விலக்ஷணத்வம் அவஸ்தாத்ரயஸாக்ஷித்வம் பஞ்சகோஶவ்யதிரிக்தத்வம் ஸச்சிதாநந்த ஸ்வரூபத்வஞ்சாத்மலக்ஷணாநி தாநி பூர்வவர்ணகே ப்ரோக்தாநி ஷஷ்டே ஶரீரத்ரய விலக்ஷணத்வம் பஞ்சகோஶ வ்யதிரிக்தத்வஞ்சாத்மவ்யாவ்ருத்திலக்ஷணம் – அவஸ்தாத்ரயஸாக்ஷித்வம் தடஸ்தலக்ஷணம் – ஸச்சிதாநந்தத்வம் ஸ்வரூப லக்ஷணம் – யதா ஶுகஶாகீ ஶரீராந்தர்வ்யாவர்த்தகம் நேதி நேதீதி வாக்யேந விஹாயாவஶிஷ்டம் ஸ்வாத்மேதி வ்யாவ்ருத்திலக்ஷணம் – அவஸ்தாத்ரயப்ரபஞ்சஸ்யாதிஷ்டாநம் தத்ஸாக்ஷீதி தடஸ்தலக்ஷணம் – ஸச்சிதாநந்த பூர்ணாநந்தாத்மாஸ்மீதி ஸ்வரூபலக்ஷணம் – அஸ்மிந்நஷ்டமவர்ணகே ஶரீரத்ரயப்ராஜ்ஞாநே தத்விலக்ஷணத்வமேவ நிரூப்யத இதி ப்ரதமத: ஶரீரத்ரயமுச்யதே ஸ்தூலம் ஸூக்ஷ்மம் காரணமிதி: ஶரீரம் த்ரிவிதம் – தத்ர ஸர்வேஷாம் ப்ரத்யக்ஷம் காரணாத்வயமேவோக்தம் ஸம்பந்தநாமாநி – தத்ர – ஸ்தூலஶரீரம் – ஸப்ததஶாவயவாத்மகம் ஸூக்ஷ்மஶரீரம் – அஜ்ஞாநமேவ காரணஶரீரம் – ஏதேஷாம் ஶீர்யதே க்ஷீயதே இதி வ்யுத்பத்த்யா ஶரீரமிதி நாம – இதம் ஸ்தூலஶரீரம் அந்நாபாவே ஶீர்யதே அந்நவிகாரேண வ்யாதிநா ஶீர்யதே – ததாபாவே விஷய: பரிணாமே விஶீர்யதே – பஞ்சவித ஸூக்ஷ்ம ஶரீரமபி காமாதிதோஷை: க்ஷீயதே – ராகத்வேஷாத்யர்த்தகாரண வ்ருத்திஜ்ஞாநேநைவ ஸூக்ஷ்மஶரீரஸ்ய வ்ருத்தி: – ஏதேஷாம் ஸம்கோச ஏவ ஜீர்ணதா – காரணஶரீரஸ்யாபஹ்ரவம் ஜீவ இதி வ்யுத்: ஸஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மீதி ஸம்கோச:॥

அ - வது. வருணகம்.

ஓம், பரமாத்துமா முன்சொன்ன சரீரத்திரய விலக்ஷணனென்பதும் அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியென்பதும் பஞ்சகோச வியதிரிக்த (அந்நிய) னென்பதும் சச்சிதாநந்த சுவரூபனென்பதுமாகிய நான்குலக்ஷணங்கள் நான்கு வருணங்களினாலே சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளில் சரீரத்திரய விலக்ஷணமும் பஞ்சகோச வியதிரிக் தத்துவமும் தான் அதத்வியா விருத்திலக்ஷணம். அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷித்துவம் தடஸ்த லக்ஷணம். சச்சிதாநந்தத்துவம் சுவரூபலக்ஷணம். அவையாவன—ஆகாசம் முதல் சரீரம்வரையில் காணப்படுகிற வஸ்துக்களை இதல்ல இதல்ல என்கிற வாக்கியத்தினால் தள்ளி மிஞ்சின வஸ்து எதுவோ அது ஆத்மாவென்பது அதத்வியா விருத்திலக்ஷணம். இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு எது இருப்பிடமா யுள்ளதோ அதுவே ஆத்மவஸ்து என்பது தடஸ்த லக்ஷணம் சத்சித் ஆநந்தம், பூர்ணம், நித்தியம், ஆத்மவஸ்து வென்பது சுவரூபலக்ஷணம். இந்த எட்டாவது வருணகத்தில் (சரீரத்திரய விலக்ஷணத்துவம் சொல்லப்படுகிறது.) சரீரத்திரய மின்னதென்பது தெரியாவிட்டால் அதற்கு விலக்ஷணனென்பது தெரியமாட்டாதாகையால், முதலில் சரீரத்திரய மின்னதென்பது சொல்லப்படுகிறது. ஸ்தூலம் சூக்ஷ்மம் காரணமென சரீரம் மூன்று. அவைகளில் எல்லோருக்கும் பிரத்தியக்ஷமாயும் கைகால் முதலிய அவயவங்களுடன் கூடினதாயும் ஸ்தம்பம்போ லிருக்கிறதெதுவோ அது ஸ்தூலசரீரம். பதினேழவயவங்க (தத்துவங்க) ளுடன் கூடியது சூக்ஷ்மசரீரம். அக்ஞானமே காரணசரீரம். இவைகள் நசிக்கிறது, என்கிற சப்தார்த்தத்தினாலே சரீரமென்கிற பெயர்வந்தது. இந்தஸ் தூலசரீரம் அந்நமில்லாவிட்டால் நசித்துப்போகிறது. அந்நமிருந்தாலும் வியாதியினாலே நசித்துப்போகிறது. அதன்றி வயது முதிர்வதினால் நசித்துப்போகிறது. சூக்ஷ்ம சரீரம் துளிர்போல் ஒருகாலத்தில் விருத்தியாகிறது. ஒருகாலத்தில் நசிக்கிறது இராகத்துவேஷாதி அந்தக்கரண விருத்தியின் விஜர்ம்பணம் (விரிதல் அல்லது பெருத்தல்,) சூக்ஷ்மசரீரத்திற்கு விருத்தி (வளருதல்). அது சுருங்குதலே நசித்தல். காரண சரீரத்திற்கு "நான் ஜீவன்" என்கிறதே விருத்தி. "நானே பிர்ம்மமாயிருக்கிறே" னென்பதே சுருங்கல். இதுதான் நசித்தல்.

ஸ நயோ ஸ்ஸு க்ஷகார்ணஸ்ஸீரயோ ருத்ர ருவோ வாஜ்ஜயிர ஜாத

ஷ்ப ஹுஸ்வ்யே த - ஸ்ஸோகோவத்ஜாநிஷ்ப ஹுஸ்வ்யேத வனவம்ஸ்ஸீர

த்ருயவஸ்வாவீ ஜர்யாயாஹுஹா ந ஸ்ஸீரதி நாஹ - வனேதஷாம்ஹேஹு.

இதிநாஹ - ஹுஹாவ்தஇதி வ்வ்ருத்ராஷதம் - ஹொகே வவெஞ்ரா

வி ஸ்ஸ்லஉஹேஹஹோ க்ஷ்ரீ நாஹஹவ்யேத - ஸ்லக்ஷஸ்ஸீர காரணஸ்ஸ்

ரஹோந க்ஷாவிஹவ்ரீ நாஹஹாவ்யேத் - தஸ்கயஹேதஷாம் ஹேஹக்ஷ

இதிவேஹவ ரவாய்யிகேந தாவத்ருயேண॥

இந்த சூக்ஷ்மகாரண சரீரங்களுடைய இப்போது சொன்ன ரூபமான விருத்தியானது அக்ஞானிகளிடத்தில் காணப்படுகிறது, சங்கோசம் (சுருங்குதல்) ஞானிகளிடத்தில் காணப்படுகிறது. இப்படி மூன்று சரீரத்திற்கும் ஜரை (தளர்ச்சி அல்லது கிழத்தனம்) உண்டாகிறதினலே சரீரமென்று பெயர்வந்தது. தெகிக்க (எரிக்க) ப்படுகிற வியுத்பத்தி (சொல்லிலக்கணம்) யினலே தேகமென்கிற பெயர்வந்தது. உலகத்தில் ஸ்தூலதேகமெல்லாம் அக்கினியினலே யெரிக்கப்படுகிறது. சூக்ஷ்மசரீரமும் காரண சரீரமும் ஒருபோதும் அக்கினியினலே எரிக்கப்படுகிறதில்லை யாகையால் அவைகளையும் தேகமென்று. எப்படிச் சொல்லலாமென்ருலோ, அக்கினியைவிட அதிகமானதர்கிய தாபத்திரயத்தினல் (தாபத்திரய மென்பது மூன்றுவிததாபம் அல்லது எரிச்சல் அல்லது துன்பம். அவை எவையெனில் ஆத்தியாத்து மிகம் ஆதிதெய்விகம் ஆதி பௌதிகம் என்பவைகளே. ஆத்தியாத்து மிகமாவது, தேகத்தை ஆசிரயித்துண்டாகும் ஜ்வரம் தலைவலிமுதலியன. ஆதி தெய்விகமாவது, தெய்வத்தாலுண்டாகும் இடிவிழுதல் புசலடித்தல் முதலியன. ஆதி பௌதிகமாவது, புலி சிம்மம்முதலிய பூதங்களால் உண்டாகும் துன்பங்கள். இவை சாமான்னியார்த்தம். இந்த அர்த்தம்தான் இந்த வருணக்த்தின் கடைசியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பகவத்கீதையில், அத்தியாத்துமம்ஜீ வசுவபாவமென்றும் அதிதெய்வம் சகலதேவதைகளுக்கு அதிபதியான பிரும்மாவென்றும் அதிபூதம் நாசமடையத்தக்கதாகிய அசேதன வஸ்துவென்றும் அர்த்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. வேதாந்த விஷயத்திலும் பிரகிருதவிஷயத்திலும் பஞ்சதசப்பிரகரணம் திருப்தி தீபிகை உஉ௩ - முதல் உஉசு - வரை சுலோகங்களில் சொல்லியிருக்கிற தாத்பரியத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவது சரியானதாயிருக்கலாமென்று தோற்றுகிறது. அதாவது—ஆத்மாவுக்கு ஸ்தூலதேகத்தினலுண்டாகிறதாகிய வாதபித்த சிலேஷ்மங்களினலுற்பத்தியாகிற சுவரம் முதலான வியாதிகளும் தேகத்திலுண்டாகிற துர்க்கந்தம் குரூபம் முதலானவைகளும் ஆத்தியாத்துமிகம் ஆத்மாவுக்கு சூக்ஷ்மதேகத்தின லுண்டாகிற காமம் குரோதம் முதலியவைகளும் சாந்தி தாந்திமுதலியவைகளும் ஆதிதெய்விகம். ஆத்மாவுக்குக் காரணதேகத்தின லுண்டாகிற, தன்னையும் பரனையும் அறியாத மாயாகாரியமென்கிற அக்ஞானம் ஆதிபௌதிகம்.

सर्वेभ्योऽपि ह्येतेभ्यः शरीरत्रयस्यापि भेद इति नायं यु-
ज्यते - स्थूलशरीरस्य ध्वंसाच्च - स्थूलदेहस्य कार्यत्वेन
स्थूलत्वम् - सूक्ष्मस्य स्थूलशरीरवत् - स्थूलत्वाभावात्
स्थूलसूक्ष्मजनकत्वात् सूक्ष्मत्वम् - अनाद्यविद्यात्मकत्वादिति
शीघ्रम् इति नाम अस्याः अपि ज्ञेयं स्थूलसूक्ष्मशरीरद्वयमपि
वस्तुनः स्वरूपस्य उपपादितत्वात् - अज्ञानं कारणशरीरमु-
पपादितमिति कथं तस्य कारणत्वमिति चेत् - अज्ञानावस्थायां त-
स्यावस्थानं प्रतिपादितमित्युक्तम् - तमोमयेनाज्ञानेन शरीरं ज्ञा-
नं कारणमिति - यथावत्सृष्ट्या सर्वस्यापि जगतः अज्ञान-
मेव कारणमिति कृत्वा शरीरद्वयस्यापि अज्ञानमेव कारण-
मित्युक्तम् - कथं कार्यसृष्टिसिद्धेरुच्यते - अत्र श्रु-
तिः - अविद्यायाः आवरणं विक्षेपः - आकाशः - वा-
युः - अग्निः - आपः - पृथिवीति क्रमेण उत्पत्तिकथनं सृ-
ष्टिः - सर्वेऽपि सर्वे ते ज्ञानेन जाता इति कथनं
यथावत्सृष्टिः - स्थूलस्य लयक्रमेण सूक्ष्मयोनित्वात्
तदन्तर्भावः - सूक्ष्मशरीरस्य बहिर्भूतत्वे तथापि
तज्ज्ञानं कथं जायत इति चेदुच्यते - सर्वकारणकार्यैः
तस्य सूक्ष्मशरीरं जातं सत्यं तस्य सर्वकारणकार्यत्वा-
त्स्थूलशरीरे लयं सत्यमिति चेत् - सूक्ष्मत्वा-
दवस्थाभेदेन स्थूलशरीरे विद्यमानेऽपि - सर्वकारणा-
णां नाशः - जाग्रत्स्वप्नयोः सर्वकार्यस्य नाशः - स्थूलश-
रीरस्यापि सर्वकार्यत्वं सूक्ष्मशरीरस्य -
इत्यवगन्तव्यम्॥

இப்படிப்பட்ட தாபங்களே மூன்று தேகத்தையும் எரிக்கிறது). எல்லா சரீரமும் எரிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் மூன்று சரீரத்திற்கும் தேகமென்கிற பெயர் பொருந்தும். ஸ்தூல சரீரம் ஸ்தம்பத்தைப்போல் ஸ்தூல பூதகாரியமானதால் அதற்கு ஸ்தூலத்தன்மை யுண்டு. சூக்ஷ்ம சரீரமானது ஸ்தூலசரீரத்தைப்போல ஸ்தூலத்தன்மை யில்லாததினாலேயும் சூக்ஷ்ம பூதத்தினா லுண்டான தாகையாலும் சூக்ஷ்மத்தன்மையுடையது. லீன (மறைந்திருக்கிற) சப்தம்முதலிய வார்த்தைகளைத் தெரிவிக்கிறதினாலே லிங்கசரீரமென்று பெயர்வந்தது. (ஸ்தூலசூக்ஷ்மங்களுக்குக் காரணமானதெதுவோ அது காரணசரீரமென்று சொல்லப்படுகிறது.) இந்த ஸ்தூல சூக்ஷ்ம சரீரங்களிரண்டும் பஞ்சபூதங்களி லிருந்துண்டானவை என்று முன்சொல்லப்பட்டது. இப்போது காரண சரீரத்தி லிருந்துண்டானவைகளென்று எப்படி சொல்லக்கூடுமென்றாலோ, அத்தியாரோபசிருஷ்டியில் (கிரமசிருஷ்டி என்றும் சொல்வதுண்டு) அப்படியே பஞ்சபூதங்களி லிருந்துண்டானதாகச் சொல்லப்பட்டது அது அப்படித்தான். யுகபத் சிருஷ்டியில் ஆத்மாவுக்குச் சரீரம் வந்ததற்கும் சகல ஜகத்துண்டானதற்கும் அக்ஞானமே காரணமென்று வைத்துக்கொண்டு இரண்டு சரீரத்திற்கும் அக்ஞானமே காரணமென்று சொன்னதாக கிரகிக்கத்தக்கது. கிரமசிருஷ்டி எப்படியென்றால் மூலப்பிரகிருதி, மாயை, அவித்தை, ஆவரணம், விக்ஷேபம், ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, ஜலம், பூமி, இந்தக்கிரமமாய் உற்பத்தியைச் சொல்லுகிறது தான் கிரமசிருஷ்டி. சகலமானப் பிரபஞ்சமும் ஆத்மாவை அறியாததனாலே யுண்டாச்சுதென்பதுதான் யுக்பத் சிருஷ்டி. ஸ்தூலமானது பிரத்தியக்ஷமா யனுபவிக்கப் படுகிறபடியினாலே அதில் சந்தேகப்பட இடமில்லை. சூக்ஷ்மசரீரம் வெளியில் காணப்படாததினாலே அதிருக்கிற தென்கிறஞானம் எப்படி யுண்டாகிறதெனில், பதினேழு கரணங்களுடைய காரியங்களினாலே அந்த சூக்ஷ்மசரீரத்தை அறியக்கூடும். அந்தப் பதினேழு கரணகாரியங்களும் ஸ்தூலசரீரத்தினால் செய்ய கூடாதோவெனில், சுஷுப்தியிலும் மூர்ச்சையிலும் மரணத்திலும் ஸ்தூலசரீர மிருந்தாலும் பதினேழுகரணங்களுடைய காரியம் காணப்படாததினாலும் ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களில் அவைகளின் காரியம் காணப்படுவதினாலும் ஸ்தூலசரீரத்திற்கு அந்நியமாக பதினேழவயவங்களுடன் கூடிய சூக்ஷ்மசரீர மிருக்கிறதென்றே அறிந்துகொள்ள வேண்டியது.

இதம் ஸ்ருஷ்டம் ஸம்ஹாரகாலே ஸ்வ்ருஷ்டம் ஸம்ஹாரம் விநாந ஸமர்பாதிஸ்தித்வ
யம்ப்ரகாசயதி அசரம் உபாசனம் ஸ்ப்ருஷ்டம் ப்ரக்ரமணம் வர்ணாதிகானம் ப்ரகாசயதி
வேதம் வயவெகேந ஸ்வாயம்போதேன ஸ்ப்ருஷ்டம் தர்ஷயதி காயம்ப்ரஸ்வாஸேவரவ்ருத்தி
ஸம்ஹாரபாவாதேவ - நதர்ஷ ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹார பாவம் - கடயதி
வேத காஷ்டா வாப்தம் ப்ரஸ்தாரகாதி வாஸுப்ரகாசயதி - காஷ்டாஷா
வேநதர்சயதி - தயா வர்ணாதிகார்ந்தவாஸ்ர வாகாதி - நதர்ஷ
காஷ்டகாயம் யயா - தயா ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹார காலம் தேந ஸ்ப்ருஷ்டி ஸம்
ஹாரேண க்ரியமாணேவ ப்ரஸ்தாரகம் ஸ்ப்ருஷ்டகாயம்வேவ - நதர்ஷ
ஸ்ருஷ்டிகாயம் - அசரம் ப்ரஸ்தாரதி காயேண நக்ஷேயம் ஸத்வஸம்பா
வயவம் ஸம்ஹ்ருஷ்டஸம்ஹார வித்யாதிகம் - ஜ்ஞானேந்த்ரிய பஞ்சகம் - கர்மேந்த்ரிய
த்ரியபஞ்சகம் ப்ராணபஞ்சகம் மனோபுத்திஸ்ர்ருஷ்டி ஸத்வஸம்பாவயவாம்
ஸத வஸ்த்ருஷ்டஸம்ஹாரம் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரம் - ச்ரோத்ரத்வக்சக்ஷுர்ஜிஹ்வா
க்ராணாநி ஜ்ஞானேந்த்ரியாணி. ஸப்தஸ்பர்சரூபரஸகந்தாம் ஸத
தேஷாம் விஷயாம் ஜ்ஞானஸாதநத்வாத் ஜ்ஞானேந்த்ரியாணி - ஸத்வ
ப்ரகாசாதி வ்யஞ்ஜகத்வாத் காரணத்வாத் - ஸதேஷாம் ஜ்ஞான
ஸாதநத்வம் - வாக்பாணிபாதபாயூபஸ்தானி கர்மேந்த்ரியாணி - வச
நாதாநகமநவிஸர்காநந்தாக்யாநி க்ரியாஸாதநத்வேந தேஷாம் க
ர்மேந்த்ரியத்வம் - வக்ஷ்யமாண ரஜோகுணகார்யத்வேந தேஷாம்
க்ரியாஸாதநத்வம் - ப்ராணாபாநவ்யாநோதாந ஸமாநாம் ப்ரா
ணாம் உச்ச்வாஸ நிச்வாஸாதி வ்யாபாரம் - சரீரயாத்ராசக்த் வ
ருத்தேர்ஹேது - ப்ராணவதம் ஜ்ஞாம் - தாத்ருச வ்யாபாரத்வாத் தேஷாம்
ரஜோகுணஜந்யத்வாதிதி ஜ்ஞேயம்॥

இந்த சூக்ஷ்ம சரீரமும் ஸ்தூலசரீரமன்றி யாதொரு காரியமும் ஒருக்காலும் செய்யமாட்டா தாகையினலே (அந்த ஸ்தூல சூக்ஷ்மசரீரம்) இரண்டும் பார்க்கிறது கேட்கிறது முதலிய காரியங்களைச் செய்யட்டுமே யென்றுலோ, விவேகத்துடன் விசாரிக்கும்கால் பார்க்கிறது முதலிய சகல காரியங்களும் சூக்ஷ்மசரீரத்தினலேயே சாதிக்கப்படுகிறது. ஸ்தூலசரீரத்தினலல்ல. அதெப்படியெனில், காஷ்டத்தை (விறகை) ஆசிரயித்த அக்கினியானது எரிக்கிறது. பக்குவம் செய்கிறது முதலிய கருமங்களைச் செய்கிறது, காஷ்டமில்லாவிட்டால் செய்கிறதில்லை. அப்படியிருந்தாலும் எரிக்கிறது பக்குவம் செய்கிறது அக்கினிகாரியமேயன்றி காஷ்டத்தின் காரியமல்ல அப்படிப்போல ஸ்தூலசரீரத்தை ஆசிரயித்த சூக்ஷ்ம சரீரத்தினலே செய்யப்படுகிற பார்வை முதலிய காரியங்கள் சூக்ஷ்மசரீரத்தினுடையதே யன்றி ஸ்தூலகாரியமல்ல. ஆகையால், பார்வைமுதலிய காரியங்களினல் பதினேழவயவங்களுள்ள சூக்ஷ்மசரீரம் ஊகிக்கத்தக்கதென்று சொல்லப்பட்டது. ஞானேந்திரியங்களைந்து கருமேந்திரியங்களைந்து பிராணன்களைந்து மனது புத்திஎன்ற மதினேழ வயவங்கள். இப்பதினேழும் கூடியது சூக்ஷ்மசரீரம். காது துவக்கு கண் நாக்கு மூக்கு இவைகள் ஞானேந்திரியங்கள். இவைகளுக்கு சப்தம் ஸ்பரிசம் ரூபம் ரஸம் கந்தம் இவைகள் முறையே விஷயங்கள். ஞானத்திற்குச் சாதனமானதால் ஞானேந்திரியங்களென்று சொல்லப்பட்டன. சுகம்பிரகாசம் இவைகளை வெளிப்படுத்துகிறது சத்துவகுண காரியங்களானபடியினல் இவைகள் ஞானத்திற்கு சாதனமென்று சொல்லப்பட்டன. வாக்கு கை பாதம் பாயு உபஸ்தம் இவைகள் கருமேந்திரியங்கள். பேசுதல் கிரகித்தல் நடத்தல் மலஜலம் விடுதல் ஆநந்தம் இந்த சுவரூபமான கிரியைகளுக்குச் சாதனமான படியினலே அவைகள் கருமேந்திரியங்களென்று சொல்லப்பட்டன. சஞ்சலமும் அசுத்தமுமானது இரஜோகுண காரியமானதால் அவைகள் கிரியைகளுக்கு சாதமானவை. பிராணுபான வியானேதான ஸமானன்கள் பிராணன்கள். அவைகள் உச்சுவாஸ நிச்சுவாஸம் முதலிய வியாபரங்களினலே சரீரத்தைத் தரிக்கிறபடியினலேயும் பெலத்தைக் கொடுக்கிறபடியினலேயும் பிராணனென்கிற பெயரையுடையன. இவைகள் ரஜோகுணத்தின லுண்டானபடியால் இவ்வித சாமர்த்திய முடையனவென்று அறியத்தக்கது.

விஶேஷ்யாம்ஶே காரணவ்ருத்திஶூந்ய: - நிர்விஶேஷாத்மகாம்ஶே காரணவ்ரு த்திஸத்த்வாத் - ஏவம் ஸம்க்ஷேபத: ஸர்வஸம்ஶயோபஶமநாய - ப்ரோக்தே ஏவமபி வஸ்துநி ஜிஜ்ஞாஸிதே உக்தே ஸா லக்ஷணம் பரீக்ஷா சேத்யுபாயத்ரயமஸ்தி - தத்ர வஸ்துநோ நாம்நா ஸங்கீர்தநமுத்தேஶ: - அஸாதாரணதர்மோ லக்ஷணம் - அஸாதாரணதர்மஸ்ய விசார: பரீக்ஷா - ஸர்வவஸ்தூநாம் நாம்நா ஸங்கீர்தநமுத்தேஶோ ஜாதம் - உத்தேஶஸ்ய லக்ஷணம் பரீக்ஷாத்ரயாதீநம் - லக்ஷணம் நாமாவ்யாப்த்யதிவ்யாப்த்யஸம்பவாத்மகதோஷத்ரயரஹிதாஸாதாரணதர்மவத்த்வம் - அலக்ஷ்யைகதேஶே லக்ஷணஸ்ய வர்தநமவ்யாப்தி: - யதா - கபிலோ கௌரிதி - அலக்ஷ்யே லக்ஷணஸ்ய வர்தநமதிவ்யாப்தி: - யதா - ஶ்ருங்கீ கௌரிதி - லக்ஷ்யமாத்ரே லக்ஷணஸ்யாவர்தநம் அஸம்பவ: - யதா - ஏகஶஃபோ கௌரிதி - தோஷத்ரயரஹிதஸ் அஸாதாரணதர்ம: - யதா - ஸாஸ்நாதிமத்த்வம் கோர்லக்ஷணம்॥

விசாரணை சுவரூபமான அந்தக் கரண விருத்திதான் மனது. நிச்சய சுவரூபமான அந்தக் கரணவிருத்திதான் புத்தி. இப்படி சூக்ஷ்ம சரீரத்திற்கு பதினேழு அவயங்கள். உலகத்தில் ஒரு வஸ்துவை தெரிந்துகொள்ளும் விஷயத்தில் உத்தேசம் லக்ஷணம் பரிக்ஷை என மூன்று உபாயங்க ளிருக்கின்றன. அவைகளில் வஸ்துவினுடைய பெயரை கிரகிப்பதுமாத்திரமே உத்தேசம். வஸ்துவினுடைய சுவரூபத்தை கிரகிப்பது லக்ஷணம். வஸ்துவினுடைய சுவரூப விசாரணை பரிக்ஷை. பதினே ழவயவங்களுடைய பெயரை கிரகிப்பதினாலே உத்தேசம் சொல்லியாயிற்று. இனி இலக்ஷணம் பரிக்ஷை இவைகள் சொல்லப்படும். இலக்ஷணமாவ தென்னவெனில் அவ்வியாப்தி அதிவியாப்தி அஸம்பவம் என்கிற மூன்றுவித தோஷமில்லாததும் அஸாதாரண தருமத்தோடு கூடினதும்தான்.

அவ்வியாப்தியாவது—இலக்ஷணமானது லக்ஷியத்தினுடைய ஒரு பாகத்தி லிருப்பதும் மற்றபாகத்தி லில்லாதிருப்பதும்தான். திருஷ்டாந்தம். பசு கபிலவருண மென்பதுபோல, (எப்படியெனில், பசுவென்கிற ஜாதிக்கு அடையாளமாகச் சொல்லப்பட்ட கபில வருணமென்பது எல்லாவகைப் பசுக்களிலுமில்லாமல் ஒருவகைப் பசுக்களில்மட்டு மிருப்பதால் அவ்வியாப்தி தோஷம்வந்தது).

அதிவியாப்தி யாவது—குறிப்பிடப் படாததில் குறிப்பிட்ட லக்ஷணமிருப்பது. திருஷ்டாந்தம் நான்கு கால்களையுடையது பசுவென்பதுபோல (எப்படியெனில் பசுவைக் குறிப்பிடவேண்டியதில் நான்குகால் என்கிற விசேஷ மானது குறிப்பிடப் படாத நான்கு காலுள்ள ஜந்துக்களுக்கெல்லாம் வியாபிக்கிறது. இதில் அதிவியாப்தி தோஷம்வந்தது).

அஸம்பவமாவது—இலக்ஷணமானது குறிப்பிட்ட வஸ்துவிலேயே யில்லாமலிருப்பது அஸம்பவம். திருஷ்டாந்தம் ஒரு குளம்புள்ளது பசு என்பதுபோல் (பசு ஒரு குளம்புள்ளதல்ல. ஒரு குளம்புள்ள தென்பது பசு லக்ஷணமல்ல ஆகையா லிது அஸம்பவ தோஷமுடையது).

இந்த மூன்றுதோஷமு மில்லாதது அஸாதாரண தருமம். அதெப்படி யெனில், கழுத்துத் தாடை, முதுகு கொண்டை முதலிய லக்ஷணமுடைய பசுவென்றதுபோல். (இந்த அடையாளங்கள் பசுவைத் தவிற வேறே ஜந்துக்களுக்கில்லை.

ज्ञानेन्द्रियाणां किं लक्षणमिति चेत् श्रवणादिकरणत्वे क-
र्मेन्द्रियभिन्नत्वम् - दिगधिष्ठानदेवतया प्रेरितं सत् कर्णशष्कु-
ल्यवच्छिन्ननभोदेशवर्ति शब्दग्राहकं श्रोत्रेन्द्रियम् - परीक्षा
कीदृशीति चेत् कर्णशष्कुल्यवच्छिन्ननभसैव जानातीति चेत् -
बधिरस्यापि कर्णशष्कुल्यवच्छिन्नं नभो वि-
द्यमानमपि शब्दं न गृह्णाति तस्मात् तदन्यदिति परीक्षा - त्वगिन्द्रि-
यं किमिति चेत् वाय्वधिष्ठानदेवतया प्रेरितं सत्
देहे व्याप्य त्वग्वर्ति शीतोष्णमृदुकठिनाद्य-
नेकविधं स्पर्शं यज्जानाति - तत् त्वगिन्द्रियम् - त्वचैव जानाति
चेत् व्याघ्रचर्मादिषु स्पर्शं विद्यमानेऽपि स्पर्शं न जा-
नाति तस्मात् तत् त्वगिन्द्रियम् - चक्षुरिन्द्रियं किमिति चेत् सू-
र्याधिष्ठानदेवतया प्रेरितं सत् कृष्णतारका-
ग्रस्थं नीलं श्वेतं रक्तं पीतं हरितं धूम्रं
ह्रस्वं दीर्घं इत्यादि बहुविधं रूपं यज्जानाति तच्च-
क्षुरिन्द्रियम् - कृष्णतारकयैव जानातीति चेत् मृत-
पुरुषस्य तद्विद्यमानमपि तद्रूपं न जानाति - तस्मात् तदन्य-
च्चक्षुरिन्द्रियम् - रसनेन्द्रियं किमिति चेत् वरुणाधि-
ष्ठानदेवतया प्रेरितं सत् जिह्वाग्रवर्ति मधुरा-
दिषड्रसान् यज्जानाति तद्रसनेन्द्रियम् - रसनयैव जा-
नातीति चेत् मृतपुरुषस्य रसनावर्तमानेऽपि रस-
ं न जानाति अतस् तद्रसनेन्द्रियम् - घ्राणेन्द्रियं किमि-
ति चेत् अश्विनीदेवतया प्रेरितं सत् नासाग्रवर्ति सु-
गन्धं दुर्गन्धं च यज्जानाति - तद् घ्राणेन्द्रियम्॥

ஆகையால் அஸாதாரண தருமமாயும் வேறே தோஷத்திற் குள்ப்படாததாயு மிருக்கிறது). ஞானேந்திரியங்களுக்கு லக்ஷண மென்னவெனில், கிரமமாய்ச்சொல்லப்படுகிறது. திக்குக்கு அபிமானி தேவதையா லேவப்பட்டு காது துவாரத்திலிருக்கிற ஆகாசப் பிரதேசத்திலிருந்து பதினெண் பாஷைகளையும் வேதசாஸ்திரங்களையும் இது இப்படிப்பட்டதென்று எது அறிகிறதோ அந்த இந்திரியம்தான் சுரோத்திரேந்திரியம் (காது). (இதில்) பரீக்ஷையெதுவெனில் காதுத்துவார ஆகாசமே சப்தத்தை கிரகிக்கட்டுமே என்றாலோ, சுஷுப்தி மூர்ச்சைமுதலிய சமயங்களில் காது துவார ஆகாசமிருந்தாலும் சப்தத்தை கிரகிக்கவில்லை யாகையால் சப்தத்தை கிரகிப்பது வேறொன்றென்பதே பரீக்ஷை. துவக் கிந்திரிய மெதுவெனில வாயுரூபமான அபிமானி தேவதையினாலே ஏவப்பட்டதாய்க் கொண்டு தேகத்தில் மேல்தோலையெல்லாம் வியாபித்துக் கொண்டு சீதம் உஷ்ணம் மிருது கடினம் சுரசுரப்பு இப்படி அநேகவிதமான உணர்ச்சியை எது அறிகிறதோ அது தான் துவக்கிந்திரியம். துவக்கே யறியட்டுமே என்றாலோ, சுஷுப்தி முதலிவைகளில் துவக்கிருந்தும் ஸ்பரிசத்தை யறியவில்லை யாகையால் அது துவக்கிந்திரியமல்ல, சக்ஷுரிந்திரிய மெதுவெனில் சூரியரூப அபிமானி தேவதையா லேவப்பட்டு கருவிழி முனையை ஆசிரயித்து நீலம் வெளுப்பு செவப்பு மஞ்சள் பச்சை அழகு ஸ்தூலம் சூக்ஷ்மம் குட்டை நெட்டை முதலிய வெகுவித ரூபங்களை எது பார்க்கிறதோ அது சக்ஷுரிந்திரியம். கருவிழி முனையே பார்க்கட்டுமே யென்றாலோ, சுஷுப்தி முதலியவைகளில் அதிருந்தும் பார்க்கவில்லையாகையால் அது சக்ஷுரிந்திரிய மல்ல. ரஸநேந்திரிய மெதுவெனில் வருணரூபமான அபிமான தேவதையா லேவப்பட்டு நாக்கு நுனியை ஆசிரயித்து தித்திப்பு கசப்பு துவர்ப்பு உப்பு புளிப்பு உரப்புகளாகிய ஆறு ரஸங்களை எது அறிகிறதோ அதுதான் ரஸனேந்திரியம். நாக்குநுனியே அறியட்டுமேயன்றாலோ, சுஷுப்தி முதலியவைகளில் அதிருந்தும் நாக்குநுனி ரஸத்தை யறியவில்லை யாகையால் அது ரஸனேந்திரியமல்ல. கிராணேந்திரிய மெதுவெனில், அசுவனீதேவதைகளால் பிரோரேபிக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு மூக்குநுனியை ஆசிரயித்து சுகெந்தம் துர்கெந்தம் என்று எதறிகிறதோ அது கிராணேந்திரியம்.

நாஸாக்ரவர்த்தி ஜாட்யாதிவ்யஞ்ஜகம் ஸமஷ்டிஸத்த்வாம்ஶாதுத்பந்நம் ஸத் கந்தக்ரஹணஸமர்த்தம் யத் தத் க்ராணேந்த்ரியம் - ஏவம் ஜ்ஞாநேந்த்ரியலக்ஷணாநி - அத கர்மேந்த்ரியலக்ஷணமுச்யதே - அக்நிரூபாதிஷ்டாநதேவதயா ப்ரேரிதம் ஸத் தால்வோஷ்டாதிஸ்தாநாஶ்ரிதம் ஸத் ஶப்தோச்சாரணம் யத் கரோதி தத் வாகிந்த்ரியம் - ஸமஷ்டிரஜோம்ஶாதுத்பந்நம் ஸத் தாலுஸ்தாநஸ்தம் ஶப்தோச்சாரணம் கரோதி தத் வாகிந்த்ரியம் - இந்த்ரரூபாதிஷ்டாநதேவதயா ப்ரேரிதம் ஸத் கரதலாஶ்ரிதம் ஸத் ஆதாநாதிக்ரியாம் யத்கரோதி தத் பாணீந்த்ரியம் ஸமஷ்டிரஜோம்ஶாதுத்பந்நம் கரதலம் கரோதி க்ரியாம் ந கரோதி தத் பாணீந்த்ரியம் - உபேந்த்ரரூபாதிஷ்டாநதேவதயா ப்ரேரிதம் ஸத் பாததலாஶ்ரிதம் ஸத் கமநம் யத்கரோதி தத் பாதேந்த்ரியம் - ஸமஷ்டிரஜோம்ஶாதுத்பந்நம் பாததலம் கமநக்ரியாம் ந கரோதி தத் பாதேந்த்ரியம் - ம்ருத்யுரூபாதிஷ்டாநதேவதயா ப்ரேரிதம் ஸத் குதாஶ்ரிதம் ஸத் புரீஷவிஸர்ஜநாதிக்ரியாம் கரோதி தத் பாய்விந்த்ரியம் - ஸமஷ்டிரஜோம்ஶாதுத்பந்நம் மலம் ந கரோதி தத் பாய்விந்த்ரியம் ப்ரஜாபதிரூபாதிஷ்டாநதேவதயா ப்ரேரிதம் ஸத் யோநிலிங்காஶ்ரிதம் ஸத் ஶுக்லஶோணிதவிஸர்ஜநம் யத்கரோதி தது பஸ்தேந்த்ரியம் ஸமஷ்டிரஜோம்ஶாதுத்பந்நம் யோநிலிங்கம் விஸர்ஜநம் ந கரோதி - ஏதாநி ஜ்ஞாநேந்த்ரிய உபஸ்தேந்த்ரியம் ஏவம் கர்மேந்த்ரியலக்ஷணாந்யுக்தாநி॥

மூக்குநுனியே யறியட்டுமேயென்றால் சுஷுப்தி முதலிய வைகளில் மூக்குநுனி யிருந்தும் அது வாசனையை யறியவில்லை யாகையால், அது கிராணேந்திரியமல்ல. இப்படி ஞானேந்திரி யங்களுடைய லக்ஷணங்களை அறியத்தக்கது. இனி கருமேந் திரியலக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது. அக்கினிரூப அபிமானிதேவ தையா லேவப்பட்டு தாலு மூலம், மேல் கீழ் உதடு, பல், கழுத்து, ஹிருதயம், நாபி முதலான ஸ்தானங்களை யாசிரயித்து முன் சொன்ன சப்தபேதங்களை எதுச்சரிக்கிறதோ அதுவாகிந்திரியம். சுஷுப்தி முதலியவைகளில் தாலு மூலம் முதலிய ஸ்தானமிருந் தும் அக்ஷரங்கள் உச்சரிக்கப்படுகிறதில்லை யாகையால் அது வாகி ந்திரியமல்ல. பாணீந்திரிய மெதுவெனில், இந்திர ரூபமான அபி மானி தேவதையா லேவப்பட்டுக் கையை யாசிரயித்து எடுத்தல் முதலிய கிரியைகளை எது செய்கிறதோ அது பாணீ(கை)ந்திரி யம். பாணியே செய்யட்டுமேயென்றால், சுஷுப்தி முதலானவை களில் கை யிருந்தாலும் எடுத்தல் முதலிய கிரியை செய்கிற தில்லை யாகையால் அது பாணீந்திரியமல்ல. பாதேந்திரிய மெது வெனில், உபேந்திரரூபமான அபிமானி தேவதையா லேவப்பட்டு பாதத்தை ஆசிரயித்து நடத்தலை எது செய்கிறதோ அதுதான் பாதேந்திரியம். பாதமே நடத்தலைச் செய்யட்டுமேயெனில், சுஷு ப்தி முதலியவைகளில் பாதமிருந்தும் நடக்கவில்லையாகையால் அது பாதேந்தியமல்ல, பாயு விந்திரிய மெதுவெனில், மிருத்தியு ரூபமான அபிமானி தேவதையா லேவப்பட்டு குதத்தையாசிர யித்து எது மலம்விடுதல் முதலிய காரியம் செய்கிறதோ அது பாயுவிந்திரியம். குதமே அக்காரியங்களைச் செய்யட்டுமே யென் றால், சுஷுப்தி முதலியவைகளில் குதமிருந்தும் குதம் செய்கிற தில்லையாகையால் அது பாயு விந்திரியமல்ல. உபஸ்தேந்திரிய மெதுவெனில், பிரஜாபதி ரூபமான அபிமானி தேவதையா லேவ ப்பட்டு யோநிலிங்கம் இவைகளை ஆசிரயித்து சுக்கில சோணித மூத்திரம் இவைகளை எதுவிடுகிறதோ அதுதான் உபஸ்தேந்திரி யம். யோநிலிங்கம் இவைகளே செய்யட்டுமே யென்றால், சுஷு ப்தி முதலியவைகளில் யோநிலிங்கங்களிருந்தும் கிரியைகளைச் செய்கிறதில்லையாகையால் அவ்விரண்டு முபஸ்தேந்தியமல்ல. இவைகள் கருமேந்திரிய லக்ஷணமென்று அறியத்தகுந்தது.

அத² ப்ராணமயகோஶலக்ஷணமுச்யதே - விஶிஷ்டநாமகாதி⁴ஷ்டாநதே³வதயாப்ரேரிதஸ்ஸந் ய: ஹ்ருதி³ ஸ்தி²த்வா உச்ச்²வாஸம் கரோதி ஸ: ப்ராண: - விஶ்வஸ்ருஷ்டிநாமகாதி⁴ஷ்டாந தே³வதயா ப்ரேரிதஸ்ஸந் கு³தே³ ஸ்தி²த்வா ய: நிஶ்வாஸம் கரோதி ஸ: அபாந: - விஶ்வயோநிநாமகாதி⁴ஷ்டாந தே³வதயா ப்ரேரிதஸ்ஸந் அந்தர்ப³ஹிஶ்ச ஶரீரே ஸ்தி²த்வா இந்த்³ரியாணாம் ப³லமாத³த⁴ந் ய: வர்ததே ஸ வ்யாந: ய: அஜநாமகாதி⁴ஷ்டாந தே³வதயாப்ரேரிதஸ்ஸந் கண்டே² ஸ்தி²த்வா ஸர்வேஷாமபி இந்த்³ரியாணாம் போஷகத்வம் ஸம்பாத்³ய ஜாக்³ரதி ஸர்வேந்த்³ரியாணி போஷகத்வமாபாத்³ய உத்க்ரமணகாலே இந்த்³ரியாணி க்³ருஹீத்வா லோகாந்தரம் க³ச்ச²தி ஸ வாயுருதா³ந:. ஜயநாமகாதி⁴ஷ்டாநதே³வதயாப்ரேரிதஸ்ஸந் நாபி⁴தே³ஶே ஸ்தி²த்வா ப⁴க்ஷ்ய போ⁴ஜ்ய லேஹ்ய சோஷ்ய பாநீயாநாம் ஜாரணம் பாசயித்வா ஶரீர புஷ்டிம் கரோதி ஸ ஸமாநவாயு: - ஏவம் பஞ்சப்ராணா: ஸ்யு: அதே² - நாக³கூர்மக்ருகரதே³வத³த்தத⁴நஞ்ஜயா: உபவாயவ: தேஷாமபி பஞ்சப்ராணேஷ்வந்தர்பா⁴வ: தத்ர நாக³: வாந்திம் கரோதி॥

பஞ்சப் பிராணன்களுடைய லக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது. விசிஷ்டனென்கிற பெயரையுடைய அபிமானி தேவதையாலேவப்பட்டு ஹிருதயத்திலிருந்துகொண்டு எவன் உசுவாசம் விடுகிறானோ அவன்தான் பிராணன். விசுவசிருஷ்டாவென்கிற பெயரையுடைய அபிமானி தேவதையால் ஏவப்பட்டு குதத்திலிருந்துகொண்டு எவன் நிசுவாசம் விடுகிறானோ அவன்தான் அபானன். விசுவயோநியென்கிற பெயரையுடைய அபிமானி தேவதையாலேவப்பட்டு சரீரத்திலுள்ளும் வெளியுமிருந்துகொண்டு இந்திரியங்களுக்குப் பெலத்தைக்கொடுக்கிறவனெவனோ அவன் வியானன். எவன் அஜன் என்கிற பெயரையுடைய அபிமானி தேவதையாலேவப்பட்டு கழுத்திலிருந்துகொண்டு சுஷுப்தியில் இந்திரியங்களுடைய ஸ்தானங்களிலே இந்திரியங்களை லயிக்கச் செய்து பிறகு ஜாக்கிருதவஸ்தையில் இந்திரியங்களை அவைகளுடைய ஸ்தானங்களில் நிலைநிறுத்தி மரணகாலத்தில் இந்திரியங்களையழைத்துக்கொண்டு லோகாந்திரம் போகிறானோ அந்தவாயு உதானன். ஜயனென்கிற பெயரையுடைய அபிமானி தேவதையினாலேவப்பட்டு நாபிப் பிரதேசத்திலிருந்துகொண்டு பக்ஷிய போஜ்ஜிய சோஷிய லேகிய *ரூபமான நாலுவித அந்நத்தை ஜாடராக்கினியில் பக்குவம் செய்வித்து தேகபுஷ்டியை எவன் செய்கிறானோ அந்தவாயுதான் சமானன். இப்படிப் பஞ்சப்பிராணன்களையறியத்தக்கது. நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன், என உபப்பிராணவாயுக்களைந்தென்று சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளும் முன் சொன்ன பஞ்சப் பிராணன்களிலடங்கினவைகள்தான். (உபப் பிராணன்களுடைய செய்கையாவன) நாகன் வாந்தியையுண்டுபண்ணுகிறான்.

---

* பக்ஷியமென்றால் - பற்களினாற் கடித்து சாப்பிடத்தக்க காய்கிழங்கு முதலிய வஸ்துக்கள். போஜ்ஜியமென்றால் - பற்களினால் கடிக்கவேண்டிய தல்லாததும் நாக்கினால் மென்னு விழுங்கத்தக்கவைகளுமான அந்நம் முதலிய வஸ்துக்கள். சோஷிய மென்றால் - வாயினாலுறுஞ்சி சாப்பிடத்தக்க பழரஸம முதலியவைகள். லேகியமென்றால், நாக்கினால் தடவி அல்லது நக்கி விழுங்கத்தக்கதுவையல் முதலியவஸ்துக்கள்.

அருசி: உத்₃வேக₃ம் கரோதி ; நித்₃ராது - ஸ்வரோஷ
யோ ஸம்யோக₃ம் விநாஶயது. ஸ்ரக்₃ஸந்தா₄நம் கரோதி - தே₃ஹஸ்
த்₂ம் விஜ்ரும்ப₄ணம் கரோதி - யஜ்ஞஸ்ய ஶரீரஸ்ய உஷ்ணதாம் க
ரோதி ஜாட்₃யம் பாகம் அந்நஸ்ய ப₄க்ஷ்ய ஸ்வாத்₃யே அநம் ப₄
க்ஷி: ஸித்₃த₄ம் அஹங்காரம் இதி ஜாநீஹி - அத₂ மந: பஞ்சீக்ருத
ஸஞ்சாரம் - வ்யஷ்டிஸ்தூ₂லம் விஸர்ஜநம் கரோதி - ப₃ஹிஸ்
த₂ அத₂ பஞ்சீக்ருதாத்மகம் ஸர்வம் ஸ்தூ₂லஸ்ய நிஶ்சயம் கரோ
தி - அஹங்கார: பஞ்சீக்ருதஸ்ய ஹ்ருத₃ய மத்₄யஸ்தா₂நாந்
நம் கரோதி. ஸித்₃த₄ம் தே₃ஹத்ரயம் பஞ்சவிஷயநாமகம் ஸர்வ நாமம்
ஸ்தூ₂லம் த₄ர்மம் கரோதி. ஏதத்ஸ்தூ₂லஶரீரம். தத்ர கார்யஸ்வரூபம்
ஷோட₃ஶாத்மகம் வத₃தி - தத்₃வித் லக்ஷணம் அந்த:கரணமேக மிதிஜா நீ
ஹி - பஞ்சதந்மாத்ரை: ஸப்தத₃ஶாத்மகம் வத₃தி தத்₃வித் லக்ஷ
ணம் ப₃ஹி: ஸ்தி₂தம் வியஞ்ஜாநீஹி - பஞ்சதந்மாத்ரைர் ஏகோ
நவிம்ஶத்யாத்மகம் வத₃தி - தஸ்ய லக்ஷணம் ப₃ஹி: அஹங்காரஸ்தி₂த
மிதிஜாநீஹி - ஏவம் ஸர்வ வ்யாப்ய லிங்க₃ம் ஸூக்ஷ்மஶரீரமிதி நி
ஶ்சய:. அஜ்ஞாநம் காரணஶரீர மித்யுச்யதே - அஜ்ஞாநமேவ காரண ஶரீ
ரம் ஸூக்ஷ்மஸூக்ஷ்மஶரீரகாரணத்வாத் - ஜீவேஶ்வரயோ: ப்ரத₂ம
ஶரீரத்வாத் ஸர்வஸ்யாபி ஶரீரகாரணத்வம் தத்₃விநாஶ்யத்வாத் ஜீர்ணம்
கிமிதிசேத் அஜ்ஞாநம் காரணஶரீரமிதி ஶ்ருதிர்வத₃தி - கார்யே
ண காரணமநுமீயத இதி ந்யாயாத் - அஹமஜ்ஞ இத்யநுப₄வ:- ஸூக்ஷ்ம
ஶரீரத்ரய விலக்ஷண இதி போ₃த₄யிதும் ப்ரத₂மம் ஶரீரத்ரயம்
லக்ஷணை: போ₃த₄யிதவ்யம். கிமநேநைவ ஸூத்ராவலி லக்ஷணேந
போ₃த₄யிதவ்யம் ஶ்ருணு॥

கூர்மன் கண்களை மூடுகிறதையும் திரக்கிறதையும் உதடுகளை மூடுகிறதையும் திரக்கிறதையும் செய்கிறான். கிருகரன் தும்மலை யுண்டாக்கிறான். தேவதத்தன் கொட்டாவியை யுண்டாக்கிறான். தனஞ்சயன் தேகத்தை உப்பச்செய்கிறான். இனி அந்தக்கரண சதுஷ்டயம் சொல்லப்படுகின்றன. மனது புத்தி அகங்காரம் சித்தம் இவைகள்தான். அவைகளில் மனது சந்திரனை அபிமானி தேவதையா யுடைத்தாய் கண்டத்தை யாசிரயித்துக்கொண் டிருந்து சங்கற்ப விகற்பத்தைச் செய்கிறது. புத்தியானது சதுர்முகப் பிரும்மாவை யபிமானி தேவதையா யுடைத்தாய் முகத்தை யாசிரயித்துக்கொண்டிருந்து நிச்சயத்தைச் செய்கிறது. அகங்காரமானது ருத்திரனை யபிமானி தேவதையாயுடைத்தாய் ஹிருதயத்தை யாசிரயித் திருந்துகொண்டு அபிமானத்தைச் செய்கிறது. சித்தமானது க்ஷேத்திரக்ஞ ரூபனான விஷ்ணுவை அபிமான தேவதையா யுடைத்தாய் நாபியை யாசிரயித்துக்கொண்டிருந்து அவதாரணம் (நினைப்பூட்டுதலை) செய்கிறது. இப்படிப்பட்டதாகிய லிங்க சரீரத்தை சில சுருதிபதினா றங்கமாக சொல்லுகிறது. அந்தப் பக்ஷத்தில் அந்தக்கரணத்தை யொன்றாய்க் கணக்கிடவேண்டியது. வேறு சுருதிபதி னேழென்று சொல்லுகிறது. அந்தப் பக்ஷத்தில் மனது புத்தி இரண்டை கிரகிக்கவேண்டியது. மற்றொரு சுருதி பத்தொன்பதென்று சொல்லுகிறது. அந்தப்பக்ஷத்தில் மனது புத்தி அகங்காரம் சித்தம் நான்கையும் கிரகிக்கவேண்டியது. இப்படித்தான் லிங்கசரீரத்தின் நிர்ணயமென்று அறியவேண்டியது. இப்போது காரணசரீரம் சொல்லப்படுகிறது. அக்ஞானமே காரண சரீரம். இது ஸ்தூல சூக்ஷ்மங்களுக்கும் காரணமாயிருக்கிறதாகையால, காரண சரீரமென்று சொல்லப்படுகிறது. இது ஜீவேசுவரர்களுக்கு முதல் சரீர மானதினாலே பிந்திய விரண்டு சரீரங்களுக்குக் காரணமாயிற்று. இதற்குப் பிரமாண மெதுவெனில், அக்ஞானமே காரண சரீரமென்று சுருதி சொல்லுகிறது. காரியத்தினாலே காரண ஊகிக்கப்படுகிற தென்பது யுக்தி. "நான் அக்ஞானி" என்பது அனுபவம். ஆத்மா சரீரத்திரய விலக்ஷணனென்று போதிக்கும்பொருட்டு சரீரத்திரயமானது லக்ஷணங்களினாலே போதிக்கப்பட்டது. இப்படியே ஆத்மாவும் பூர்ணமாய் லக்ஷணத்தோடு போதிக்கப்படுகிறது கேள்.

ஸ்வயஞ்ஜ்யோதிரேவ ஸர்வத்ர பரிபூர்ணம் ப்ரஹ்மதத்த்வமேவ ப்ரத்ய காத்மா ஸர்வேஷாம் ஸகலோபநிஷதோ வதந்தி - தஸ்யாத்மா ஸச்சிதாநந்த ஸ்வரூபம் அஸ்தீதி ஜாநீஹி - ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம், காரணம் இதி த்ரிவிதம் ஶரீரம் ப்ரகாஶயதி - ஸ்வாநந்தரூபேண அந்தர் ஜாநீஹி - ஏவமாத்மா ஸச்சிதாநந்த ஸ்வரூபம் - அநாத்மாநம் அஸத்ஜடது:க்கரூபம் - அவஸ்தாத்ரயம் லக்ஷணத்ரயம் ஸ்வயம் ஜாநாதி தேவ - யதா புருஷ லக்ஷணம் ஸ்த்ரியாம் நாஸ்தி - ஸ்த்ரீலக்ஷணம் புருஷே நாஸ்தி ஏவ தேவஸ்ய லக்ஷணம் மநுஷ்யே நாஸ்தி மநுஷ்ய லக்ஷணம் தேவே நாஸ்தி - யதா ப்ரகாஶலக்ஷணம் அந்தகாரே நாஸ்தி - அந்தகாரலக்ஷணம் ப்ரகாஶே நாஸ்தி ஏவம் சில்லக்ஷணம் ஜடே நாஸ்தி ஜடலக்ஷணம் சிதி நாஸ்தி - யதா சந்த்ரிகாலக்ஷணம் ஆதபே நாஸ்தி - ஆதபலக்ஷணம் சந்த்ரிகாயாம் நாஸ்தி - அவஸ்தாத்ரயலக்ஷணம் துர்யே நாஸ்தி - துர்யலக்ஷணம் அவஸ்தாத்ரயே நாஸ்தி - ஸச்சிதாநந்தாநாம் அநாத்மஜடது:கா நாம விலக்ஷணாநி ஜாநீஹி பூர்ணம் ... ஸாக்ஷீ ... காலத்ரயேபி ... ப்ரகாஶம் - அஹங்காரஸ்ய ... காலத்ரயேபி ... அவிஷயத்வம் ... ப்ரகாஶநம் ... ஸ்வயஞ்ஜ்யோதிரேவ ... ஸ்வ ... பர ... ஜ்ஞாநம் ... ப்ரகாஶநம். ... ப்ரகாஶதே ... ஸ்வ ... காலத்ரயேபி ... அவிநாஶி ... பரமாத்ம ... ப்ரகாஶதே॥

எப்படியெனில், எவ்விடத்திலும் பிர்ம்மமானது பரிபூர்ணமாயிருக்கிறதென்றும் அதுவே பிரத்தியகாத்தும (ஜீவாத்ம) சுவரூபமென்றும் சகல உபநிஷத்துக்களும் சொல்லுகின்றன. ஆகையால், ஆத்மா சச்சிதாநந்த சுவரூபமென் றறியவேண்டியது. சத் எது? சித் எது? ஆநந்தமெது? எனில் பாதிக்கப்படாதது சத். சுவப்பிரகாசம் சித். சுவாநுபவமே ஆநந்தம். இப்படி ஆத்மாவானவன் சச்சிதாநந்த சுவரூபி. அநாத்துமாவோ அநிருத ஜடதுக்க சுவரூபமானது. ஆத்மா அநாத்துமா இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷணமானதென்று எப்படியறியலாமென்றால், எப்படிப் புருஷலக்ஷணம் ஸ்திரீக்கில்லையோ ஸ்திரீலக்ஷணம் புருஷனுக்கில்லையோ அப்படியே ஸத்தினுடைய லக்ஷணம் அநிருதத்திற்கில்லை (அஸத்துக்கில்லை). அநிருதலக்ஷணம் சத்திற்கில்லை. அப்படியே பிரகாசலக்ஷணம் அந்தகார (இருட்டு)த்திற் கில்லை. அந்தகார லக்ஷணம் பிரகாசத்திற்கில்லை. எப்படி சித்லக்ஷணம் ஜடத்திற்கில்லையோ ஜடலக்ஷணம் சித்திற்கில்லையோ சந்திரிகை லக்ஷணம் வெயிலுக்கில்லையோ வெயில் லக்ஷணம் சந்திரிகைக்கில்லையோ அப்படியே ஆநந்தலக்ஷணம் துக்கத்திற்கில்லை துக்கலக்ஷணம் ஆநந்தத்திற்கில்லை. சச்சிதாநந்தத்தினுடையவும் அநிருத ஜடதுக்கத்தினுடையவும் லக்ஷணங்கள் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்படுகின்றன. முக்காலத்திலும் எதினுலேயும் பாதிக்கப்படாமல் ஒரேரூபமாயிருத்தல் ஸத். முக்காலத்திலும் மித்தியா (பொய்) ரூபமா யிருந்தாலும் சத்தியம்போல் விளங்குகிறதும் விசாரிக்கிறதினுல் பாதிக்கப்படுகிறதும் அஸத். அதெப்படியெனில் மந்தமான இருட்டில், பூமியில் கிடக்கிற கயிற்றினிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்ட பாம்பு, மாலை, பள்ளம், ஜலதாரை, முதலியவைபோல (கயிற்றைப்பார்த்து பாம்பென்று அல்லது பூமாலையென்று அல்லது பள்ளமென்று அல்லது ஜலதாரையென்று பிரமிப்பதுபோல) பிராந்திக்கு முந்திய காலத்திலேயும் பிராந்திக்குப் பிந்திய காலத்திலேயும் பிராந்தி காலத்திலேயும் கயிறுனது பாதிக்கப்படாமல் ஒரேரூபமா யிருக்கிறது. அத்தியாரோபம் செய்யப்பட்ட சர்ப்பம் முதலியன முக்காத்திலும் தானே பொய்யாயும் இல்லாததாயு மிருந்தாலு மிருக்கிறதுபோல் பார்க்கிறவனுக்குக் காணப்படுகிறது. பரமார்த்தத்தை விசாரிக்கையில் பாதிக்கப்படுகிறது.

ரஜ்ஜுலக்ஷணம் ஸர்பாதிபேதேநாஸ்தி அத: அநேத்ராணாம் ஸ
ஞ்ஞைநாப்யநேந லக்ஷணேந ப்ரதீத்யவ்யவஹாரேண ச வஸ்துந:
ப்ரகாஶகை: வைலக்ஷண்யம் யதா - ததாஸர்வலக்ஷணம் தேஹாதி
ப்ரபஞ்சேநாஸ்தி - அலக்ஷணஞ்ச ப்ரத்யகாத்மநிநாஸ்தி - ஏவம்
விலக்ஷணத்வாச்ச விதாயகஸ்ய அந்யதரஸ்ய வைலக்ஷண்யம் ஜாநீ
ஹி - இத: ஜ்ஞாஸ்யவைலக்ஷண்யே உபபத்திம் ஸூர்யாதி ப்ரகா
ஶஸ்ய நவலக்ஷ்ய ஸ்வப்ரகாஶேநைவ ப்ரகாஶகாநாம் ஸ்வபராவி
தஸ்ய ஜ்ஞாஸ்யாபி ப்ரகாஶகம் - அதஏவ ஸூர்யாதிப்ரகாஶ ப
தார்த்தா: த்ருஷ்டிமாத்ர ப்ரகாஶ பதார்த்தம்ச ப்ரகாஶயதி - யத்ரைதத்
த்விச - ஜ்ஞாலக்ஷணம் கீத்ருஶமிதிசேத் ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாந மந்யபதா
ர்த்தஸ்ய ப்ரகாஶேந அபேக்ஷ்யம் யச்ச தஜ்ஜ்ஞாநம். அதோ ஜ்யோதிஷா
த: யதா சக்ஷுஷ: ப்ரகாஶாந்தராநபேக்ஷம் ஸ்வயமேவ ப்ரகாஶ
மாநஸ்ய ஸ்வப்ரகாஶ ஸம்பந்தி கடபடாதி பதார்த்தமபி ப்ரகா
ஶயதி - ததா இதி ப்ரகாஶம் - யதா கடாதி பதார்த்தம் ஸ்வயம்ப்ரகா
ஶமாநம் அந்ய பதார்த்தமபிப்ரகாஶயிதும் ஸமர்த்தம் ததேவ ஜ்ஞாந
மிதி ஜாநீஹி - தஸ்மாச்சக்ஷுஷ்யாம் கடாதேர் ஸ்பர்ஶாதி வஸ்துப்ர
காஶேந வைலக்ஷண்யம் ஏவம் இதம் ஜ்ஞாநஸ்ய வைலக்ஷண்யம் -
ஏவம் ஜ்ஞாநஸ்ய கிம் லக்ஷணமிதிசேத் - ஸ்வாதேகப்ரகாஶஸ்ய பதார்த்த
நிஷ்டவிகாரப்ரகாஶ வஸ்துகாலத்ரயேபி நஸ்ப்ருஶதி - இதி ஜ்ஞாந
லக்ஷணம் - தத்விவிகேசதிசேத், சக்ஷுஷோ ந ப்ரகாஶ்யமாந கடாதிநிஷ்ட
ஹிரண்ய ஹாநிகஷ்டரண்யாதி ஸ்வஸ்மிந் த்ராஜ்யஸம்ஸ்வ
ஸ்மிந் க்ராஹகத்வம் - லக்ஷணேநலக்ஷ்யம் - அலக்ஷணேந விஷய:

கயிற்றினுடைய லக்ஷணம் சர்ப்பம்முதலியவைகளிலில்லை சர்பம் முதலியவைகளின் லக்ஷணம் கயிற்றிலில்லை. ஆகையினாலே சப்தம் அர்த்தம் லக்ஷணம் தோற்றம் வியவகாரம் இவ்வைந்துகளிலேயும் ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷண மெப்படியோ அப்படி சத்தினுடைய லக்ஷணம் தேகாதி பிரபஞ்சத்திற்கில்லை. அசத்தினுடைய லக்ஷணம் பிரத்திய காத்துமாவக்கில்லை. இப்படி விலக்ஷணமாயிருக்கிறதினாலே விசாரித்து ஸத்திற்கும் அஸத்திற்கும் பேதத்தையறியவேண்டியது. இனி சித்திற்கும் ஜடத்திற்கும் வைலக்ஷண்ணியம் சொல்லப்படுகிறது. சூரியன் முதலிய பிரகாசத்தை வேண்டாமல் தன்னுடைய பிரகாசத்தினாலேயே பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறதாயும் தன்னிடத்தி லாரோபிக்கப்பட்டிருக்கிற ஜடத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கிறதாயு மிருக்கிறது. ஆனதினாலேயே சூரியன்முதலிய பிரகாச வஸ்துக்களையும் மண்முதலிய அப்பிரகாச வஸ்துக்களையும் பிரகாசிப்பிக்கிற தெதுவோ அதுதான் சித். ஜட லக்ஷண மெப்படிப்பட்டதெனில், சுவயமாய்ப் பிரகாசமற்றதாயும் அந்நியவஸ்துக்களைப் பிரகாசிப்பிக்கும் யோக்கியதையில்லாததாயுமிருக்கிற தெதுவோ அதுதான் ஜடம். இவ்விரண்டிற்கும் திருஷ்டாந்தமாவது - சூரியன் (உலகப்பார் வைப்படிக்கு) வேறொரு பிரகாசத்தை அபேக்ஷிக்காமல் தானும் பிரகாசித்துக்கொண்டு தன் பிரகாசம் எந்த வஸ்துக்களில் பிரவேசிக்கிறதோ அந்த கடபடாதி வஸ்துக்களையும் பிரகாசிப்பிக்கிறான். அது போல சித்பிரகாசமென் றறியத்தக்கது. கடபடாதி வஸ்துக்கள் தானும் பிரகாசிக்கிறதில்லை. அந்நியமான வஸ்துக்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிற யோக்கிதையுமில்லை. இதுதான் ஜடவஸ்து. ஆகையால் சூரியனுக்கும் கடம் முதலானவைகளுக்கும் சப்தம் முதலான ஐந்துவிதமான வைலக்ஷண்ணிய மெப்படியோ அப்படியே சித்திற்கும் ஜடத்திற்கும் வைலக்ஷண்ணிய முண்டென்று அறியவேண்டியது. இப்படி அறிகிறதற்கு பலனென்னவெனில், லோகத்தில் பிரகாசிக்கப்படுகிற வஸ்துவினுடைய விகாரங்கள் பிரகாசிப்பிக்கிற வஸ்துவை முக்காலத்திலும் தொடுகிறதில்லை யென்றறிவதுதான் பலன். அதெப்படிப்போலெனில், ஆதித்தனால் பிரகாசிப்பிக்கப்பட்ட கடம் முதலியவைகளிலுள்ள துவாரத்தினால் யாதொருகுறைவு, துவாரமின்மையால் யாதொருலாபம், அந்த வஸ்துக்களுடைய லக்ஷணத்தினால் சந்தோஷம், அவலக்ஷணத்தினால் துக்கம்,

வாஜீவீ ந தயா ககி·ரூயஂ-கவா·ஜிவீ-ந தயா கந கி·ரூயஂஜ தர்ாஜி வி கா·ர ஞ-ணாஂவு காஙரககோஜி தர்ஂ நஷ்ரூஷி-வளவோ தஉர் காஙர்ோ நஂஜ்ெஉஷர்யாஜி நிஷ நாஜா-ஞெவஜா தி வண-ாஞரு ஓ வுவர்தி நிவர் திஷி நி ஷெய ஷ ஸூாவ விகாஷ்ஷ-ஞஜி-ு ஷெ ட்ாஙாஙர்ோஙர் ெஉதர்ாஜிவகை ஞ-ணவிகா·ஸு வுகாஙககோ தூா நஂ காஒ தர் ெஉவி கிஂ விஜவிஸ ர்ஷ-ஂ நஙகூ-வஞி-ஜ தி ஜா நஂவ-கா·தி திஜ நீஹி-வஎ வஂஜிஜ்ஙெயாெஉவ-ு ஒகூணர்ஂ-ஜ தஂ வஜா நநூவர் ஜஂவெவர்வ ெஉவஒகூணர்ஞெவர்ெ த-ஞ நந ஒகூணஂ கிஜி தி·வெக - நிரவாயி ஜிகஂ நிர திரூயஂ நி தர்ஂ ய தஸஂவஂ தஜா நநஂ- ஜஂவெஒகூணஂ கிஜி தி வெக வுதிக ஞஒ தயா ெவஒ நீயகவஂ-த தூ-கிர்வியஂ-ஞஙர்ா தூகஂ-ஞ யிஹள திகஂ-ஞயிஂெஜவிகஂ-வெ தி-த தர் ஜநூர்ெயெஜ-ு ஹவாவ வா த விதர்ஷஷ்ெவவஸ்ெ தர் ந ஜாயஜா நஂ வர்ாஙர்ாஜி ஜஂவெஜாஙர்ா தூகஂ - ஹ-ஞெ தஹ-ுள திெகூஸு லவ-ஂவர்ாவர்ாஜிஹிஜ-ாய ஜா நஂ ஜ-வெஜாயி ஹள திகஂ - ஜெெவஜ-ுாயஜா நஂ கதிவர்ஷர் நாவர்ஷி விஜர்-தூா தாஜி ஜஂவெஜாயிெஜவிகஜி தி - ஞநநூவர் ஜஂவெஜவர் ஷெகாஜர்ஷ்ாஞ ஜ திெவஜ-வர்ெ த - கயாஜர் தஂ வ-வெஞவஂ வக ஸ்ஜ ந-ஹவெதா ஜீவா நவி வ-வெயதி - காஒக-ஞுவிஷஂ ஸ யஞாவகஂவக ஸ்ஜ ந-ஹவ தஂ ஜீவா நவிவீஙயதி - வனவஂ ஹ-ஞத ெயாஜர்த விஷெயாெநர்ா நர்ஂ ரூஷாஜி வஞுவுகாெர ய-ு யாெவஒகூணர்ெஜவ ஜா நநூ ஒகூணஂ யயா தாவ தர்யா தூக ஜஂ ெவ நாஷி - ஜஂவெஒகூணஜவி ஞதூவர-ஞெவ ஞநெநூ நாஷி॥

வஸ்துக்களுடைய விசேஷத்தினுல் அதிசயம், விசேஷமின்மையால் அநதிசயம் இவைமுதலிய விகாரகுணங்கள், பிரகாசிப்பிக்கிற ஆதித்தனைத் தொடுகிறதில்லை. இப்படியே ஆத்மாவினுலே பிரகாசிப்பிக்கப்பட்டதே கேந்திரியாதிகளிலுள்ள நாமம், ரூபம், ஜாதி, வருணுசிரமம், பிரவிருத்தி, நிவிருத்தி, விதிநிஷேதம், ஷட்பாவ விகாரங்கள். ஷடூர்மி, ஷட்கோசம், குருடு, மந்தம், பயித்தியம், முதலான சகலகுண விகாரங்கள் பிரகாசிப்பிக்கிற ஆத்மாவை முக்காலத்திலும் அற்பமாவது தொட சக்தியற்றன. இந்த ஞானம் சுலுபமானதென்று தெரியவேண்டியது. இப்படி சித்திற்கும் ஜடத்திற்கும் பேதமிருக்கிறது. இனிமேல் ஆநந்தத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் வைலக்ஷிண்ணியம் சொல்லப்படுகிறது. ஆனந்த லக்ஷண மெதுவென்ருல், உபாதியற்றதாயும் (காரணம் அல்லது தடையில்லாததாயும்) நிரதிசயமாயும் நித்தியமாயுமிருக்கிற சுக மெதுவோ அதுதான் ஆநந்தம். துக்கலக்ஷணமெதுவெனில், சுகத்திற் கெதிர்மறையாய்த் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது. ஆத்தியாத்துமிகம் ஆதிபௌதிகம். ஆதிதெய்விகம் என துக்கம் மூன்றுவிதம்—அவைகளில் இந்திரியங்களினுலே தேகத்தில்தானே வாதபித்த சிலேஷ்மங்களுடைய வித்தியாசத்தினுலுண்டாகிற வியாதிமுதலிய துக்கம் ஆத்தியாத்மிகம். பூதங்களினுலேயும் பூதசம்பந்தமான பாம்பு புலிமுதலியவைகளினுலேயும் உண்டாகிறதுக்கம் ஆதிபௌதிகம். தேவதைகளினு லுண்டாகிற அதிவிருஷ்டி (அதிகமழை) அநாவிருஷ்டி (மழையின்மை) இடிவிழுதல் முதலிய துக்கம் ஆதி தெய்விகம். ஆநந்தத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் திருஷ்டாந்த மெப்படியெனில் — அமிருதமானது, தான் சுவபாவமாகவே சுகரூபமாயிருந்து தன்னை அனுபவிக்கிற ஜீவர்களுக்கும் சுகத்தைக் கொடுக்கிறது. காளகூடவிஷமானது தானே தாபசுவரூபமா யிருந்து கொண்டு தன்னை அனுபவிக்கிற ஜீவர்களையும் தபிக்கச்செய்கிறது. இப்படியிருக்கிற அமிருதம் விஷம் இவைகளுக்கு சப்தம் முதலிய ஐந்துவிதங்களினுலே ஒன்றுக்கொன்று வைலக்ஷண்ணிய மெப்படியோ, அப்படியே ஆநந்த லக்ஷணமானது மூன்றுவித தாபத்திரய ரூபமான துக்கத்தி லெப்படியில்லையோ, 'துக்கலக்ஷணமானது எப்படி ஆத்மசுவரூபமான ஆநந்தத்திலில்லையோ,

ததா² ஶப்³தா³தி³ விஷயேஷு காமோ ... அநயோரேவ லக்ஷணம் ஜாநீஹி - அத்ர நிஷ்க்ருஷ்டார்த²ம் ஸங்க்ஷிப்தார்த²ம் அநூத்³யதே - ப்ரத்யக்ஷஸ்ய ஸத்³ரூபத்வம் - அநுமாநஸ்ய சித்³ரூபத்வம் - அர்தா²பத்தே: ஆநந்த³ரூபத்வம் - அஹம் ஶப்³தா³ர்த²ஸ்வரூபம் - ஸாக்ஷீ ஜீவாத்மா - ஸர்வஸாக்ஷீ ஈஶ்வர: - ... ப்ரத்யக³பி⁴ந்நலக்ஷண இதி யம் ... ஆத்மாநம் ஜாநாதி - ஸர்வஜ்ஞ: - ஸர்வகர்தா - ஸர்வஶக்திர் ஈஶ்வர இதி ஸம்யக் வேதா³ந்த நிஶ்சய இதி ஜாநீஹி.

இத்யநேந அஷ்டவர்ணகம் ஸமாப்தம்.

நவமவர்ணகப்ராரம்ப⁴:.

ஏவம், ஆத்மா ஶரீரத்ரயவிலக்ஷண: அவஸ்தா²த்ரயஸாக்ஷீ - பஞ்சகோஶவ்யதிரிக்த: - ஸச்சிதா³நந்த³லக்ஷண இதி ஆத்மந: ஸ்வரூபம் ... விஷயலக்ஷணேந ஶரீரத்ரயவிலக்ஷணத்வம் அஷ்டவர்ணகே உக்தம் - இதா³நீம் அவஸ்தா²த்ரயஸாக்ஷித்வம் அஸ்மிந் நவமவர்ணகே உச்யதே - தத்ர ஸம்ஸாரஜந்யதோ³ஷாணாம் ததா²பி ... ப்ரயாணே ... ஸாக்ஷிகே மே மநஸா ஆத்மஜ்ஞத்வம் - நவ ராஜ ஸேநாபிதா ... ஸேநா தத்ர ... ஸ்தி²தம் - ப்ரஜோக்³ரஹணப்ரஶ்நம் - தத்ர க்³ரஹணஸ்தி²தம் தத்ர ப்ரவேஶயோ: ப்ரஹஸநம் ததா² ப்ரவிஶதி வாயுநா ... ஸ்தி²தம் ரூபம் ஸ்தா²நம் யதா² ... ஏவ ஆத்மநி ஜ்ஞாதவ்யம் ஸ்தி²தஸ்தா²நே ... ஜ்ஞாதவ்யம் - அத்ர ... ஸ்தி²தஸ்தா²ந ... ஸ்தா²நம் ... ஜ்ஞாயதே

அப்படியே சப்தாதி ஐந்துவிதங்களினுல் இவைகளுடைய வைலக்ஷண்ணியத்தை யறிந்துகொள்ளவேண்டியது. இதில் நிச்சயிக்கப்பட்ட சித்தாந்த மெதுவெனில், கயிற்றைப்போல் சத்ரூபம். ஆதித்தனைப்போல் சித்ரூபம். அமிருதம்போல் ஆநந்தரூபம். "நான்" என்கிற சப்தத்திற்கு அர்த்தம் ஆத்மாதான். சர்ப்பம்போல் அநிருதமாயும் கடம்போல் ஜடமாயும் விஷம்போல் துக்கமாயு மிருக்கிற தேகேந்திரியம் முதலான பிரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணனென்று எவன் குருமுகமாய் ஆத்மாவை யறிகிருனே அவனே யஸங்கன் அவனே கிருதகிருத்தியன். அவனே முக்தன் என்பது சகல வேதாந்தத்தினுடைய நிச்சயமென்றறி.

எட்டாவது வருணகம் முற்றிற்று.

கூ-வது வருணகம்.

ஓம், ஆத்மாவானவன் சரீரத்திரய விலக்ஷணன், அவஸ்தாத்திரயசாக்ஷி, பஞ்சகோசங்களைக் காட்டிலும் அந்நியன், சச்சிதாநந்தலக்ஷணன், என்று ஆத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்ட நாலுவித லக்ஷணங்களுக்குள்ளே, சரீரத்திரய விலக்ஷணத்துவம் எட்டாவது வருணகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இவ்வொன்பதாவது வருணகத்தில் அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷித்துவம் சொல்லப்படுகிறது.

மனதானது சத்துவ ரஜஸ் தமோகுண சுவரூபமாயிருந்தாலும் சத்துவகுணத்தையே பிரதானமாயுடையது. இந்த சாத்துவிகமான மனதினுலேயே ஆத்மா அறியத்தக்கவனு யிருக்கிருன். இராஜஸ தாமஸ குணங்களினு லறியத்தகுந்தவனல்ல. அவைகளில் சத்வகுணம் சூக்ஷ்மமானது. இரஜோகுணம் சஞ்சலமுள்ளது. தமோகுணம் ஸ்தூலமானது. ஆகையினுலே புகை பிரவேசிக்கும்படியான துவாரத்தில் பெரிதான தூண் எப்படிப் பிரவேசிக்கமாட்டாதோ, வாயுவினுலே சலிப்பிக்கப்படுகிற தீபப் பிரகாசத்தில் சூக்ஷ்மமான அக்ஷரத்தை நிச்சயிப்ப தெப்படி அசாத்தியமோ, அப்படியே ஆத்மாவை அறியவேண்டுமானுல் சாத்துவிகமும் சூக்ஷ்மமுமாகிய மனதினுலேயே அறியத்தக்கவன். அப்படிக்கன்றி ஸ்தூல மனதினுலேயாவது சஞ்சலமான மனதினுலேயாவது சூக்ஷ்மமான் ஆத்மாவினுடைய சுவரூபமானது அற்பங்கூட விளங்கமாட்டாது.

தஸ்யாஶ்ச ஶ்ருத்வா ஸம்ஸ்தாப்ய வாக்யம் ப்ரத்யுவாச

ஹ ... - ஸர்வோத்தரயது - ஜாக்ரத்வஸ்யா - வஸ்த்ராவ்ருத்யா - ...

... - தேஷு வாக்யேஷு ... பாஹ்யாந்தராவ

... ஜாக்ரத்வஸ்யா - ஜாக்ரதாவஸ்தயா ஸம்ஸ்காரஸ்ய ...

[illegible]

ஆகையால் ஆத்மாவுக்கு அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷித்துவ மெப்படியெனில்—ஜாக்கிரதவஸ்தை சுவப்நாவஸ்தை சுஷுப்தியவஸ்தை என அவஸ்தைகள் மூன்று. அவைகளில் சகலமான இந்திரியங்களினாலேயும் வெளி விஷயங்களை யறிகிறதுதான் ஜாக்கிரதவஸ்தை. ஜாக்கிரதவஸ்தையின் வாசனையினாலே அந்தக்கரணமானது போக்திருபோக்கியம் முதலிய ரூபமாக பரிணமிக்கிறதுதான் சுவப்பநாவஸ்தை. ஸ்தூல சூக்ஷ்மப் பிரபஞ்சமெல்லாம் காரணமாகிய அக்ஞானத்தில் லயமடைந்தபிறகு சாக்ஷிக்குமட்டும் தெரியக்கூடிய அக்ஞானமாத்திரமாக விருக்கிறதுதான் சுஷுப்தி. இந்த அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷித்துவம் ஆத்மாவுக் கெப்படியென்றால்—ஆத்மாவிடத்தில் சாக்ஷி லக்ஷணமிருக்கிறது. அதாவது—உலகத்தில் ஒரு புருஷனானவன் மற்றொரு புருஷனையும் அவனுடைய அவஸ்தையையும் அந்த அவஸ்தையினுடைய வியாபாரங்களையும் தான் விகாரமடையாம லிருந்துகொண்டு நேராய்ப் பார்ப்பதுதான் சாக்ஷித்துவமென்று சொல்லப்படுகிறது. பிரபஞ்ச வியாபாரங்கள் முழுதையும்விட்டு ஒன்றிலும் பற்றற்றவனாக விருக்கிறதாகிய தூஷ்ணீம் அவஸ்தையை யுடைத்தாயிருக்கிற சந்நியாசியானவன் அவனிருக்கிற விடத்திற்குவந்த புருஷனையும் அவனுடைய அவஸ்தையையும் அவனுடைய வியாபாரங்களையும் விகாரமில்லாமல் நேராய்ப் பார்ப்பதுதான் சாக்ஷித்துவமென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆத்மாவும் ஜீவர்களுடைய அவஸ்தாத்திரயத்தையும் அவஸ்தாத்திரய வியாபாரங்களையும் அவஸ்தையை யனுபவிக்கிற ஜீவர்களையும் நேராக பார்த்தாலும் விகாரமில்லாமலே யிருக்கிறான். இந்த சாக்ஷித்துவத்திற்கு திருஷ்டாந்தம்—ஒரு பெரியபட்டணத்திற் கொப்பானது ஜாக்கிருதவஸ்தை. அதற்குள்ளிருக்கிற பிராகாரம் உப்பரிகைபோல் சுஷுப்தியவஸ்தை. அம்மூன்றிடங்களுக்கும் அபிமானியாகிய இராஜாவைப்போல அவஸ்தாத்திரயங்களுக்கும் அபிமானிஜீவன். அந்த இராஜாவானவன் கோட்டை சுவர்களுக்கு வெளியில்சென்று பிரியாப்பிரியங்களை யனுபவித்து சந்தோஷத்தையும் விசனத்தையும் அடைந்து கோட்டைச்சுவரைக் கடந்துகொண்டு பிறகு உப்பரிகையில்வந்து எல்லா வியாபாரங்களையும் விட்டு வியாபாரமற்றதாகிய தூஷ்ணீம் அவஸ்தையையடைந்து ஸ்திரீயுடன் சுக மனுபவித்துக்கொண் டிருக்கிறவனைப்போல ஜீவாத்மாவும் ஸ்தூல சரீராபிமானியாகி,

ஜாக்³ரத³வஸ்தா²யாம் த்ரிவித⁴கரண வ்யாபாரயுக்தஸ்ய விஶ்வா-
பி⁴மாநிந: ஸ்தூ²லஶரீராபி⁴மாநிந: தஸ்ய ஸ்வப்நாவஸ்தா²யாமேகேநாபி த்ரிவி-
த⁴கரணேஷு மநோமாத்ரவ்யாபாராஶ்ரயயுக்தஸ்ய தைஜஸாபி⁴மாநிந:
ஸூக்ஷ்மகாரணஶரீராபி⁴மாநிந: ஸுஷுப்த்யவஸ்தா²யாம் த்ரி-
வித⁴கரணோபரமே ஸதி ப்ராஜ்ஞாபி⁴மாநிந: நித்யாநந்த³-
ரூபஸ்ய ஸதா³த்மந: - ஸர்வதா³ஸ்தீதி - ஸ்வப்ரகாஶஸ்வரூபஸ்ய
அவஸ்தா²த்ரயஸாக்ஷித்வேந ப்ரத்யக்ஸாக்ஷீத்யுச்யதே ஜா-
க்³ரதா³தி³ ஜாக்³ரத³வஸ்தா²யாம் ஸாக்ஷீ பே⁴த³ ஸித்³தோ⁴
நிர்கு³ணஶ்ருதி: ஶ்ருதி: ஸாக்ஷாத் ப்ரகாஶஸ்வரூபஸ்ய ஸாக்ஷித்வம்
ஸம்ப⁴வதி ஸ்வப்நே ஸுஷுப்தௌ ச அவஸ்தா²த்ரயஸாக்ஷித்வ
ஸித்³த⁴ம் ஸ்வயம் - ஸ்வப்நாவஸ்தா²யாம் ஸ்வாப்நாந் ஸாக்ஷீ ஸர்வத்ர
ஸித்³தா⁴ந்தேந ஸாக்ஷிஸ்வரூபோ ஜீவ: - ப்ரத்யக³ஸ்தி
ஸித்³தா⁴ந்தேந ஸாக்ஷிஸ்வரூபம் ஸர்வத்ர ஸாக்ஷீ ப⁴வதி
அவஸ்தா²நாம் ஸ்வரூபேண ஸாக்ஷிபா⁴வோ ந ஸம்ப⁴வதி ஸாக்ஷீ
ஸ்வப்நே ஸ்வாப்நாந் பதா³ர்தா²ந் ப்ரத்யக்ஷேண ஸர்வம் - ஸாக்ஷித்வம்
ஸாக்ஷித்வம் - நாநாவிதா⁴வஸ்தா²யாம் ஸ்வரூபேண ஸாக்ஷித்வம்
ஜாக்³ரதே³ - ஸர்வத்ர ஸாக்ஷிஸ்வரூபேண ஸாக்ஷீ ப⁴வதி இதி
வேதா³ந்தா: - ஸுஷுப்த்யவஸ்தா²யாம் கரணோபரமே ஸத்யேவ ஸ்வப்ரகாஶதயா
ஸாக்ஷித்வம் ஸர்வத்ர ஜீவஸ்ய ப⁴வதி - தஸ்ய ஸா-
க்ஷாத³வஸ்தா²த்ரயஸாக்ஷித்வம் ஸித்³த⁴ம் - ஸாக்ஷித்வம் ஸாக்ஷீ ஸா-
க்ஷிஸ்வரூபஶ்ச - த்ரிகு³ணாத்மகாவஸ்தா²நாம் ஸாக்ஷீ நித்யஶ்ச - ஏவம்
ப்ரத்யக³ஸ்ய ஸர்வஸாக்ஷித்வம் ஸாக்ஷித்வம் வக்தவ்யம்॥

ஜாக்கிருதவஸ்தையில் மூன்றுவித கரணங்களுடைய வியா பாரத்துடன் கூடினவனைக்கொண்டு விசுவனென்கிற பெயரை யடைந்தும் பிறகு சூக்ஷ்ம சரீராபிமானியாய் சுவப்நாவஸ்தையில் மனோமயமான மூன்றுவித கரணங்களுடைய குணதோஷ வியா பாரத்துடன் கூடினவனைக்கொண்டு தைஜஸனென்கிற பெயரை யடைந்தும் பிறகு காரண சரீராபிமானியாய் சுஷுப்தியவஸ்தை யில் திருவிதகரண குணங்களை அடக்கிக்கொண்டு பிராக்ஞனென் கிற பெயரையடைந்தும் நித்தியானந்தத்தை யனுபவித்துக்கொ ண்டு மிருக்கிறான். இப்படி ஆத்மா கூடஸ்தனாகவும் ஆகாசம்போ லொட்டாதவனாகவும் மூன்று அவஸ்தைகளிலும் பிரத்தியக் சை தன்னிய சாக்ஷிரூபமாயிருக்கிறானென்று சுருதி யுக்தி அனுபவங் களினால் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது. "சாக்ஷிசைதன்னியமாய் கேவலம் நிர்குணனாயிருக்கிறான்" என்றது சுருதி. (மேல்சொன் ன) பட்டணம் ஆகாச மிந்த திருஷ்டாந்தங்கள்தான் யுக்தி. அனு பவ மெதெனில், முந்தியநாள்களின் அவஸ்தாத்திரயங்கள் நம் மால் பிரதிதினமும் ஸ்மரிக்கப்படுகிறது. அனுபவமிருந்தாலன்றி யில் ஸ்மரணை வராதென்பது விதி. நம்மா லவஸ்தாத்திரய சாக்ஷி த்துவ ரூபமான ஆத்மலக்ஷணம் அடையப்பட்டது. இந்த அவஸ் தாத்திரயமும் பிரதிதினமும் நம்மாலே அனுபவிக்கப்படுகிறதென் பது நிச்சயம். இந்தப்படிக்கு ஆத்மாவுக்குச் சென்றுபோனவும் வரப்போகிறவுமான அவஸ்தைகள் கிரமமாய் அனுபவிக்கப்படு கிறதினாலே அனுபவிக்கிறவனாகிய ஆத்மாவுக்கு நித்தியத்துவம் சித்தமாயிருக்கிறது. இந்தவிதமாய் அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷித்து வத்தை யறியத்தக்கது.

உலகத்தில் அவஸ்தையை யனுபவிக்கிற புருஷனிடத்தில் தான் சாக்ஷித்துவமும் காணப்படுகிறது? அப்படியிருக்க அவஸ் தா சாக்ஷித்துவம் அந்நியனிடத்தி லிருக்கிறதுபோல இதுவரை யில் சொல்லப்பட்டதே அதெப்படியெனில்—இந்த அவஸ்தை யை யுடையவன் அந்தக்கரணத்தில் பிரதிபிம்பித்த சைதன்னியா பாசனே. அவன் பொய்யானவன். அவன் ஜீவனென்று சொல் லப்படுகிறான். அவன் சுஷுப்தியில் அந்தக்கரண லயத்தினால், நஷ்டமாய்ப் போய்விட்டா னதினால் அவன் எப்படி சுஷுப்தி சாக்ஷியாகக் கூடும்? மூன்று அவஸ்தைகளுக்கும் ஒருவனே சாக்ஷி யாக விருக்கவேண்டுமென்பது விதியானபடியினால் பிம்பசுவரூபி யான ஆத்மாவுக்கே சுஷுப்தி சாக்ஷித்துவம் சொல்லவேண்டும்.

एवं ... जाग्रत्स्वप्नयोरपि साक्षित्वं योग्यं - जीवस्य विकारित्वादपि साक्षित्वं नोपपद्यते - कूटस्थस्य निर्विकारित्वात् साक्षित्वं युज्यते - जीवः कथं विकारीति चेत् - तस्याहं ममेत्यादिवृत्तिपरिणामेण अन्तःकरणवृत्तितादात्म्येन विकारित्वदर्शनात् - विकारिणो जीवात् तर्हि जीवस्यैतेरेकेणान्यः कोऽयं कूटस्थः साक्षी तस्य ते - तस्य किं लक्षणं - तस्यास्तित्वे किं प्रमाणं - तस्य ज्ञाने किं फलम् इति चेच्छृणु - निर्विकारः कूटस्थ एव साक्षी स एवात्मा सकलसाक्षी - स्वयंप्रकाशः - स्वप्रकाशः - सः एवाहंकारेण सह जीवत्वेन प्रविश्य संसरति - एवं प्रवृत्ताहंकारादिकार्यस्थितिं साक्षाद्वेत्ति प्रमाणं - कथं जीवः विहारवान् इदानीं जागर्ति - इदानीं स्वप्नं पश्यति - इदानीं ज्ञानात् सुखं सुषुप्तोऽभूवम् - इदानीं सुखी इदानीं दुःखी इदानीं दुःखानि न वेद्मि - इत्यस्य जीवस्य सर्वावस्थासु अविच्छिन्नतया जानाति सैवात्मा सर्वावस्थासु साक्षी ज्ञानी हि - तस्यात्मनः निर्विकारत्वं कथं ज्ञायत इति चेत् - स्वस्य सन्निधिमात्रेण ज्ञातव्यस्य विकारेऽपि प्रतिबिम्बस्य विकारे न यथा ज्ञातव्यं विकृते - तथा कूटस्थः निर्विकारित्वेऽपि अन्तःकरणप्रतिबिम्बेन ज्ञातव्यं विकृतेऽपि प्रतिबिम्बितवस्तु बिम्बवत् निर्विकारं यथा जानाति - तथाऽयं तत्कारणं तच्च प्रतिबिम्बित जीवस्य बिम्बस्वरूपं कूटस्थं जानाति - तर्हि कथमात्मनो ज्ञायते इति चेत् न केनापि ज्ञायते ॥

அவனே ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களுக்கும் சாக்ஷியென்று சொல்வது சுல்பமானது. ஜீவன் விகாரியானபடியினாலே அவனுக்குச் சாக்ஷித்துவம் பொருந்தாது. ஆத்மாவுக்கோவெனில் அவன் நிர்விகாரனானதினாலே அவனுக்குச் சாக்ஷித்துவம் பொருந்தும். ஜீவன் விகாரி, எப்படி யென்றாலோ, நான் சுகி, நான் துக்கி என்பது முதலிய வியவகாரத்தினாலே அந்தக்கரண விருத்தியைத் தன்னுடைய விருத்தியைப்போல் பாவிக்கிறதினால் விகாரித்துவம் காணுகிறது. ஆனாலவன் விகாரியாகவே யிருந்தால் ஜீவனைவிட அந்நியமாக சாக்ஷியாகிற ஆத்மா யார்? அவனுக்கு லக்ஷணமென்ன? அவனிருக்கிறா னென்பதற்குப் பிரமாணமெது? அவனை யறிகிறதற் குபாயம் யாது? யென்றால் கேள்.

நிர்விகாரியாகிய கூடஸ்தனே சாக்ஷி, அவன்தான் ஆத்மா, அவன் ஆகாசம்போல் எங்கும் வியாபித்தவன். சச்சிதாநந்த சுவரூபமானவன் அவனே அந்தக்கரணத்தில் ஜீவரூபமாய்ப் பிரவேசித்தவனாய்க்கொண்டு சமுசாரியாகிறான். இப்படிப்பட்ட பாரமார்த்திகனை ஆத்மாவிஷயத்தில் சகலமான வேதங்களும் பிரமாணமா யிருக்கின்றன. அவஸ்தாவானா யிருக்கிற சிதாபாசனை ஜீவன் இப்போது விழித்துக்கொண் டிருக்கிறான், இப்போது சுவப்நம் காணுகிறான், இப்போது அக்ஞானத்தில் மோகித்து சுஷுப்தியி லிருக்கிறான், இப்போது சுகீ, இப்போது துக்கீ, இப்போது உதாசீனன், என்கிற ஜீவனுடைய அவஸ்தாபேதங்களை யெல்லாம் சித்ரூபமென்று எவன் அறிகிறானோ அவனே ஆத்மா. அவனே அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியென் றறியவேண்டியது. அந்த ஆத்மாவுக்கு, தான் நிர்விகாரியென்ப தெப்படி தெரியுமென்றாலோ—தன்னுடைய முகலக்ஷணம் தன்னால் பார்க்கக் கூடாததானாலும் கண்ணாடி பிரதிபிம்பமூலமா யெப்படித் தெரிந்துகொள்ளக்கூடுமோ அப்படி ஆத்மாவினுடைய நிர்விகாரத்துவமும் அந்தக்கரண பிரதிபிம்பத்தினா லறியக்கூடும். அப்படியே கண்ணாடியும் அதில்கண்ட முகச்சாயையும் பிம்பத்தினுடைய முகத்தை எப்படி யறியமாட்டாவோ அப்படி அந்தக்கரணமும் அந்தக்கரண பிரதிபிம்ப ஜீவனும் பிம்பசுவரூப ஆத்மாவை யறிகிறதில்லை. ஆனால், இந்த ஆத்மா எதினா லறியப்படுகிறா னென்றாலோ ஒன்றினாலும் அறியப்படுகிறதில்லை.

ஜ்ஞாயமாநஸ்ய ஸர்வஸ்ய ஜ்ஞேயஸ்யாஸ்ய - ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயமேவ ஸ்யாஸ் ஸ்வயம்ப்ரகாஶத்வ ஜ்ஞாநஸ்ய ந கேநாபி ஜ்ஞாயதே - தஸ்யேதி சேத் - ஜ்ஞேயவத் ஜ்ஞாநஸ்யாபி ஸஜ்ஞாதாவ ஸ்வாத்மநம் ஸ்வயமேவஜாநாதி - ஸ்வயம் ப்ரகாஶஸ்யாஸ் யதார்ததத்வ ப்ரதீயமாநே ஜ்ஞேயே பரோக்ஷே பதார்தே ஸ்வாத்மாநம் ஸ்வயமேவ ஜாநாதி - அநேந தத்ஜ்ஞாநம் இதி. ததா வாத்தா அந்யஸ்ய ஸ்வரூப தத்வ நவமேந்த்ரியாநாந்யாத் இதி மமைவம் ஸ்வயமேவ ப்ரமாண பதார்தஸ்ய ஜாநாதி - தத்ர ப்ரமாணம் இதி சேத் - ப்ரத்யக்ஷ மநுமாநோபமாநம் ஶப்த இதி சத்வாரி ப்ரமாணாநி - பஞ்சாநாம் வைதிக் - ஸம்பவ: - ஐதிஹ்யம் - அநுபலப்திரிதி சத்வாரி ப்ரமாணாநி ஸந்தி - பௌராணிகாநாம் மதேநாஷ்டௌ பதார்தாஸ் தந்த்ரேஷு வாதோ ஹ்யாவ இதி ஸித்தாந்த: - வேதாந்திநஸ்து கேசித் ஷட் ப்ரமாணாநீத்யாஹுர்ஜ்ஞாந்தி - தேஷாம் லக்ஷணாநி இதி விஸ்தராநி- ஶ்லோகம் யாவதர்தஸ்ய தாவந்நாமேத்ரேணாபவதே - இந்த்ரியேண ஜந்யம் ப்ரமாணம் ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணம்- யல்லிங்கேந ஜ்ஞாயமாநம நுமாநம் - ஸாத்ருஶ்யேந ஜ்ஞாயமாநம் உபமாநம்- ஆப்தவாக்யம் ஶப்தம்- ஸ்தூலம் இந்த்ரியார்தஸ்யாஸ் தத்ர ப்ரத்யக்ஷப்ரமாணம்-நிரம் பக்ஷாத்தாத்திநாநுமாநம் ப்ரவர்ததே - த்விதீயஸ்யாஸ் ஹோ பமாநம் - தஸ்யார்தாபத்திஶப்தவ ப்ரமாணம் - ஶப்தஸ்ய ஶ்ரோத்ரேந்த்ரிய ஸ்யாஸ் - ஶ்ருத்வா யதார்தவத்தா - ஸம்ஸ்காரஸ்ய யதார்தவத்த்வஸ்யாஸ்- தத்ஸாத்ருஶ்யாத்திரேவஶப்தம் - தஸ்மாச்ச்ருதிரேவாத்ர ப்ரமாணம்॥

(ஏனென்றால்)—அறியப்படுகிற சகலமும் திருசியம் (பார்க்கப்படுகிற வஸதுகள்) ஆனபடியினாலேயும் ஆத்மா திருக்ரூபன் (பார்க்கிற சுபாவமுடையவன்) ஆனபடியினாலேயும் சுவப்பிரகாசமெ ஆத்மா வேறொன்றினாலும் அறியப்படுகிறவனல்ல. அதெப்படியெனில், காணப்படுகிறகடமானது காணுகிறவனை யறியமாட்டாது. காணுகிறவன் தன்னைத்தானே யறிகிறான். என்னத்தினாலெனில், தான் சுவயம்பிரகாசனானதினால்தான். இறந்தவனென்று நினைக்கப்பட்ட பத்தாவதுமனிதன் பிறகு, தன்னைத்தானே யறிந்தான். மற்றென்பது பேர்களி லொருவனாலு மறியப்படவில்லை. அப்படியே ஆத்மாவானவன் அனுபவ சுவரூபனேயன்றி அனுபவிக்கப் படுகிறவனல்ல என்கிற இந்த அர்த்தத்தைப் பிரமாணங்கள் மூலமாய்த் தானாகவே யறிந்துகொள்ள வேண்டியது. பிரமாணங்க ளெதுவெனில்—பிரத்தியக்ஷம், அநுமானம், உபமானம், சப்தம், என நான்குவிதம். அர்த்தாபத்தி, ஸம்பவம், ஐதிகியம், அநுபலப்தி என பின்னும் நான்கு பிரமாணங்களுண்டு—பிந்தி சொன்ன நான்கும் முந்திய நான்கி லடங்கினவையென்று சித்தாந்தம். சில வேதாந்திகள் ஆறு பிரமாணங்க ளென்கிறார்கள். அவைகளுடைய லக்ஷணம் முதலியன வெகு விரிவாயிருக்கின்றன. நமக்கு எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவுவரையில் சொல்லப்படுகிறது. இந்திரியத்தினா லுண்டாகிற பிரமாணமானது பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணம். புகைமுதலிய அடையாளத்தினா லறிவது அநுமானப்பிரமாணம். உவமையினா லறிகிறது உபமானப்பிரமாணம். ஆப்தவாக்கியம்தான் சப்தப் பிரமாணம். ஆத்மா இந்திரியங்களுக்குக் காணப்படாதவனாகையால் பிரத்தியக்ஷ பிரமாணத்திற் கிடமில்லை. ஆத்மாவினிடத்தில் அம்சம் (பிரிவு) இல்லாததினாலே அநுமானப் பிரமாணத்திற்கு மிடமில்லை. இரண்டாவ தொன்றில்லாததினாலே உபமானப் பிரமாணத்திற்கு மிடமில்லை. ஆகையால் ஆத்மாவிஷயத்தில் சப்தமொன்றேப் பிரமாணம். ஆப்தவாக்கியம்தான் சப்தம். வாஸ்தவத்தைச்சொல்லுகிறவன் ஆப்தன். ஈசுவரன் வாஸ்தவத்தைச் சொல்லுகிறவனாகையால் அவனுடைய வாக்கியமான சுருதிகளே சப்தம். ஆகையினாலே சுருதியே ஆத்மாவிஷயத்தில் பிரமாணம்.

प्रक्रमेण कूटस्थसाक्षिणः सन्न्यासिनं चेत् पृष्टः प-
रोक्षतत्त्वज्ञानतत्परावरणदोषाणां यथा नश्यति -
एवमात्मज्ञानं दृश्यानां अहङ्कारतत्त्वस्य तत्परावरण-
दोषाणां नश्यति - एवं यः साक्षात्काराय प्रपञ्चस्य साक्षि-
भावात् अहङ्कारादिभिः दृष्टं चैतन्यभावं श्रुति-
भिर्जानाति सर्वत्र जीवन्मुक्तः - तथैव श्रुतिरपि वदति
हृदयप्रत्यक्षं सर्वभूतान्तरात्मानं विश्वस्य
प्रकाशकं साक्षिणमात्मानं जानीहि॥

इति मनने नवमवर्णकं समाप्तम्.

दशमवर्णकप्रारम्भः.

इदानीं दशमवर्णके पञ्चकोशव्यतिरिक्तस्यात्मनो-
ऽन्नमय प्राणमय मनोमय विज्ञानमयानन्दमयादि पञ्चकोशान्-
अन्नविकारं शुक्लशोणितजन्यं षड्भावविकारसहितं अन्ने-
न वर्धमानं इदं स्थूलशरीरं अन्नमयकोशः- कर्मेन्द्रियैः
सह प्राणः प्राणमयकोशः- ज्ञानेन्द्रियैस्सह मनः मनोम-
यकोशः - सन्देहवर्जिता बुद्धिः विज्ञानमयकोशः - प्रिय
मोद प्रमोद वृत्तिसहितं ज्ञानं आनन्दमयकोशः - इष्टव-
स्तुदर्शनेन सञ्जातो हर्षः प्रियम्- तद्वस्तुलाभे सञ्जातो हर्षो मोदः-
तदनुभवे सञ्जातो हर्षः प्रमोदः एवं पञ्चकोशाः - यथा
खड्गं तत्कोशः - शिवलिङ्ग विग्रहादि सम्पुटः - क्षुद्रवस्त्रं
कण्ठं - पात्रं कञ्चुकः- एतान्येते यथा आच्छादयन्ति -
एवं पञ्चकोशाः स्वात्मानमाच्छादयन्ति॥

முன்சொன்ன சாக்ஷிரூப சந்நியாசியை அவரால் பார்க்கப் பட்ட புருஷன், அந்த புருஷனுடைய அவஸ்தை அவனுடைய வியாபாரங்கள் இவைகளுடைய குணதோஷங்கள் எப்படி தொட மாட்டாவோ அப்படி ஆத்மாவை, காணப்படுகிற அகங்காரம் அதினுடைய அவஸ்தை அதினுடைய வியாபாரங்கள் இவைக ளுடைய குணதோஷங்கள் தொடமாட்டா. எந்த பாக்கியசாலி யான புருஷன் ஆத்மாவை சாக்ஷிமாத்திரமாகவும் அகங்காராதி களினாலே தொடப்படாதவனாகவும் சைதன்னிய மாத்திரமாகவும் சுருதிகளினாலே யறிகிறானோ அவனே ஜீவன்முக்தன், அப்படியே சுருதியும் சொல்லுகிறது. ஓ புத்திரா! ஆத்மாவிஷயத்தில் வே தாந்தசாஸ்திரம் பிரமாணம். அதை நம்பி அதில்சொல்லியபடி ஆத்மாவை அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாக வறியவேண்டியது.

ஒன்பதாவது வருணகம் முற்றிற்று.

---

௧௦ - வது. வருணகம்.

இந்தப் பத்தாவது வருணகத்தில் ஆத்மா பஞ்சகோசத் திற் கன்னியனென்பது சொல்லப்படுகிறது. அந்நமயப் பிராண மய மனோமய விக்ஞானமய ஆநந்தமய மென கோசங்களைந்து. அந்நத்தினுடைய விகாரமாகிய சுக்கில சோணிதத்தினா லுண் டான ஷட்பாவ விகாரத்தோடு கூடியதும் அந்நத்தினாலேயே விருத்தியாகிறதுமாகிய இந்த ஸ்தூலசரீரமே அந்நமய கோசம். கருமேந்திரியங்களுடன் கூடியப்பிராணன் பிராணமய கோசம். ஞானேந்திரியங்க ளுடன் கூடிய மனது மனோமய கோசம். அவைகளுடன் சேர்ந்த புத்தி விக்ஞானமயகோசம் பிரியம் மோ தம் பிரமோதம் இந்த விருத்திகளுடன் கூடிய ஞானம் ஆநந்தமய கோசம்=இஷ்டமான வஸ்துவை காணுவதினாலுண்டாகும் சந் தோஷம்தான் பிரியம் அந்தவஸ்து கிடைத்ததினாலுண்டாகும் சந்தோஷம்தான் மோதம். அந்த வஸ்துவை யனுபவிக்கிறதினா லுண்டாகிற சந்தோஷம்தான் பிரமோதம். இவைகள்தான் பஞ்ச கோசமெனச் சொல்லப்படுகின்றன. இதைக் கோசமென்று சொல்லவேண்டிய தென்னவெனில் கத்தியையுறையும் சிவலிங்கம் விக்கிரகம் முதலியவற்றைச் சம்புடமும் மாம்பழத்தைத்தோலும் புருஷனை சொக்காயும் மறைக்கிறதுபோல பஞ்சகோசங்களும் ஆத்மாவை மறைக்கின்றன.

𑌅𑌤𑌃 𑌕𑍋𑌶 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾 । 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍋𑌶𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌞𑍍𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌨𑌾 । 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍋𑌶𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌕𑌥𑌂 𑌭𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚 । 𑌕𑍋𑌶𑌾𑌦𑌿𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍈𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑌥𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌉𑌪𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌏𑌵𑌂 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌯𑌤𑌿 । 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌤𑌾 । 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌅𑌯𑌮𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌯𑌤𑌿 । 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌮𑌯𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌕𑍋𑌶𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌯𑌤𑌿 । 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌂 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍋𑌶𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌂 𑌣𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌤𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌭𑍂𑌤𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌕𑍋𑌶𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍋𑌶𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌨 𑌕𑍋𑌶𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌿𑌂𑌨𑌾𑌮 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌣𑌮𑍍 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌸𑌮𑌵𑌾𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌃 । 𑌅𑌵𑌯𑌵𑌾𑌵𑌯𑌵𑌿𑌨𑍋𑌃 𑌗𑍁𑌣𑌗𑍁𑌣𑌿𑌨𑍋𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌵𑌤𑍋𑌃 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸𑌮𑌵𑌾𑌯𑌃 । 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌨 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍋𑌶𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌅𑌵𑌯𑌵𑌾𑌵𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌪𑌰𑌿𑌗𑌣𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌨 𑌸𑌮𑌵𑌾𑌯𑌃 । 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚 । 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌚 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑌾𑌰𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥

ஆகையா லதற்கு கோசமென்று பெயர்வந்தது. ஆனல் கத்தி முதலியவைகளுக்கும் உறைமுதலிய வைகளுக்குமுள்ள இருப்பானது தனித்தனியா யிருக்கின்றது. ஆத்மாவுக்கு அந்நியமாய் பஞ்சகோசங்களுக்கு இருப்பில்லாத்தினலேயும் உறைமுதலியவைகளுக்கும் கோசங்களுக்கும் பேதமிருப்பதினலேயும் இவைகளுக்கு ஆத்மாவை மறைக்கும் தன்மை எப்படி யுண்டாகுமெனில், ஆதித்தகிரண பரிணம விசேஷத்தினலுண்டாகிற மேகத்திற்கு ஆதித்தனுடைய இருப்பைத்தவிர வேறேயில்லை. அப்படியிருந்தும் அந்தமேகம் ஆதித்தனை யெப்படி மறைக்கிறதோ, அக்கினியை யனுசரித்திருக்கிற புகைக்கு அக்கினியைத்தவிர வேறெ இருப்பில்லாவிட்டாலும் அந்தப் புகையானது அக்கினியை யெப்படி மறைக்கிறதோ, அப்படிப்போல ஆத்மாவினுடைய இருப்பையே இருப்பாயுடைய கோசங்கள் ஆத்மாவை மறைக்கின்றன. கத்திமுதலியவைகளும். உறைமுதலிய வைகளும் கத்திமுதலியவைகளாகவே ஒன்றுபோல் வியவகரிக்கப்பட்டாலும் கத்திமுதலியவைகள் உறைமுதலிய வைகளுக்கு வேறனவைகளே. அதுபோல ஆத்மாபஞ்ச கோசங்களுக்கு வேறனவனல்லாததுபோல் வியவகரிக்கப்பட்டாலும் வேறனவனே. ஆத்மாவும் கோசங்களும் ஒன்றக வியவகரிக்கப்படுகிற படியினலே ஒன்றுக் கொன்று சம்பந்த மிருக்கிறதென்றே சொல்லவேண்டியதா யிருக்க ஆத்மாவொன்றிலும் சம்பந்தமில்லாத நிரஞ்சனனென் றெப்படிச் சொல்லலா மென்றலோ—சம்பந்தம் அநேகவிதம். தர்க்க சித்தாந்தத்தில் சமவாய சம்பந்தம் ஸம்யோக சம்பந்தம் என இரண்டுவிதம். அவயவத்திற்கும் அவயவத்தை யுடையவனுக்கும், குணத் திற்கும் குணத்தை யுடையவனுக்கும், கிரியைக்கும் கிரியையை யுடையவனுக்கும் ஜாதிக்கும் தேகத்திற்கும் விசேஷத்திற்கும் நித்திய திரவியத்திற்குமுள்ள சம்பந்த மெதுவோ அதுதான் சமவாய சம்பந்தம். ஆத்மாவுக்கும் பஞ்சகோசத்திற்கும் மேல்சொன்ன அவயவம், அவயவத்தை யுடையவன் முதலியவைபோ லொத்த சம்பந்த மில்லாத்தினலே சமவாய சம்பந்தம் சொல்லக்கூடாது. ஆனல், பேரிக்கும் தண்டத்திற்கும் போல ஸம்யோக சம்பந்த மிருக்கட்டுமே யென்றல், ஆத்மாதிரவியமல்ல (பஞ்சபூதங்களில் சேர்ந்த வஸ்துவல்ல) வாகையால் ஸம்யோக சம்பந்தமில்லை.

ஆனால், ஆத்மாவுக்கும் கோசத்திற்கும் எப்படிப்பட்ட சம்பந்தம் தானுள்ள தென்றாலோ, கயற்றிற்கும் பாம்புக்கும் கிளிஞ்சிலுக்கும் வெள்ளிக்கும் கட்டைக்கும் கள்ளனுக்கும் ஆகாசத்திற்கும் வருணத்திற்கும் போல அத்தியாஸ சம்பந்தம்தான். இந்த அத்தியாசமானது ஒன்றில் மற்றொன்றையா? அலலது, ஒன்றிற் கொன்றிலா (இதையதிலும் அதை இதிலுமா?) எனில், அகங்காரமும் ஆத்மாவும் சேர்ந்து ஒரே சப்தத்திற்கு விஷயமாயிருப்பதினாலே இது ஒன்றிற்கொன்று அத்தியாசம்தான். ஆத்மாவுக்கும் அந்நமயகோசத்திற்கும் எப்படி அந்நியோந்நி யாத்தியாசமெனில் — நான் மனிதன் நான் தேவன் நான் ஸ்திரீ நான் புருஷன் என்றும் நான்பிறந்தேன் நானிருக்கிறேன் நான் வளர்கிறேன் நான் மாறுதலடைந்தேன் நான் க்ஷீணமடைந்தேன் இனி மரணமடைவேன் என்றும் நான் வாலிபன் நான் குமாரன் (ஐந்துவயதுக்குள்ப்பட்டவன்) நான் யௌவனன் நான் கிழவன் என்றும் நான் பிராம்மணன் நான் க்ஷத்திரியன் நான் வைசியன் நான் சூத்திரன் என்றும் நான் பிரும்மசாரி நான் கிரகஸ்தன் நான் வானபிரஸ்தன் நான் சந்நியாசி என்றும் நான் ஆந்திரன் நான் திராவிடன் நான் கருனடகன் என்றும் நான் வத்ஸகோத்திரன் நான் கௌசிககோத்திரன் என்றும் நான் ராமன் நான் கிருஷ்ணன் நான் சங்கரன் என்றும் நான் தீக்ஷிதன் நான் சாஸ்திரி நான் யுத்தம் செய்கிறவன் நான் போஜனம் செய்கிறவன் என்றும் அந்நமயகோசத்தின் விகார தருமங்களை ஆத்மாவிடத்தில் அத்தியாஸம் செய்கிறான். அப்படியே ஆத்மாவினுடைய சச்சிதாநந்த லக்ஷணங்களை அந்நமய கோசமான சரீரத்தில் என்சரீர மிருக்கிறது என்சரீரம் விளங்குகிறது சரீரம் எனக்குப் பிரியமானது என்று அத்தியாசம் செய்கிறான். இப்படி அந்நமய கோசத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் பரஸ்பர அத்தியாச மிருக்கிறது. பிராணமய கோசத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்நியோந்நி யாத்தியாசம் எப்படி யெனில், நான் பசியுள்ளவன் நான் தாகமுள்ளவன் நான் பெலமுள்ளவன் நான் வீரியமுள்ளவன் நான் காரியம் செய்கிறவன் பேசுகிறவன் நடக்கிறவன் கொடுக்கிறவன் மலஜலம் விடுகிறவன், சந்தோஷப்படுத்துகிறவன் ஊமை காலில்லாதவன் கையில்லாதவன் நபும்ஸகன் இவை முதலியப் பிராணமய கோசவிகாரங்களை இப்படி ஆத்மாவிடத்தில் அத்தியாசம் செய்கிறான்.

ஆத்மந꞉ ஸச்சிதாநந்தாந் மம ப்ராண꞉ [illegible] ப்ரியதீதி ப்ராணமயகோஶே சாந்தர்பவதி - ஏவம் ப்ராணமயகோஶஸ்ய ஆத்மநஶ்சாந்யோந்யாத்யாஸ꞉ - மநோமய கோஶஸ்யாத்மநஶ்சாந்யோந்யாத்யாஸ꞉ கதமிதி சேத் - அஹம் ஸங்கல்பவாந் அஹம் விகல்பவாந் ஶோகவாந் மோஹவாந் காமீ க்ரோதீ ஶ்ரோதா ஸ்ப்ரஷ்டா த்ரஷ்டா ரஸயிதா க்ராதா [illegible] இத்யாதிமநோமயகோஶவிகாராநாத்மந்யத்யஸ்யதி - ஆத்மஸ்தாந் ஸச்சிதாநந்தாம்ஶாந் மம மந꞉ [illegible] ப்ரியதீதி மநோமயகோஶே (அ)த்யஸ்யதி - ஏவம் மநோமயகோஶஸ்ய ஆத்மநஶ்சாந்யோந்யாத்யாஸ꞉ - விஜ்ஞாநமயகோஶஸ்யாத்மநஶ்சாந்யோந்யாத்யாஸ꞉ - உச்யதே - அஹம் கர்தா [illegible] [illegible] உபாஸக꞉ ஜ்ஞாநீ இத்யாதிவிஜ்ஞாநமயகோஶவிகாராநாத்மந்யத்யஸ்யதி - ஆத்மஸ்தாந் ஸச்சிதாநந்தாந் மம புத்தி꞉ [illegible] ப்ரியதீதி விஜ்ஞாநமயகோஶே (அ)த்யஸ்யதி - ஏவம் விஜ்ஞாநமயகோஶஸ்யாத்மநஶ்சாந்யோந்யாத்யாஸ꞉ - ஆநந்தமயகோஶஸ்யாத்மநஶ்சாந்யோந்யாத்யாஸ உச்யதே - அஹம் ஸுகாநுபவீ ஸந்துஷ்ட꞉ - ஸாத்த்விக꞉ ராஜஸ தாமஸ꞉ ஜட꞉ மூட꞉ [illegible] [illegible] மோஹித꞉ ஸுகீ [illegible] இத்யாத்யாநந்தமயகோஶவிகாராநாத்மந்யத்யஸ்யதி॥

ஆத்மாவினுடைய சச்சிதா நந்தங்களை என்பிராண னிருக்கிறது பிராணன் விளங்குகிறது என்பிராணன் பிரியமுள்ளது என்று பிராணமய கோசத்தில் அத்தியாசம் செய்கிறுன். இப்படிப் பிராணமய கோசத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்நியோந்நி யாத்தியாச மிருக்கிறது. மனோமய கோசத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்நியோந்நி யாத்தியாச மெப்படி எனில்—நான் ஸங்கற்பம் செய்கிறவன் விகற்பம் செய்கிறவன் நான் துக்கப்படுகிறவன் மோகமுள்ளவன் நான் ஆசையுள்ளவன் நான் லோபி நான் கேட்கிறவன் தொடுகிறவன் பார்க்கிறவன் ருசியறிகிறவன் முகருகிறவன் செவிடன் குருடன் முதலிய மனோமயகோச விகாரங்களை ஆத்மாவிடத்தில் அத்தியாசம் செய்கிறுன். ஆத்மாவினுடைய சச்சிதாநந்தங்களை என்மனது சுத்தமாயிருக்கிறது என்மனது விளங்குகிறது. என்மனது எனக்குப் பிரியமாயிருக்கிறது என்று மனோமய கொசத்தில் அத்தியாசம் செய்கிறுன். இப்படி மனோமயகோசத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்நியோந்நியாத்தியாச மிருக்கிறது. விக்ஞானமய கோசத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்நியோந்நியாத்தியாச மெப்படியெனில், நான் கருத்தா புத்திமான் ஊகமுள்ளவன் சந்தேக நிவிருத்தி செய்கிறவன் ஏகஸந்தக்கிருகி (—ஒரேதடவையில் தெரிந்துகொள்ளுகிறவன்) பரலோகங்களுக்குப் போகிறவன் இராகத்துவேஷமுள்ளவன் சுரோத்திரியன் (வேதமறிந்தவன்) பண்டிதன் விரக்தன் பக்திமான் உபாசகன் ஞானி இவை முதலிய விக்ஞான மயகோசத்தினுடைய விகாரங்களை ஆத்மாவிடத்தில் அத்தியாசம் செய்கிறுன். ஆத்மாவினுடைய சச்சிதாநந்தங்களை, என்புத்தி யிருக்கிறது என்புத்தி விளங்குகிறது என்புத்தி பிரியமுள்ளது என்று விக்ஞான மயகோசத்தில் அத்தியாசம் செய்கிறுன். இப்படி விக்ஞானமயகோசத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்நியோந்நியாசத்தியாச மிருக்கிறது. ஆநந்தமய கோசத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்நியோந்நியாத்தியாச மெப்படியெனில், நான் அனுபவிக்கிறவன் நான் சுகி சந்தோஷமுள்ளவன் ஸாது இராஜஸகுண சுவபாவமுள்ளவன் தாமஸ சுவபாவமுள்ளவன் ஜடன் மூடன் துஷ்டன் ஒன்றுமில்லாதவன் மோகமடைந்தவன் விவேகமில்லாதவன் பிராந்தியுள்ளவன் இவைமுதலிய ஆநந்தமயகோச விகாரங்களை ஆத்மாவில் அத்தியாசம் செய்கிறுன்.

[illegible]

ஆத்மாவினுடைய ஸச்சிதாநந்த லக்ஷணங்களை, எனக்கு ஞானமிருக்கிறது அது விளங்குகிறது சுகமாயிருக்கிறது என்று ஆநந்தமய கோசத்தில் அத்தியாசம் செய்கிறான். இப்படி ஆநந்த மயகோசத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் அந்நியோந்நியாத்தியாச மிருக்கிறது. இவ்விதமாய்ப் பஞ்சகோசங்களுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் அத்தியாசம் எதினல் வந்ததெனில் "இவன் ஆத்மா" "இவை பஞ்ச கோசங்கள்" என்று பிரித்தறிய ஞானமில்லாததாகிய அவிவேகத்தினல் வந்தது. ஆனல் கோசங்களுடையவும் ஆத்மாவுடையவும் விவேக மெப்படி என்றாலோ, உலகத்தில் பசுபுத்திர மித்திரகளத்திரகிரகதன தானியாதிகள்போல இது என் சரீரம் இது என்னுடைய பிராணன் இது என்னுடைய மனது இது என்னுடையபுத்தி இது என்னுடைய அக்ஞானம் என்பவைகளாகிய "இது" "என்னுடையது" என்கிற புத்திவிஷயமா யிருப்பதினலே சரீரம் முதலிய ரூபமாயிருக்கிற பஞ்சகோசங்கள் ஆத்மாவாகமாட்டா, பசுமுதலியவைபோல அநாத்துமாவே யென்கிற விஷயத்தில் பஞ்சகோசங்களும் ஆத்மாவும் தனித்தனியான தென்கிறதே யுக்தி, ஆத்மா சரீர மில்லாதவனென்பது சுருதி பசுமுதலியவைகளுடைய விருத்தி க்ஷயம் முதலிய விகாரங்கள் அவைகளுடைய எஜமானனுகிய திரஷ்டாவை யெப்படித் தொடுக்கிறதில்லையோ அப்படிச் சரீரம் முதலான பஞ்சகோச விகாரங்கள் அவைகளுடைய திரஷ்டாவான ஆத்மாவாகிய வென்னைத் தொடுகிறதில்லை யென்கிறதே அநுபவம்.

(ஆக்ஷேபம்) ஓ; சுவாமி தங்களால் முன்சொல்லப்பட்ட பசுமுதலிய திருஷ்டாந்தம், வெளிவிஷயமானதா யிருக்கிறதினலே தெரிந்துகொள்ளக் கூடியதா யிருக்கிறது. தார்ஷ்டாந்திகம், உள்ளுக்குள்ளே யிருக்கிற விஷயமா யிருக்கிறதினலே என் புத்திக்கு விளங்கவில்லை. பின்னும், பஞ்சகோசங்கள் பசுமுதலியவைபோல் வேறாய் விளங்காமல் வேகவைத்த (பழுக்கக் காயவைத்த) இரும்புக் குண்டுபோல் ஆத்மாவோடு ஒன்றாய் விளங்குகின்றன. இப்படி திருஷ்டாந்தம்தார்ஷ்டாந்த மிவைகளுக்கு வெகுவிரோத மிருக்கிறது. ஆகையால் பஞ்சகோசங்களை ஆத்மாவைவிட்டு அந்நியமாய் எப்படி அறியலாம்? என்றால், கேள்.

बाह्यदृष्टिर्नेत्रं, अन्तर्दृष्टिर्बुद्धिः, बाह्यदृष्ट्या ज्ञातुं शक्या अविषयाः अन्तर्दृष्ट्या ज्ञातुं शक्यन्ते बाह्यवीणातन्त्र्यः तत्स्वराणां तज्जातिभेदाः पाषाडवस्य प्रत्यक्षेण सूक्ष्मदृष्ट्या ज्ञातुं शक्यन्ते वि शुद्धश्रोत्रादि ज्ञानेन्द्रियैः बुद्धिता प्रत्यक्षेण प्रत्यक्षेण षड्जादीनां तत्त्वः षड्जर्षभाः षड्जं मध्यमं अयमिति षड्जं पञ्चमं अयं गयः इति वीणादयः प्रत्यक्षेण स्वरादीनां ज्ञानं साकारं-सावयवकं रजस्योर्विभज्य नेमेन्द्रियाणां षट्क र्मवि हंसानां साकारं-सावयवं यथा तथा. सूक्ष्मशरीरस्य पञ्चकोशानां प्रत्यक्षेण स्थूलबुद्धीनां षट्क र्मवि सुक्ष्मबुद्धीनां साकारं - विज्ञान पञ्चकिञ्चित्वेन - सावयवकार्यं कामवासनायुक्तानां पुरुषाणां प्रपञ्च व्यवहार: तदंशीकृत्य पञ्चकोशा इति तत्त्वेन उपदेशवाक्य स्तं - प्रज्ञानमेवात्मेति सूक्ष्मपञ्चकोशा भवन्ति - अ यमिति चेत् - यथा रज्जौ सर्पः शुक्तिकायां रजतं-स्थाणौ पुरुषः - आकाशे नीलिमा इत्येतेषां भ्रान्त्या प्रतीति मात्रेण भ्रमप्रवेशानां कारणेऽपि प्रारोपिता नां तेषां सर्वेषां भावसत्ता - अथ सूक्ष्मपञ्चकोशा अविद्यारोपिता भवन्ति भावसत्त्वाः - रोगे यथारोपितं तथा सत्येव - यथा शिवं द्वाविकं पञ्चकोशा अपि सूक्ष्मप्रारोपि तत्वात् स्वरूपतावत् - ननु आरोपित सर्वाधयःसत्यत्वा न ज्ञायते तत्क्षणमेव प्रतीयन्ते.

வெளிப்பார்வை நேத்திரம். உள்பார்வை புத்தி. வெளி திருஷ்டியினால் பார்க்கக்கூடாத பதார்த்தங்கள்கூட உள் திருஷ்டியினால் அறிந்துகொள்ளக் கூடியவைகளே. வெளியிலுள்ள வீணைத் தந்திகளிலிருந்து சுவரத்தையும் காய்ந்த ஜலத்திலிருந்து அக்கினியையும் புஷ்பத்திலிருந்து நல்வாசனையையும் ஸ்தூல திருஷ்டியினாலே தனித்தனியாய் அறியக்கூடாவிட்டாலும் சூக்ஷ்மமான காதுமுதலிய ஞானேந்திரியங்களினாலே புத்திமானான புருஷன் தனித்தனியாய் இது வீணையின் தந்தி இது அதின் சுவரம் இது ஜலம் இது அக்கினி இது புஷ்பம் இது வாசனை என்று வீணைமுதலியவைகளிலிருந்து தனித்தனியாய் சுவரம் முதலானவைகளை அறிந்து கொள்வது சுலபமானது. அப்படியே பாலையும் ஜலத்தையும் பிரிப்பது மற்றவர்களுக்கு அசாத்தியமானாலும் ஹம்ஸத்திற்கு சுலபமானது. இவ்விரண்டு மெப்படியோ அப்படி ஆத்துமாவிடத்திலிருந்து பஞ்சகோசங்களை வேறுபடுத்தி அறிவது ஸ்தூலபுத்தி யுள்ளவர்களுக்கு அசாத்தியமானாலும் சூக்ஷ்மபுத்தி யுள்ளவனுக்குச் சுலபமானது. சித்தாந்த வசனமெதுவெனில், இதுவரை காலவாசனைகளுடன் கூடியவர்களுடைய எந்தப் பிரபஞ்ச வியவகாரமுண்டோ அதை அங்கீகரித்துக்கொண்டு பஞ்சகோசங்களென்றும் அதினுடைய விவேகமென்றும் இவைமுதலியன சொல்லப்பட்டன. வாஸ்தவத்தை விசாரிக்கும்போது ஆத்மாவிடத்தில் பஞ்சகோசங்களில்லை எப்படி யென்றால் - கயிற்றில் பாம்பும் கிளிஞ்சிலில் வெள்ளியும் கட்டையில் கள்ளனும் ஆகாசத்தில் கறுப்பும் பிராந்தியினாலே தோற்றமேயன்றி முக்காலத்திலும் வாஸ்தவமாய் சுவரூபத்துட னிருப்பில்லை. ஆரோபிதமான சர்ப்பம் முதலியவைபோல ஆத்மாவிடத்தில் பஞ்சகோசங்கள் ஆரோபிதமேயன்றி வாஸ்தவமல்ல. உலகத்தில் எது ஆரோபிதமோ அது பொய்யென்பது நிச்சயம். அதெப்படியெனில், இரண்டு சந்திரன் முதலியவைபோல பஞ்சகோசங்களும் ஆத்மாவிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்ட தானதால் பொய்யானவைகளே, ஆரோபிக்கப்பட்ட சர்ப்பம் முதலானவை எதினிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்டதோ அதினுடைய வாஸ்தவஞானம் உண்டான உடனே (கயிறு என்ற வாஸ்தவஞான முண்டான உடனே ஆரோபிக்கப்பட்ட சர்ப்பமென்கிற பிரமை நிவிருத்தியாய்ப் போய்விடுகிறது. அப்படியே ஆத்ம சுவரூபம் தெரிந்த உடனே பஞ்சகோச முதலிய சகலப் பிரபஞ்சமும்) விளங்குகிறதில்லை.

पञ्चकोशात्मनः सूक्ष्मज्ञाने सत्यपि प्रतीयन्ते [illegible]

[illegible] - तेषां [illegible] [illegible] - एके प्राति

भासिकाश्च व्यावहारिकाश्च पारमार्थिकाश्चेति त्रिविधा

जीवाः - [illegible] जीवसृष्टिरिति च द्विविधा सृष्टिः [illegible]

वति [illegible] एवं [illegible] [illegible] जीवसृष्टिः - [illegible]

प्रातिभासिकं - [illegible] जीवसृष्टेः [illegible]

[illegible] भवति व्यावहारिकं च - तद्भवति [illegible] सृष्टिः - त

स्याः [illegible] अधिष्ठान [illegible] ब्रह्म [illegible]

[illegible] पारमार्थिकत्वम् - व्यावहारिकं च - व्यावहारिक

क्षयपर्यन्तं तिष्ठति - प्रातिभासिकं च प्रातिभासिकक्षय

पर्यन्तं तिष्ठति - प्रातिभासिकं व्यावहारिकं [illegible]

[illegible] सत्तायाः [illegible] - [illegible] व्यावहारिक [illegible]

प्रातिभासिकश्च - अधिष्ठानज्ञान [illegible] [illegible]

[illegible] जीवन्मुक्ता [illegible] - ज्ञाने [illegible]

[illegible] ज्ञानिनां व्यवहार [illegible]

[illegible] - अज्ञानिनां [illegible] - [illegible]

[illegible] - [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] पञ्चकोश [illegible] [illegible]

क्षयपर्यन्तं [illegible] प्रतीयत इति चेन्न॥

ஆத்மாவினுடைய வாஸ்தவஞான முண்டாயிருந்தாலும் பஞ்சகோசங்கள் தோற்றிக்கொண்டே யிருக்கின்றனவேயன்றி நசிக்கிறதில்லை அவைகள் ஆரோபிதமென்பது எப்படி பொருந்துமென்றாலோ உலகத்தில் சத்தானது பிராதிபாஸிக சத்தென்றும் வியாவகாரிக சத்தென்றும் பாரமார்த்திக சத்தென்றும் மூன்று விதம். ஈசுவர சிருஷ்டியென்றும் ஜீவசிருஷ்டியென்றும் சிருஷ்டி இரண்டுவிதம். இப்படி யிருப்பதில் அத்தியாச சுவரூபமான கிளிஞ்சிலில் வெள்ளிமுதலிய சகலமும் ஜீவசிருஷ்டி. இதுதான் பிராதிபாஸிகம், இந்த ஜீவசிருஷ்டிக் கிருப்பான ஆகாசம் முதலிய சகலமும் வியாவகாரிகசத் அந்த வியாவ காரிகசத்தெல்லாம் ஈசுவர சிருஷ்டி. ஈசுவர சிருஷ்டிக்குங்கூட யிருப்பிடம் எந்தப்பிர்ம்மமோ அது பாரமார்த்திகசத். அதுதான் நித்தியமானது. வியாவகாரிகசுத்தானது வியவகாரம் நசிக்கிறவரையி லிருக்கும். பிராதி பாஸிகசத்தானது பிராதிபாஸிக நாசம்வரையி லிருக்கும் பிராதிபாஸிகமும் வியாவகாரிகமும் அத்தியாசமென்ற விஷயத்தில் இரண்டும் சமமானாலும் இருப்பினாலே சமானமல்ல (பிராதிபாஸிகம் சீக்கிரத்தில் நசிக்கும் வியாவகாரிகம் அதிககாலமிருக்கும்). வியாவகாரிகங்கூட பிராதிபாஸிகம்போல ஆத்ம வஸ்துவினுடைய ஞானத்தினாலே உடனே நசித்துப்போகுமானால் ஆத்மஞானிகளென்பதும் ஜீவன்முக்தர்களென்பதும் இல்லாமல் போகும். ஞானோபதேசம் குரு சிஷிய பரம்பரை இவைகளு மில்லாமலேபோகும் ஏனென்றால், ஞானிகளுக்கு வியவகார மில்லாமலேபோனால் அக்ஞானிகளுக்குபதேசம் செய்வதென்பது அசம்பாவிதமாகு மானதினால்தான். ஆகையினாலே மண்ணினிடத்தில் அத்தியாசமாயிருக்கிற பெரிதானவயிறு அடிகழுத்து முதலியவைகளையுடைய குடமானது குயவனுடைய வியாபாரமாகிய வயிறு கழுத்துமுதலியவை நசிக்கிறவரையி லிருக்கும். இப்படியே ஆத்மாவிடத்தில் அத்தியாரோபம்செய்யப்பட்ட பஞ்சகோசங்கள் பொய்யென்று அறியப்பட்டிருந்தாலும் பிராரப்த க்ஷயமாகிறவரையில் வெந்த துணிபோல தோற்றப்படுகின்றனவென் றறியவேண்டியது.

கிம் பஹுநா - ஸித்தாந்தஸ்ய ஏவம் ஜீவப்ரஹ்மாபேதே பர்யவஸாநம் ப்ரதிபாதயதி ஶாஸ்த்ரம் யயா ஸூக்ஷ்மதயா அவஶிஷ்யதே - ஏவமாத்மப்ரஹ்மாபேதேஷு பஞ்சகோஶேஷு ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநேந பாதிதேஷு ஸத்ஸு ஸச்சிதாநந்தரூப ஏவ ஆத்மா ஏக ஏவ ஸத்யதயா அவஶிஷ்யதே - இதி ஏவம் ய: ஜாநாதி ஸ ஏவாத்மா - ஜ்ஞாநீ - ஸ ஏவ ப்ரஹ்மஜ்ஞாநீ - தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி இதி ஸர்வோபநிஷத: ஸம்ஶ்ருதி.

இதி தஶமவர்ணக: ஸமாப்த:.

ஏகாதஶவர்ணக ப்ராரம்ப:.

ஹரி: ஓம்॥ அதேதாநீமேகாதஶவர்ணகே ஆத்மந ஸச்சிதாநந்தரூபத்வம் ஸ்வரூபலக்ஷணம் உச்யதே - ஆத்மந ஸ்வரூபம் கிஞ்சித்ரூபம் கிம் ஆநந்தரூபம் கிமிதி ப்ருச்சா - அதோ ப்ரத்யக்ஷாநுமாநஶப்தாதி ப்ரமாணம்ஸஹிதலக்ஷணம் - இதம் லக்ஷணாந்தரம் - அஸ்ய ப்ரமாணம் கிமிதி சேத் "அஸ்ய ப்ரதஞ்ஜ ஸ்யஸ்ரேஷ்ட: பரமம் ஸம்வேதாஸீதிதி" - "ஆத்மந ஆகாஶஸ்ஸம்பூத" இத்யாதிவேதாந்தஶாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் - கிஞ்ச ஸர்வஜநாநாமநுபவ ப்ரமாணம் - தேஷாமநுபவ: கீத்ருஶமிதி சேத் - அஹம் தேஹ: அஹம் கர்தா அஹம் போக்தா ஸர்வஜநாநாமேதேஷாமநுபவ: கயமிதிசேத் - அஹம் ஸர்வஜநநி ஸத்யாத்மேஷ்ய யத் கிஞ்சித் உத்பாத்ய நாஸ்தி ஜநநீ ஏஷ்ய தே அநுபவாதி - அஸ்தி ஜந்ம பியத் கிஞ்சித்யமேவ ஸாவிஜந்மநி ஏஷ்ய அநுபவவிஷயீ த்யஜ்யத்யஸ்யாநுபவ:॥

அதிகமாய்ச் சொல்லவேண்டிய தென்ன? சித்தாந்த மெது வெனில் மண்ணினிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்ட குடத்தினுடைய ரூபமும் பெயரும் பாதிக்கப்படுகையில் வாஸ்தவமாய் மண்மாத் திரம் எப்படி மிஞ்சுகிறதோ அப்படி ஆத்மாவிடத்தி லாரோபிக் கப்பட்ட பஞ்சகோசங்கள் ஆத்ம ஞானத்தினாலே பாதிக்கப் படும் போது சச்சிதாநந்த சுவரூபமான ஆத்மா ஒருவனே வாஸ்தவ மாய் மிஞ்சுகிறான், என்றிப்படி யெவனறிகிறானோ அவன்தான் ஆத்மஞானி அவன்தான் பிர்ம்மஞானி அவனுக்குத்தான் விதே கமுக்தி யுண்டாகிறது. என்று சகல உபநிஷத்துக்களும் முறை யிடுகின்றன.

பத்தாவது வருணகம் முற்றிற்று.

கக-வது வருணகம்.

ஓம், இப்பதினோராவது வருணகத்திலே ஆத்மாவினுடைய ஸச்சிதாநந்த ரூபத்துவமாகிய நான்காவது லக்ஷணம் சொல்லப் படுகிறது. ஆத்மாவினுடைய ஸத்ரூப மெது? சித்ரூபமெது? ஆநந்தரூப மெது? என்றால் கேள்.

முக்காலத்திலும் ஒன்றினாலும் பாதிக்கப்படாம லிருந்து கொண்டு ஒரேரூபமா யிருக்கிறதுதான் "ஸத்" லக்ஷணம். இந்த லக்ஷணம் ஆத்மாவிடத்தி லிருக்கிறது. இதற்குப் பிரமாண மெ தெனில் "இந்தப் பிரபஞ்சத்தினுடைய சிருஷ்டிக்குமுந்தி சத்தே யிருந்தது, ஆத்மாவிடத்திலிருந்து ஆகாச முண்டாச்சுது" என்ற இவைமுதலிய வேதாந்த சாஸ்திரமே பிரமாணம். சகல ஜனங் களுடைய அனுபவமும் பிரமாணம் தான். அந்த அனுபவமாவ தெப்படியெனில் — சம்பத்துடையவன் (செல்வ முடையவன்), தரித்திரன், கருமம் செய்கிறவன், பக்தன், முமுக்ஷு—என்று சகல ஜனங்களும் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுடைய அனுபவம் சொல் லப்படுகிறது. "நான் முன்ஜன்மத்தில் சத்பாத்திரத்தில் எவ்வள வாவது தத்தம்செய்தேன் அதினாலே இந்த ஜன்மத்தில் ஐசுவரி யம் அனுபவிக்கிறேன் இந்த ஜன்மத்திலும் ஏதாவது தத்தம் செய் தால் வருகிற ஜன்மத்திலும் ஐசுவரியம் அனுபவிப்பேன்" என்பது ஆட்டிய (செல்வவந்தன்) னுடைய அனுபவம்.

[illegible]

"நான் பூர்வஜன்மத்தில் சற்பாத்திரத்தி லொன்றும்தத்தம் செய்யாததினுல் இந்த ஜன்மத்தில் தரித்திரம் அனுபவிக்கிறேன். இந்த ஜன்மத்திலும்நானென்றும் தத்தம் செய்யாவிட்டால் வருகிற ஜன்மத்திலும்தரித்திரத்தை அனுபவிப்பேன்" என்பது தரித்திரனுடைய அனுபவம். "பூர்வஜன்மத்தில் நான் சத்கருமங்களையனுஷ்டித்தபடியால் அந்தவாசனையினுலே இந்த ஜன்மத்திலும் சத்கருமங்களே யென்னு லநுஷ்டிக்கப் படுகின்றன, இதினுலே வருகிற ஜன்மத்தில் தேவஜன்மம் வரப்போகிறது" என்பது கருமியினுடைய அனுபவம். "பூர்வ ஜன்மத்தில் நான் பகவானை யுபாசித்தபடியால் அந்த வாசனையினுலே இந்த ஜன்மத்திலும் எனக்கு பகவத் பக்தியிருக்கிறது. இதினுல் வரப்போகிற ஜன்மத்தில் வைகுண்டம் முதலிய லோகத்தில் சாலோக்கியம் முதலிய முக்தியை அனுபவிப்பேன்" என்பது பக்தனுடைய அனுபவம். "முந்திய ஜன்மங்களில் ஈசுவரார்ப்பண ரூபமாய் நான் கருமங்களைச்செய்தேன் அதினுல் இந்த ஜன்மத்தில் சாதன சதுஷ்டயம், சத்குரு லாபம், (வேதாந்த) சிரவணம் முதலானவையும் ஆத்மஞானமும் அடையப்பட்டன. இனியெனக்கு ஜன்மமில்லை. நான் கிருதகிருத்தியனே" என்பது முமுக்ஷு அனுபவம். இப்படி ஸகல ஜனங்களுக்கு முக்காலத்திலும் நானிருக்கிறேனென்றே அனுபவம் காணுகிறபடியினுலே ஆத்மாவிடத்தில் அத்தியாசம் செய்யப்பட்டிருக்கிற தேகத்திற்கு நாசமேயன்றி ஆத்மாவுக் கொருபோதும் நாசமில்லையாகையால், முக்காலத்திலும் பாதிக்கப்படாமல் ஒரே ரூபமாயிருப்பதினுலே ஆத்மாவுக்கு ஸத்ரூபத்துவ மிருக்கின்றது. பின்னும் யுக்தியினுலேயும் விசாரிக்கும் கால் ஆத்மாவுக்கு ஸத்ரூபத்ரூபத்துவம் சித்திக்கிறது. எப்படியெனில்; நாம் இவ்வுலகத்திலிருக்கிறவர்களா அல்லவா யென்று விசாரிக்குங்கால் சகலமான் பெயர்களுக்கும் "நான் இங்கே யிருக்கிறேன்" என்கிற அனுபவமிருக்கிறதினுலே நாமிருக்கிறவர்களன்றே அறியவேண்டியது. இப்படி இருக்கிற நாம் சரீரிகளா அசரீரிகளா வென்றுல், சரீரமிருக்கிறதினுல் நாம் சரீரமுள்ளவர்களேயன்றி அசரீரிகளல்ல. இந்தச்ரீர மெதுனுல் வந்ததெனில் விசாரிக்கும் கால் கருமத்தினுலேயே வந்ததென்பது நிச்சயம். அந்தக் கருமமானது நம்முடையதா பிறருடையதாவெனில், ஒருவனுடைய கருமத்தினுலே மற்றொருவனுக்கு சுவர்காதி பலானுபவமில்லாததினுலே நம்முடையதென்றே சொல்லவேண்டும்.

அந்யதா அந்யகர்த்ருணா அந்யஸ்ஸமர்ஜிதம் ப்ராப்நுயாத் - ப்ராஹ்மணேந யாகே க்ருதே ஶூத்ர꞉ ஸ்வர்கம் ப்ராப்நுயாத் - பஞ்சமம் ப்ரஹ்மஹத்யாக்ருத ஹந்த்ருணா பாபம் ஸர்வேஷாம் விஶேஷ உக்தஸ்ஸ்யாத் - தஸ்மாத் ஸ்வஸ்ய கர்மணைவாத்மந꞉ ஶரீரஸ்திதிர்வக்தவ்யா - ததா தச்சரீராரம்பகம் கர்ம ப்ராரப்தம் தேஹேந க்ருத இதி வக்தவ்யம் - ஏதஜ்ஜந்மக்ருதஸ்ய ஏதச்சரீரம் ப்ரதி - ப்ராரப்தஹாநிகர்மா ஹாநேந அகாரணகா ப்ராரப்தஜந்மநி கர்மகாரணத்வம் வித்யமாநவாந் வேதி விசாரணே வித்யமாநவத - அவித்யமாநே கர்மக்ருதகர்ம ஸம்பத்யதாம் - ததாநீந்தநம் ஶரீரமுத்பத்திர்வா நவேதி வேதாந்தவ்ய꞉ - ஶரீராரம்பே கர்மக்ருதகர்மஸம்பத்யதாம் - தச்சரீரஸ்ய ப்ராரப்தஜந்மக்ருதகர்மணாவாநவா - ப்ராரப்தஜந்மக்ருத கர்மணைவேதி வக்தவ்யம் - ஏவம் ப்ராப்தே ப்ராப்தவிஶேஷாரம்பேண கர்மணஶ்ச ஶரீரஸ்ய ப்ராரம்பாரம்பேணா நாஶகம் லிங்கம் - தத்ர ஹேது ஶ்ருதி ஶ்ருதிஸ்மாஶ்ரய ஸாக்ஷாதேவ உக்தமேவ ப்ராரம்பேணைவா நாஶகம் லிங்கம் - ஏவம் ஜந்மகாலே ப்ராரப்தகாலே ஸகலம் லிங்கம் - இதி ஸித்தாந்திதம் - இதம் பரம் ஸம்ஸ்ருத்ய தஸ்மாத் ப்ராரப்த ஸகலம் ஸம்ப்ராப்யதே - அப்ராரப்தஜந்மாந்தரேஷு ப்ரவணேந நாஶ கர்மக்ருதா கர்மணஸ்ஸம்ப்ராப்யா அநபேக்ஷிதவ்யாத் - ஏதஜ்ஜந்மஶரீரஜ்ஞாநதம் - அப்ராரப்தஜந்மநி க்ரியமாணம் கர்மாபி இதம் பரம் ஜந்மநாதி - தஸ்மிந்நபி க்ரியமாணம் கர்ம அதஶ்ச பரம் ஜந்மநாதி - ஏவம் ப்ராப்தே ப்ராப்தவிஶேஷாரம்பேண கர்மப்ராரப்தஸ்ய ஶரீரப்ராரப்தஸ்ய ஸம்ஸ்ருத்ய தஸ்மாத் கஶ்சிந்நாஸ்தி - தஸ்மாஜ்ஜ்ஞாநேந கர்மக்ஷீணேஷு ஶரீரமபி நாஶயதி - தத்ர ஸம்ஸ்கார்யத்வாத் - யாவத் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம் ஶரீரஸ்ய ஸ்திதிரிதி ஸர்வதர்ஶிபிருக்தம் அநுபவம் து அஸ்மாபிர் ப்ராரப்தம் உபபுக்தம் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநம் ஸம்ஸ்ருஜ்ய திஷ்டேத்வ நநஶ்யதி - தஸ்மாஜ்ஜ்ஞாநேநைவ அவித்யாகார்யகர்மாணி நாஶ்யாநி - ஸம்ஶயேஹேதுப்ரஹாவாத் - ஸர்வப்ராரப்தபோகேந து க்ஷபயித்வா ஸம்பத்யத இதி ஸித்தம்॥

அப்படிக் கில்லாவிட்டால் ஒருவனுடைய கருமத்தினுலே மற்றொருவன் சுவர்க்கம்முதலியதை யடையவேண்டும் முன்னுலே சுகப்பிர்ம்மரிஷி செய்த சமாதியினுலே நம்மெல்லோருக்கும் விதேகமுக்தி யுண்டாகவேண்டும். ஆகையினுலே நம்முடைய கருமத்தினுலேயே நமக்குச் சரீரம் வந்ததென்று சொல்லவேண்டும். இந்தச்சரீர முண்டானதற்கான கருமமானது பூர்வ ஜன்மத்திலே ஒரு தேகத்துட னிருந்து செய்ததாயும் அந்தக்கருமமும் அதற்கு முந்திய ஜன்மத்திலே ஒரு தேகத்துட னிருந்து செய்ததாயும் அந்தத் தேகமுண்டானதற்கு அதற்கு முந்திய ஜன்மத்தின் கருமம் காரணமாயும் இப்படியே விசாரிக்குங்கால் கருமத்திற்கும் சரீரத்திற்கும் பிரவாக ரூபமாய் அநாதித்துவம் சித்தம். கருமத்தையும் தேகத்தையு முடைய ஆத்மாவுக்கு ஆகாசத்தைப்போலவே நேராகவே முக்கியமாகவே சுவரூபத்தினுலேயே அநாதித்துவம் சித்தம். இப்படிச் சென்றகாலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் ஸத்துவம் சித்தமென்பது யுக்தியினுலே சாதிக்கப்பட்டது. இனிவரும் காலத்திலும் ஆத்மாவினுடைய ஸ்த்துவம் யுக்தியினுல் சாதிக்கப் படுகிறது. எப்படியெனில், ஜன்மாந்திரங்களில் சிரவணமனனுதி கருமங்கள் செய்து கருமமே முக்கியமென்கிற புத்தியுடன் கருமம் நம்மா லனுஷ்டிக்கப்பட்டதினுலே இந்த ஜன்மமும் சரீரமும் வந்தன. இந்த ஜன்மத்தில் செய்த கருமமும் இன்னெருஜன்மத்தைக் கொடுக்கிறது, அந்த ஜன்மத்தில் செய்யுங் கருமமும் பின்னுமோர் ஜன்மத்தைக் கொடுக்கிறது, இப்படிப் பின்னும் பின்னும் விசாரிக்கையில் கருமப் பிரவாகத்திற்கும் சரீரப் பிரவாகத்திற்கும் வரப்போகிற காலத்தில் முடிவில்லை. தத்துவ ஞானத்தினுலேயே கருமமானது க்ஷீணிக்கவேண்டும். பிறகு சரீரம் வருகிறதில்லை. (சரீரங்கருமம்), இவ்விரண்டுசம்பந்த முடைய ஆத்மாவோ பிர்ம்மஞான முண்டாகிறவரையில் சரீரத்தினுடைய உற்பத்தி லயங்களை அனுபவித்துக் கொண்டும் சரீரத்தினுடைய ஸ்திதி காலத்திலே சுக துக்கங்களை யனுபவித்துக்கொண்டும் கீழே ஸ்தாவரம்வரையிலும் மேலே பிரும்மலோகம் வரையிலும் பிரமித்துக்கொண்டும் இருக்கவேயிருக்கிருன். நசிக்கிறதில்லை. தத்துவஞான முண்டானுல், அவித்தியா சுவரூபமான கருமம்முதலியன நசித்துப்போகிற படியினுலேயும் துக்கத்திற்கு ஏதுவில்லாததினுலேயும் சுவசுவ ரூபாநந்தத்தை யனுபவித்துக்கொண்டு விதேக முக்தியில் சுகமாகவே யிருக்கிருன்.

[illegible]

இப்படிவரும் காலத்திலும் ஆத்மாவுக்கு ஒருபோது மில்லாமையில்லை. எப்போது மிருக்கிறுன் என்பதே யுக்தியினுலேயும் சித்தித்தது. இப்படி முக்காலத்திலும் ஆத்மாவிருக்கிறபடியினுலேயும் பாதிக்கப்படாமல் வாஸ்தவமாய் ஒரு ரூபமா யிருக்கிறபடியினுலேயும் எப்போது மிருக்கிறுனென்பது சித்தித்தது. இப்படி சுருதியுக்தி அனுபவங்களினுலே தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய தெதெனில், அநேகப் பிரளயங்களில் அநேகப் பிரபஞ்சங்கள் நஷ்டமானுலும்தான் நஷ்டமாகாதவனுயிருந்து கொண்டேயிருக்கிறுனுகையால், சிருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்கள் பிரபஞ்சத்திற்கே தவிர ஆத்மாவுக்கில்லை. முக்காலத்திலும் பாதிக்கப்படாமல் ஒரேரூபமா யிருக்கிறபடியினுலே ஆத்மா ஸத்ரூபனென்றே தெரிந்துகொள்ளத்தக்கது.

ஆத்மா சித்ரூப னென்பதற்குப் பிராமண மெதுவெனில், சொல்லப்படுகிறது.

சூரியன் முதலான சாதனங்களை அபேக்ஷியாமல் தானுகவே விளங்கிக்கொண்டும் தன்னிடத்தி லாரோபிக்கப்பட்ட சகலமான ஜடபதார்த்தங்களையும் பிரகாசிப்பித்துக்கொண்டு மிருக்கிறது சித்ரூபம். இந்தச் சித்ரூபலக்ஷணம் ஆத்மாவிடத்தி லிருக்கிறது. எப்படியென்ருல், ஆத்மாவானவன் காடாந்தகாரத்தி (மகா இருளில்) லும் மற்ருென்றின் அபேக்ஷை யன்றியிலேயே சுவயமாகவே பிரகாசிக்கிருன். தன்னிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்ட சரீரத்தினுடைய பால்லிய யௌவனவார்த்திக அவஸ்தைகளையும் அவைகளுடைய வியாபாரங்களையும் மற்ருென்றை யபேக்ஷிக்காமல் செவ்வையாய் அறிகிருன். ஆகையால் ஆத்மாவுக்கு சித்ரூபம் சித்தம். நமக்கு ஸர்வக்ஞத்துவ மில்லாதிருக்க ஸகல பதார்த்தங்களையும், பிரகாசிப்பிவிக்கிற சக்தி யெப்படி யெனில், பிரபஞ்சமானது உள்ளென்றும் வெளியென்று மிரண்டுவிதம். இவ்விரண்டு பிரபஞ்சமும் நம்மாலே பிரகாசிக்கின்றன. அவைகளினுலே நாம் ஒருக்காலும் பிரகாசிக்கத் தக்கவர்களல்ல. அதெப்படியெனில், வெளிப்பிரபஞ்ச மாவன—பிரதிவீ அப்பு தேயு வாயு ஆகாசம் என்றும் சப்த ஸ்பரிச ரூப ரஸ கெந்த மென்றும் பஞ்சீகிருத பூதங்களென்றும் பிரும்மாண்டமென்றும் பதினுன் குலகமென்றும் நான்குவித ஸ்தூல சரீரங்களென்றும் நாநாவிதமான பெயர் ரூபம் குணம் தருமம் கருமம் முதலிய விகாரசக்திக்கு ஆசிரயமா யிருக்கிறதுதான்.

एतद्ब्रह्मस्वरूपत्वं [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ब्रह्मस्वरूपत्वावभासकत्वं [illegible] अयमात्मस्वरूपत्वावभासकत्वं [illegible] [illegible] स्वरूपत्वं अन्नमयादि जीवन्मुक्ति पर्यन्तेषु [illegible] [illegible] - [illegible] - अयमन्नमयः - अयं प्राणमयः - अयं मनोमयः - अयं विज्ञानमयः - अयमानन्दमयः - इत्येवं पञ्चकोशा इति - इदं स्थूलशरीरं - इदं सूक्ष्मशरीरं - इदं कारणशरीरं - एतच्छरीरत्रयमिति - इमे षड्भावविकाराः - इमे षट्कोशाः - इमे [illegible] - इदमाद्यं - इदं मध्यं - इदं [illegible] - अयं रागः - अयं द्वेषः - इदं त्रिविधकारणमिदमेतत्कारणं - अयं जाग्रत् - अयं स्वप्नः - अयं सुषुप्तिः - एतदवस्थात्रयमिति - इदं ज्ञानेन्द्रियपञ्चकं - इदं कर्मेन्द्रियपञ्चकं - इमे पञ्चप्राणाः - इमे उपप्राणाः - इदं मनः - अयं बुद्धिः - इदं चित्तं - अयमहंकारः - अयं संशयः - अयं निश्चयः - इदमावरणं - अयमभिमानः - अयं विश्वः - अयं तैजसः - अयं प्राज्ञः - इत्येवमवस्थावन्तः - अयं प्रातिभासिकः - अयं व्यावहारिकः - अयं पारमार्थिकः - इदं सात्त्विकं - इदं राजसं - इदं तामसं - इदं सत्त्वं - इदं [illegible] - इदं ज्ञानं - इदमज्ञानं - इदं प्रियं - इदमप्रियं - अयं मोक्षः - इदं साधनचतुष्टयं - इदं वेदान्तचतुष्टयं - अयमष्टाङ्गयोगः - इदं श्रवणं - इदं मननं - इदं निदिध्यासनं - अयं साक्षात्कार इति च - इदं प्रमाणं - इदमप्रमाणं - इदं प्रमेयं - इदं [illegible] - अयं [illegible] - अयं [illegible] - इदं [illegible] - अयं [illegible] - इदं वैराग्यं - इदं [illegible] - इदं तीव्रतरं - इदं सगुणोपासनं - इदं निर्गुणोपासनं - अयं मनोनाशः - अयं वासनाक्षयः - इदं विदेहमुक्तिः - इयं जीवन्मुक्तिरित्येवमादि विषयान् [illegible] [illegible]

இந்த வெளிப்பிரபஞ்சத்தைப் பல உள்பிரிவுகளோடு அநேகவிதமாய்ப் பிரித்து பிரமாணங்களினாலே நாமே அறிகிறோம். நம்மைப் பிரபஞ்ச மறிகிறதில்லை. அந்தர்முகமாய் விசாரிக்கையில் வெளிப் பிரபஞ்சத்தை நாம் விளக்கிவைப்பது சித்தம். உள்பிரபஞ்சத்தை நாம் விளக்கிவிப்பது எப்படியெனில், உள்பிரபஞ்சம் அந்நமயம்முதல் ஜீவன்முக்தி வரையிலுள்ள விதங்களால் அநேக பேதங்களையுடையது. அந்த உள் பிரபஞ்சமாவது — இது அந்நமயம், இது பிராணமயம், இது மனோமயம், இது விக்ஞானமயம், இது ஆநந்தமயம், இப்படி பஞ்சகோசங்க ளென்றும் இது ஸ்தூல சரீரம், இது சூக்ஷ்ம சரீரம், இது காரண சரீரம், இப்படி சரீரத்திரயமென்றும் இவைகள் ஷட்பாவ விகாரங்களென்றும் இவை ஷட்கோசங்க ளென்றும் இவை ஷடூர்மிக ளென்றும் இது குருட்டுத்தன மென்றும் இது மந்தத்தன மென்றும் இது சுருசுருப் பென்றும் இது ஆசையென்றும் இது துவேஷமென்றும் இவை மூன்றுவித கரணங்களென்றும் இது அந்தக்கரணமென்றும் இது ஜாக்கிரம் இது சுவப்நம் இது சுஷுப்தி இப்படி அவஸ்தாத் திரயமென்றும் இவ்வைந்தும் ஞானேந்திரியங்கள் இவ்வைந்தும் கருமேந்திரியங்கள் இவை பஞ்சப் பிராணன்கள் இவை உபப்பிராணன்கள் இது மனது இது புத்தி இது சித்தம் இது அகங்காரம் இது சங்கற்பம் இது நிச்சயம் இது நினைப்பு இது அபிமானம் என்றும் இவன் விசுவன் இவன் தைஜஸன் இவன் பிராக்ஞன் இப்படி அவஸ்தையை யுடையவர்களென்றும் இவன் பிராதிபாஸிகன் இவன் வியாவகாரிகன் இவன் பாரமார்த்திகன் இது சாத்துவிகம் இது இராஜஸம் இது தாமஸம் இது சுகம் இது துக்கம் இது ஞானம் இது அக்ஞானம் இது பிரியம், இது அப்பிரியம் இது உபேக்ஷை இது சாதன சதுஷ்டயம் இது மைத்திராதி சதுஷ்டயம் இது அஷ்டாங்க யோகம் இது சிரவணம் இது மனனம் இது நிதித்தியாசனம் இது சமாதி என்றும் இது பிரமாணம் இது அப்பிரமாணம் இது பிரமாணத்தினால் நிச்சிதம் இது தாபத்திரயம் இது மனோவியாதி இது வியாதி இது ஆரோக்கியம் இது பக்தி இது வைராக்கியம் இது மந்தம் இது மிகவும் தீவரம் இது சகுணோபாசனை இது நிர்க்குணோபாசனை இது மனோநாசம் இது வாசனை நாசம் இது விதேகமுக்தி இது ஜீவன்முக்தி என்றும் இவைமுதலான பலவித பெயர் ரூப குண

விகாரஶப்³தா³ர்த²ஸ்ய பூ⁴தாகார ப்ரபஞ்ச ஸ்வபா⁴வாவி⁴ ப⁴வ
மேவ ப்ரயத்நஸஹஸ்ரை ஸ்தூ²லாதி³ ஜ்ஞாயதே - ஸ கார்ய ப்ரபஞ்சஸ்துஸ
ஸ்தூ²ல: ந ஜ்ஞாநாதீதி ஸம்ய ஸ்வாத்⁴யாயக்ரமேண கார்ய ப்ரபஞ்ச ஸ்தூ²லா
தி³ ஜ்ஞாயதே - அத கார்யநிவ்ருத்திக்ஷண ஸஹ்ருத³யா: - கார்யாவித்³யா
பி⁴: - ஏவம் ஸ்வாமிநா கார்யாவித்³யாபி⁴: கேநாபி ந ஜ்ஞாயத இதி
ஹ்ருத³யஸ்தம் ப⁴வேத் - மநஸா ஸகலம் ஜ்ஞாயதே - கார்யதே மந
ஸ ஜ்ஞாயதா இதிசேத் - மந உத்பத்திவிநாஶவத் - ஸங்கல்பரூபம்
பரிச்சி²ந்நம் ஜட³ம் ஜ்ஞூதகாரணம் காமாதி³ விகார கலுஷீக்ருதம் - ஸ்வ
த்³விஶுத்³த⁴ம் - ப⁴வம்பூ⁴தம் மந: ஜட³மிதி ஜ்ஞாதவ்யம் - தஸ்ய மந:
ப்ரகாஶப⁴வநாஸ்தி - தத³பி மந: பிபே⁴த³ ஜ்ஞாயதே - தாத்³ருஶம்
ஜட³ம் மந: ஸ்வப்ரகாஶக விஷயாத்மகம் ஜாநீயாத் - நஜாநீயாதி³த்ய
பேக்ஷிதம் "மநஸைவாநுத்³ரஷ்டவ்ய" இதிஶாஸ்த்ரஸ்ய கிம்
தாத்பர்யம் இதிசேத் - அந்நாத்³யஸ்ய ஸ்வஸ்வரூபஸ்ய ப்ரகாஶோ
ஜாயத இதி வ்யவஹாரே - அந்நாஸ்வரேண அவித்³யாநம் ப்ரகாஶம்
ஸ்வயம்ப்ரகாஶதேகிஞ்ச அந்தாபேக்ஷமே நிரபேக்ஷதி பூ⁴
ப்ருதி²வ்யா ஸ்வரூபப்ரகாஶம் ஸ்வயம்ப்ரகாஶதே - ந து நூதநப்ரகா
ஶம் ஸம்பாத்³யதே - நூதநதயா ஸம்பாத்³யத இதிசேத் - வாசோ
க்ஷிப்தேபி⁴வி அந்த:ப்ரகாஶம் ஸம்பாத³யேத் தயா ந த்³ருஶ்யதே -
அயமேத்³யாயம் தயா மநஸ்ய கார்யகாரணபி⁴ந்நமாநம் கார்யப்ரதி
பி³ம்ப³வத³ஹிதம் ஸ்வ கார்யாவரணகம் ஶ்ரோத்ராதீ⁴தமநா த்³ருஜ்ஞாநம்
பா⁴யதே - நிரபேக்ஷ ஜ்ஞாநேநாஸ்வாத்ஸ்வயமேவ ஶாஸ்த்ர இதி - "மந
ஸைவாநுத்³ரஷ்டவ்ய" இதிஶாஸ்த்ரஸ்ய தாத்பர்யம்॥

விகாரங்களாகிய சக்திக்கு ஆசிரயமாயிருக்கிற உள் பிரபஞ்சம் சகலமும் இப்படியே தனித்தனியே பிரித்து நம்மா லறியப்படு கிறது. அந்த உள்பிரபஞ்சம் நம்மை யறியமாட்டாது. இப்படி நன்றாய் விசாரிப்பதினாலே உள் பிரபஞ்சத்தை நாமறிகிறோம். இப்படி ஆத்மாவுக்கு சித்லக்ஷண மிருக்கிறதினாலே ஆத்மா சித் ரூபம்தான்.

ஓ! சுவாமீ! ஆத்மா சித்ரூபனென்றும் ஒன்றினாலேயும் அறி யப்பட மாட்டானென்றும் தங்களால் சொல்லப்பட்ட தல்லவா, மனதினாலே சகலமும் அறியப்படுகிறது. ஆத்மாவும் அதினாலேயே அறியப்படலாமே என்றாலோ, மனதானது உற்பத்தி நாசமுடை யது சங்கல்ப ரூபமானது அளவையுடையது குடத்தைப்போல பூதகாரியமாயிருக்கிறது காமாதி விகாரங்களினால் கலங்கியிருக்கி றது நினைப்பு மறப்புள்ளது இப்படியிருக்கிற மனதானது ஜடமெ ன்று அறியவேண்டியது. அந்தமனதிற்கு பிரகாசமே யில்லை. அந்தமனதும்கூட சித்தினாலேயே அறியப்படுகிறது. இப்படிப் பட்ட ஜடசுவரூபமான மனதானது சுவப்பிரகாசமான சிதாத்மா வை எப்படியறியும்? அறியவே மாட்டாதென்று தெரிந்துகொள்ள த்தக்கது. ஆனால் "மனதினாலேயே அறியவேண்டும்" என்கிற சாஸ் திரத்திற்கு என்ன தாத்பரியமெனில், அக்கினியில் புடம்போடப் பட்ட தங்கத்திற்குப் பிரகாசமுண்டாகிறது என்கிற வியவகாரத் தில் தங்கத்திலில்லாத பிரகாசம் அக்கினியினால் புதிதா யுண்டாகிற தில்லை. ஆனாலோ சுவர்ணத்திலுள்ள அழுக்கை அக்கினி நீக்கியதே யன்றி சுவர்ணத்திற்குப் பிரகாச முண்டாக்கவில்லை. அதினுடைய சுவப்பிரகாசத்தினாலேயே பிரகாசிக்கிறது. புதியதான ஒரு பிரகா சத்தை சம்பாதிக்கவில்லை. அந்தப் பிரகாசம் அக்கினியினாலேயே, யுண்டாச்சுதென்றால் சமயலுக்காக அடுப்பில்வைத்து எரிக்கப்படு கிற பானையிலும் அக்கினி பிரகாசத்தை யுண்டுசெய்யலாமே. அப் படிக் காணப்படவில்லை. இந்த அர்த்த மெப்படியோ அப்படி மனதானது ஆத்மாகாரமாய் மாறி ஆத்மாவினுடைய பிரதி பிம்பத் தோடு சேர்ந்ததாய்க்கொண்டு ஆத்மாவை மறைத்துக்கொண்டி ருக்கிற பொய்யான தாகிய அநாதி அக்ஞானத்தை நிவிருத்திசெய் கிறது. அக்ஞானம் நிவிருத்தியானால் தன்னுடைய ஆத்மா தா னாகவே விளங்குகிறதென்று, "மனதினாலேயே அறியத்தகுந்த" தென்கிற சுருதிக்குத் தாத்பரியம்.

𑌮𑌨𑌸𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍈𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇 - 𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇 - 𑌸𑌤𑌥𑌾 𑌕𑌠𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 - 𑌦𑍀𑌪𑍇𑌨𑌾𑌨𑍍𑌧𑌕𑌾𑌰 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 - 𑌤𑌥𑍈𑌵𑌾𑌨𑍍𑌧𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌦𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 𑌦𑍀𑌪𑍇𑌨𑌾𑌮𑍇𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌘𑌟𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌭𑌾𑌸𑌯𑌤𑍇 - 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑍋𑌪𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌮𑌨 𑌉𑌪𑌾𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌵𑌰𑌣𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌰𑍂𑌪𑌾𑌵𑌰𑌣𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍀𑌪𑌃 𑌘𑌟𑌪𑌟𑌾𑌦𑌿𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿𑌵 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌆𑌨𑍍𑌤𑌰𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌯𑌤𑌿 - 𑌤𑌥𑌾 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾 𑌯𑌥𑌾𑌵𑍍𑌯𑌯 𑌏𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿 𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌯𑌤𑌿 - 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌯𑌤𑌿 - 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌰𑍂𑌪𑌕𑌂 𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑌂 - 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌰𑍂𑌪𑌕𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌚 𑌸𑍁𑌖𑌂 - 𑌸 𑌏𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌅𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍋𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌸𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯 𑌯𑌤𑍍𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍 𑌭𑌵𑌤𑌿 - 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌨𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 - 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 - 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌮𑌮𑍈𑌵 𑌤𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿 - 𑌨 𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 - 𑌭𑌵𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌕𑌥𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌾 𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑍃 𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 - 𑌸𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍋 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃 𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌾𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌦𑌤𑌿॥

மனதானது ஆத்மாவினாலேயே யறியப்படுகிறதேயன்றி ஆத்மா மனதினாலே யறியப்படுகிறதில்லை. எப்படிப்போலென்றால், தீபத்தினாலே இருள் நாச மடைகிறவிடத்தில் தாளி எண்ணெய் வர்த்தி இம்மூன்றும் இருளைப் போக்கடிக்க சத்தியற்றவை. (எங்கும் நிறைந்திருக்கிற அக்கினியுங்கூட இம்மூன்று சாதகங்களன்றி தானாகவே இருளைப் போக்கடிக்க சக்தி யுள்ள தாகிறதில்லை,) ஆனால் அக்கினியானது வர்த்தி முதலிய சம்பந்த முடையதானால் தீபமென்கிற பெயரையடைந்து இருளைப் போக்கடிக்கிறது. இப்படிபோலவே பிரஸ்தாபதாளி ரூபமாயிருக்கிற சரீரத்தில் கரும ரூபமாயிருக்கிற எண்ணெயினால் தூண்டப்பட்ட வர்த்தி ரூபமாயிருக்கிற மனதில் அக்கினி ரூபமான ஆத்மாயேறி அதற்குப் பேத மற்றிருந்துகொண்டு ஜீவர்களுக்கு அந்தந்த விஷயத்தை மறைக்கிற அக்ஞான சுவரூபமான இருளைப்போக்கி தீபமானது கடபடாதி வஸ்துக்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிறதுபோல உள்வெளி வஸ்துக்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது. ஆகையினாலே தீபப்பிரகாசமானது தன்னுடைய காந்தியினாலே தானே பிரகாசித்துக்கொண்டு தனக்கெதிர்ப்பட்ட வஸ்துக்களையும் பிரகாசிப்பிக்கிறது. இப்படிப்போல அந்தக்கரணத்தை ஏறி தன்னுடைய சைதன்னிய ரூபத்தினாலேயே பிரகாசிக்கிற ஆத்மாவும் தன் சம்பந்தமான உள்ளும் வெளியுமுள்ள வஸ்துக்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிறது. ஆகையால் ஆத்மாவுக்குச் சித்ரூபம் சித்தித்தது.

இனி ஆநந்தரூபத்துவம் சொல்லப்படுகிறது.—நித்தியமாயும் நிருபாதிகமாயும் நிரதிசயமாயு மிருக்கிற சுகமெதுவோ அதுதான் ஆநந்தம். அதுதான் ஆத்மசுவரூபம். புஷ்பம் சந்தனம் ஸ்திரீ முதலிய விஷயங்களிலிருந் துண்டானதாயும் அநித்தியமாயும் உபாதியுடையதாயும் அதிசயத்துடன் கூடினதாயுமுள்ள சுகமெதுவோ அது ஆத்ம சுவரூபானந்த சுகமாகிறதில்லை. ஆகையினாலே முன்சொன்ன ஆநந்தமே ஆத்மசுவரூபம். அதெதுவெனில், சுஷுப்தி ஆநந்தத்தில் அந்தச் சுகலக்ஷண மிருப்பதினாலே அந்த ஆநந்தம் "நானே" என்று அறிந்துகொள்ள வேண்டியது. சுஷுப்தியில் துக்க நிவிருத்திமட்டும் காணப்படுகிறதேயன்றி ஆநந்தம் அனுபவிக்கப்பட வில்லை யாதையால் சுஷுப்தியில் ஆநந்தலக்ஷண விசாரணை எப்படியெனறால், உலகத்தில் தூங்கியெழுந்திருந்த புருஷன் "நான் இதுவரையில் சுகமாய்த் தூங்கினேன்" என்று ஆத்மாவுக்கு சுஷுப்தியில் சுகத்தினுடைய இருப்பையே சொல்லுகிறான்.

அதஸ்தஸ்ய ஸர்வஸ்யாபி ஜ்ஞாநாநபேக்ஷத்வேநாநந்தா

த்மநி தஸ்மிந் ஸமஸ்தம் நித்யம் நிரவயவம் நிரதிசயம்

இதி லக்ஷணத்ரயம் ஸம்பந்நமேவ அஸ்திவேத் அஸ்தி ப்ரீதிர

வேத் நிரவயவத்வே ப்ரமாணம் - ஸ்ருதௌ நந்தாதி விஷ

யாஸ்வாயம் தேஜஸாமாநம் ஸர்வஜ்ஞாயிநம் - தேஷாமேவா

பேக்ஷா ஸ்வயமேவ நிரதிசயம் ப்ரஸ்த்யேத - ஸர்வஜ்ஞமேவ

ப்ரமாணஸ்யேத - அதஸ்தஸ்ய நிரவயவநந்தஸ்ய

த்வம் ஸித்தம் - தஸ்ய நிரதிசயம் அஸ்தி வேத் - ஆந

ந்தாநந்தாநந்த ஹிரண்யகர்ப்பாநந்த பர்யந்தா ஆநந்தாதிசயாநந்தா:-

தேஷாம் தாரதம்யாத் - அதஸ்தேஷாம் ஸாதிசயத்வம்

ப்ரஹ்மாநந்தஸ்ய ஸர்வாநந்தஸ்ய நிரவயவத்வாத் - ப்ராயோதந

ந்தா ஹாவாச நிரதிசயம். ஸர்வ ப்ரஹ்மாநந்த ஸ்வஸ்வரூபாநந்த:-

அதஸ்தஸ்ய நிரதிசயம் ஸித்தம் - ஸர்வேஷாம் ப்ரத்யக்ஷாத்

த்வேஷு ஸர்வேஷு விஷயஜந்ய ஸுகம் நவமேதிவஸ் ப்ரத்யா

விஸம்வாதி ஹாய ஸ்வாநுபவேந ஸாந்யத்ர தேந ஸம்வாத்ய

ஸாக்ஷித்வேந ஸாக்ஷிதேவ வதந்தி - அநவமேய ஏஷ ஹி நித்யம்

ஸாந்த்ய ஸ்வயம் ஸித்தி யஸ்மி ப்ரமேயம் ப்ரகாசதி - ததாநீம்

நகிஞ்சிதுபலக்ஷ்யதே ப்ரத்யாகாதி தார்கிகேவாநந்தம் ஸ்வரூபாநந்த

விதம் ப்ரத்யக்ஷம் கல்பயந்தி - அதஸ்தஸ்ய ப்ரத்யக்ஷாநந்த

ஸ்ய நிரதிசயத்வம் ஸித்தமேவ ஹி॥

ஆகையால், சுஷுப்தியில் சகலருக்கும் சுவானுபவத்தினு லே ஆநந்த மிருக்கிறது. ஆனுல் தங்களால் சொல்லப்பட்ட நித்தியதத்துவம் நிருபாதிகத்துவம் நிரதிசயத்துவம் என்ற இந்த மூன்று லக்ஷணங்கள் சுஷுப்தி ஆநந்தத்தி லிருக்கின்றனவோ வெனி லிருக்கின்றன. எப்படியெனில், நிருபாதிகத்துவமாவது— புஷ்பம் சந்தணம் ஸ்திரீமுதலிய விஷயங்கள்தான் உபாதிகள். அவைகளினு லுண்டாகும் சுகம் ஔபாதிகமென்று சொல்லப்படுகிறது. சுஷுப்தியில் இந்த உபாதிகளொன்றும் காணப்படுகிறதில்லை. (அப்படியிருந்தும்) சுகமோ எல்லாராலும் அனுபவிக்கப் படுகிறது. ஆகையினுலே சுஷுப்தியில் நிருபாதிகமான ஆநந்த மிருக்கிறதென்று அறிந்துகொள்ளவேண்டியது.

நிரதிசயத்துவ மாவதேதெனில், மனுஷியாநந்தம் முதல் ஹிரண்ணியகருப்பாநந்தம் வரை பதிேனாராநந்தங்க ளுண்டு. அவைகளில் ஒன்றுக்கொன்று நூறுமடங் கதிகமான ஆநந்தமுடையன. ஆகையினுலே அந்த ஆநந்தங்களுக்கு அதிசயத்துவமுண்டு. சர்வோத் கிருஷ்டமாகிய பிர்ம்மாநந்தம், எல்லையற்ற தாகையாலும் தன்னுடைய ஆநந்தத்தைவிட அதிகமாய் ஆநந்த மில்லாததினுலும் நிரதிசயத்துவமுண்டு. அந்தப் பிர்ம்மாநந்தமே சுஷுப்தியாநந்தம். ஆனதால் அதற்கு நிரதிசயத்துவம் நிச்சயம். சகலமான புருஷர்களும் சுஷுப்தி சுகமேசுகமன்றி விஷயங்களினுலுண்டாகும் சுகம் சுகமல்லவென்றெண்ணி ஸ்திரீ புத்திராதிகளுடைய சுகத்தைவிட்டு மிருதுவான படுக்கைமுதலிய சாதனங்களைப் பிரயத்தினத்தினுல் சம்பாதித்துக்கொண்டு சுஷுப்தி சுகத்தையே அனுபவிக்கிறுர்கள். (இந்த சுகத்தை) அனுபவிக்கிற சமயத்தில் தன்னை யெழுப்புகிற மகாமோகத்தை யுண்டாக்கத்தக்க ரூபவதியான ஸ்திரீயைக்கூட அடிக்கிறுன். அப்போது (சுஷுப்தி காலத்தில்) யாதொன்றையு மிச்சிக்கிறதில்லை. எழுந்திருந்தவனுங்கூட அந்த (சுஷுப்தி) ஆநந்தத்தையே நினைத்துக்கொண்டு மறுபடியும் அதை யநுபவிக்கும்பொருட்டுப் படுத்துக்கொள்ளுகிறுன். ஆகையினுலே, சுஷுப்தி ஆநந்தத்திற்கு நிரதிசயத்துவ மிருக்கிறதென்று தெரிந்துக்கொள்ள வேண்டியது.

𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌚 - 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌯𑍋 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇𑌕𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌨𑍇𑌕𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌸𑍍𑌫𑍁𑌰𑌣𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 - 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍌 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌨𑌂 𑌨𑌜𑌨𑍍𑌯𑌂 - 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌯𑍋 𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌰𑍂𑌪𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 - 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌨𑌾 𑌰𑍂𑌪𑌤𑍇 - 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌰𑍂𑌪𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍇𑌕𑌕𑌾𑌰𑌣𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑌃 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌞𑍍𑌜𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚 - 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌚𑍈𑌵𑌂 𑌚 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌰𑌜𑍍𑌜𑍁𑌸𑌰𑍍𑌪𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌕𑌾𑌰𑌣𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌤𑌾 𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌞𑍍𑌜𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌚 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌨𑌾𑌶𑍋𑌽𑌪𑌿 - 𑌤𑌥𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌰𑍂𑌪 𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌜𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌬𑌹𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌖𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌦𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌅𑌨𑍇𑌕𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇 - 𑌅𑌤𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑍋 𑌹𑌿 𑌨𑌿𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌦𑍇𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 - 𑌏𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌮𑌨𑍇𑌕𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 - 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 - 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌲𑌮𑍍॥

நித்தியத்துவமாவ தென்னவெனில், ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களில் அநேகமான விஷயங்களினுலே அநேக ரூபமான சுகமானது தனித்தனியாக அனுபவிக்கப் படுகிறபடியினுலே பரிச்சிந்நத்தினுல் (தனித்தனியாய் அல்லது வேறுவேருய் இருக்கிறதினுலே) அநித்தியத்துவ மிருக்கிறது. சுஷுப்தி சுகமோ ஒரேரூபமுடையது. பூர்ணமானது. உண்டானதல்லாதது.

நித்தியமாயிருக்குமானுல் ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களிலும் அனுபவிக்கப்பட வேண்டும். அப்படி அனுபவிக்கப்பட வில்லையே யென்ருலோ, ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களிலும் அச்சுக மிருக்கிறது. ஆனுல், விருத்தி விசேஷங்களினுலே மறைக்கப் பட்டதாய்க் கொண்டு அனுபவிக்கப் படுகிறதில்லை. காரணமான ஆநந்தத்தைக் காரியரூபமான அந்தக்கரணவிருத்திகள் எப்படி மறைக்கிறதென்ருல், சூரியனை மேகமும் அக்கினியை புகையும் கயிற்றை பாம்பும் மறைப்பதுபோல பிர்ம்மாநந்தத்தையும் அந்தக்கரண விருத்திகள் காரிய ரூபமானபோதிலும் மறைக்கின்றன. அக்கினி சாம்பலினுலும் சூரியன் பனியினுலும் மறைக்கப்பட்டதுபோல் பாலர்களுக்கும் மூடர்களுக்கும் மறைக்கப்பட்டதாக காணப்பட்டபோதிலும் விவேகிகளுடைய பார்வையினுலே மறைபடவில்லை. அப்படிப்போல பிர்ம்மாநந்த சுவரூபமாகிய சுஷுப்தி ஆநந்தமும் ஜாக்கிரத் சுவப்னங்களில் மறைக்கப்பட்டதாக வெளி திருஷ்டியுள்ளவர்களுக்குக் காணப்படுமேயன்றி அந்தர் திருஷ்டியுள்ள விவேகிகளுக்குக் காணப்படுகிறதில்லை. அந்தர் முகமுள்ளவர்கள் பிர்ம்மாநந்த சுவரூபமாகவே யிருப்பதினுலே முக்காலத்திலும் ஒரே ரூபமாகக் காண்கிருர்கள். ஆகையினுலே, பிர்ம்மாநந்தத்திற்கு அபேதமான சுஷுப்தி ஆநந்தத்திற்கும் நித்தியத்துவம் சித்தம்.

இந்தப்படி நிருபாதிக நிரதிசய நித்தியமாகிய பிர்ம்மாநந்தத்தின் மூன்றுலக்ஷணங்கள் நம்மிடத்திலேயும் அனுபவிக்கப்படுகிறதினுலே நமக்கு ஆநந்தத்துவரூப மிருக்கிறது. இப்படி சச்சிதாநந்த லக்ஷணம் நம்மிடத்திலேயும் சுருதி யுக்தி அனுபவசித்தமாயிருக்கிறதினுலே நமக்கு ஆத்மாவினுடைய சச்சிதாநந்த பிர்ம்மத்துவம் சித்தித்ததென்று அறியத்தக்கது.

वयं सिद्धान्ते स्वर्गवा उत्पन्नस्य सत्तायामिति वेदेष्वपि यस्मिन्नेव वेदाङ्गशास्त्र तात्पर्यावधारणादेव श्रवणं तत्रत्यवाश्च श्रोत्रकाश्रवणानन्तरेण तन्नं-तन नानावर्णेन निर्दिश्यमानं शक्का वस्त्राद्व हस्ताङ्गुल्यादिवतः सिद्धान्ते ब्राह्मणादि इति ज्ञानं जायते - उक्तं पूर्वक्षज्ञानं उक्तमेव पूर्वाक्षज्ञानमेव व्रतशब्दं अन्यविषयं अपि शब्दविज्ञातिः अन्तिमः अन्त्याश्रयः उत्पत्तिमानं सर्वं विहाय शब्दं ब्राह्मणस्य ब्राह्मणादि विशिष्टत्वं सवङ्ग तत्र प्रयत्नञ्च तत्र कर्तृकत्वं विहाय तद्वर्णं साषट्का विव जिघ्र अवर्णवश - ब्राह्मणी विशिनाष्टि कारणस्य निर्विशेषं विशिनष्टि कस्य ज्ञानं निर्विशेषं यज्ञानं तस्य सामेव प्रत्यक्षं - स एव परोक्षानुभवः - अयमेतात्पर्यानुभवः यथाजायते तथा अयं पूर्वपक्षः श्लोकानुभवः - तथान्तः - तथ्यान्त वेदोभयं स एव ज्ञानादिनान्यः - तया शब्द प्रतिपादक वेदान्तेषु नज्ञानाति - नवतत्वेऽस्मिन्नेति - तथानुभवः पूर्वपक्षो वितानम् केवलं अनुभवति - सत्तव्याप्त्यन्तर्भवनाद्ववतत्वम्भन्नेति - अनवगाह्यमं नमन्नेति - तत् पत्र तस्यात्यन्तानुभवितं कर्वेदानुभवितत्त्वम् ॥

நாம் சச்சிதாநந்த சுவரூபர்கள் என்கிற அனுபவம் எப்படி வருமென்றாலோ, ஆறு வித அடையாளங்களினாலே வேதாந்த சாஸ்திர தாத்பரிய நிச்சயரூபமாகிய சிரவணத்தைத் குருமுகத்தால் கேட்டு கேட்டதற்கு அநுசாரமாய் மனனமும், மனனாநுசாரமாய் நிதித்தியாஸனமும் செய்து பிறகு வெகுகாலம் அப்படியேயிருக்கிறவனுக்கு சச்சிதாநந்த பிர்ம்மமே "நான்" என்று ஞானமுண்டாகிறது. இதுதான் பரோக்ஷஞானம். இந்தப் பரோக்ஷ ஞானத்தைப் பற்றிய காரியங்களைச் செய்யாதவனாயும் "நான் கருத்தா" "இது என்னுடைய கருமம், நான் இன்னஜாதி, இன்ன வருணம், இன்ன ஆசிரமீ" இவை முதலிய அபிமானம் சகலத்தையும் விட்டவனாயும் "நான் பிர்ம்மமாயிருக்கிறேன்" "பிர்ம்மமே நானாகவிருக்கிறேன்" என்கிற அனுபவத்தையும் அதுவிஷயத்தில் பிரயத்தினத்தையும் அதில் கருத்திருவத்தையும் விட்டவனாயும் சகலத்திலும் சுஷுப்தியில் போல பற்றற்ற சுவபாவமாகிய தூஷ்ணீம் அவஸ்தையில் ஜலத்தில் உப்புகலந்து போனால் எப்படியோ அப்படி பிர்ம்மத்தில் கலந்துபோன அந்தக்கரணத்தை யுடையவனாய் நிர்விசேஷ ஸ்திதியிலிருக்கிறவனாய் உள்ள மகாத்துமாவுக்கு நிர்விசேஷ ஞானமெதுவோ அது தானாகவே யுண்டாகிறது. அதுதான் அபரோக்ஷானுபவம். இவ்விதமான அனுபவ மெப்போதுண்டாகிறதோ அப்போது அந்தப்புருஷன்தான் ஸ்வானுபவரூபன். அப்போதுதான்ஆநந்த சுவரூபன். அந்த ஆநந்தவைபவத்தை அவனே அறிவானேயன்றி மற்றவர்கள் அறியமாட்டார்கள். அந்த ஆநந்தத்தைவிவரிக்கிற வேதாந்தமும் அறியவாவது சொல்லவாவது சக்தியுடையதல்ல, ஆநந்தத்தை யனுபவிக்கிற புருஷனும் அந்த ஆநந்தத்தை அனுபவிக்கிறதுமட்டுமேயன்றி சுஷுப்தி ஆநந்தத்தைப்போல் பிறருக்குச்சொல்ல சக்தனல்ல. மனதினால் நினைக்கவும் சக்தனல்ல. (ஏனென்றால் இப்படி ஆநந்தானுபவத்திலிருக்கிறவன் சொல்லத்தக்கதாக அந்நியமாய் ஒருவஸ்து விருக்கிறதென்றும் வாக்கு மனது இவைகளிருக்கிறதென்றும் அறிகிறதேயில்லை. வாக்கு மனதுமுதலியவைகளுக்கு எட்டாத அகண்டாநந்த பிர்ம்ம சுவரூபானுபவத்தி லிருக்கிறானுகையால்தான்) ஆகையால் தன்னுடைய ஆநந்தத்தைத்தானே அனுபவிக்க சக்தன்.

யஃ ஸம்ஸாரஃ கல்பிதஃ ஸ ஸர்வோऽபி மித்யைவேத்யர்தஃ. ப்ரபஞ்சஸ்ய மித்யாத்வாத் ததந்தர்கதா ஷட்பாவவிகாரா அபி மித்யைவேதி வக்தவ்யம்.

இதி மநநே ஷட்பாவவிகாரஸ்வரூபம்.

ஆத்மஸ்வரூபப்ரகரணம்.

ஸர்வஃ ஓம் ॥ அத்ர ஆத்மஸ்வரூபம் கதம் ஸச்சிதாநந்தரூபம் ஸ்வஸ்ய ப்ரகாசகம் ஸர்வத்ர வ்யாப்தம் ஸாக்ஷி ஸ்வரூபம் இதி ...

[illegible]

எந்த ஈசுவரன், கிருபையினாலே குருரூபமாய் வந்துஉபதே சிக்கிறாரோ அந்த குருரூபனான ஈசுவரனும் இந்தப் பிர்ம்மாநந்த மிப்படிப்பட்டதென்பதை சொல்ல சக்தியுடையவரல்ல. இப்படி சுவானுபவத்தை யுடையவனானாலும் உலகத்தில் அறியாதவனைப் போல சஞ்சரித்துக்கொண்டு ஆநந்தரூபனா யிரு.

பதினோராவது வருணகம் முற்றிற்று.

௧௨-வது வருணகம்.

ஹரிః ஓம். இப்பனிரண்டாவது வருணகத்தில் ஆத்மாவி னுடைய அகண்டார்த்த ரகசியத்தை குருவானவர் சிஷியனுக்கு கிருபையினால் உபதேசித்தார்.

சிஷியன் — ஓ சுவாமி! தங்களாலே பதினொரு வருணகங் களில் உபதேசிக்கப்பட்ட அர்த்தங்களினால், தேகமுதலிய பஞ்ச கோசங்களிலே "நான்" "என்னுடையது" என்கிற ஆத்மபுத்தி போய்விட்டது. புத்தியைப் பிரகாசிப்பிக்கிற சச்சிதாநந்த சுவ ரூபமேதுவோ அந்தப்பிர்மமே நான் என்கிற ஆத்மஞானம் அடை யப்பட்டது. சகல சம்சயமும் போய்விட்டது. ஆனால் பின்னு மோர் சம்சயம்மட்டு மிருக்கிறது. அதாவது—ஆத்மாவானவன் "ஸத்ரூபன்" "சித்ரூபன்" "ஆநந்தரூபன்" என்று சொல்லப்பட்ட தல்லவா. இப்படி மூன்றுவித ரூபங்களைச் சொல்லுகிற இம் மூன்றுபதங்களும் மூன்றுபேதமுள்ள பின்னார்த்தத்தை விளக் கின்றன. அது பின்னார்த்தம்போல எனக்கு விளங்குகின்றன. ஆகையினாலே இந்த ஸச்சிதானந்தமாகிய மூன்றுபதங்களுக்கு அகண்டார்த்தம் எப்படி சித்திக்கும்?

குரு—ஓ புத்திரா! அகண்டார்த்த மெதுவெனில், தேசபரிச் சேதம், காலபரிச்சேதம், வஸ்துபரிச்சேதமென்ற மூன்றுபரிச் சேத மற்றதாகிய, அபரிச்சிந்நார்த்தந்தான் அகண்டார்த்தமென் றறி. அந்த அகண்டார்த்தத்திற்கு இம்மூன்று லக்ஷணங்க ளேதுக் கெனில்—ஆகாசமும் வியாபகமானதினாலேயும் தேசபரிச்சேத மற்றிருக்கிற தாகையினாலேயு மதில் அதிவியாப்தியைத் தடுக்கும் பொருட்டு காலபரிச்சேதமின்மை யங்கீகரிக்கப்பட்டது.

ஞுகாரமெஸூா த்தி விநாமசுமேஷுந காஉவஸ்மெஹ்ஹ: காஷூ

அத: நத த்ராதிவ்ராஷூ:-தேமகாஉவஸ்மெஹ்ஹா மாமெத்ராவாஹாமெநகா

மெஉசதிவ்ராமெஷூ:-காஉவாு தேமவஸ்மெஹ்ஹமெஹா நாஷூ-காஉவஸ்மெஹ்ஹ

மெஹாவிநாஷூ வஸ்ூ ஷீமெயெஷூ வஸ்மெஹ்ஹத்த மமசுாக்யாசு - அத

உக்தம் வக்தவஸ்மெஹ்ஹு ரஹித ஐதி - காஉவஸுவ்ஷிநவஜ்ஞ வஹு

வாசு வஷுவஸ்மெஹ்ஹமெஹாஷி-அதம் த்ராதிவ்ராஷூநாஷூ- ஞுஷூநு

வணதசுத்ரவியவஸ்மெஹ்ஹுராஹிதுமஷூ - அதஷீ ணிஉக்ஷணாநு

க்ஷாநி - மெதாராதுாமெஜ்ஞய:- நநவஹவ ஹ்ரிரக்ஷ மவம்வாஷு உக்ஷண

மாஷுநி வ்ருஹமஷீயிதவம் - ஞுஷுநவணவாவம்வாஷுகுவாசு॥

ஆகாசத்திற்கு உற்பத்தி நாசமிருப்பதினுலே அதில் கால பரிச்சேத மிருக்கிறது. ஆனதினுலே அதில் (ஆகாசத்தில்) அதிவியாப்தி யில்லை. தேசகால பரிச்சேதம் மாத்திரம் கிரகிப்பதானுல் காலத்தில் அதிவியாப்தி வருகிறது. காலத்திற்கு தேசபரிச் சேதமில்லை. காலபரிச்சேதமுமில்லை. காலத்திற்குத் தனக்குத்தானே பரிச்சேதமென்பது அசம்பாவிதம். ஆகையினுலே வஸ்து பரிச்சேதமின்மை சொல்லல்பட்டது. காலத்திற்குத் தன்னைவிட அந்நியமான வஸ்துக்க ளிருக்கிறதினுலே வஸ்து பரிச்சேதமிருக்கிறது. ஆகையால் அதில் அதி வியாப்தியில்லை. ஆத்மாவுக்கோ இம்மூன்று பரிச்சேதமின்மை யிருக்கிறது. (பரிச்சேதமென்முல், வரம்பு அல்லது பிரிவு அல்லது பாகம். சகலதேசத்திலும் வியாபித்திருக்கிற தெதுவோ அதுதான் பிர்ம்மமென்று சொல்வதானுல், ஆகாசமும் சகலதேசத்திலும் வியாபித்திருப்பதினுலே ஆகாசத்தில் அதிவியாப்தி தோஷம் வருகிறது. அதாவது — ஒன்றுக்குச் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணம் மற்ருென்றிலு மிருக்கிறது. ஆகையால் தேசபரிச்சேத மில்லாதது பிர்ம்மமென்று சொன்னுல் போதாது. காலபரிச்சேத மில்லாததென்றும் சொல்லவேண்டும். இப்படிச் சொன்னுலுங்கூட, வியாபகமாயும் உற்பத்தி நாசமில்லாததாயுமிருக்கிற காலத்தில் அதிவியாப்தி வருமாகையால் தேசகால பரிச்சேதமில்லாததே பிர்ம்ம மென்று சொன்னுல் போதாது. ஆகையினுலே வஸ்து பரிச்சேதமில்லாததென்றும் சொல்லப்பட்டது. வஸ்து பரிச்சேதமென்முல், தன்னைப்போல் வேறே வஸ்துவையுடைத்தாயிருத்தல். காலத்திற்கோ வஸ்து பரிச்சேதமில்லாமை சொல்ல இடமில்லை. ஏனென்முல், காலம் எப்படி ஒறுவஸ்துவோ அப்படிப்போல் பலவஸ்துக்களுண்டு. பிர்ம்மத்தைப்போல வேறே வஸ்துவில்லை. ஆகையால் தேசத்தினுலாவது காலத்தினுலாவது வஸ்துவினுலாவது பிரிக்க அல்லது பாகிக்கப்படாதது பிர்ம்மமே யென்ருகிறது). ஆகையால் மூன்று லக்ஷணங்கள் சொல்லப்பட்டன. அவைகளினுலே ஆத்மா அறியத்தகுந்தவன்.

சிஷியன்—தங்களால் சொல்லப்பட்ட அகண்டார்த்த லக்ஷணத்தை ஆத்மாவிடத்தில் காண்பிக்கவேண்டும் ஏனென்முல், ஆத்மாவே அகண்டார்த்த மானதினுல்தான்.

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 [illegible] 𑌕𑌰𑍋𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - [illegible]
[illegible]
𑌨 𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌯 [illegible] 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - [illegible]
𑌜𑌾𑌤𑌃 - 𑌇𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌂 [illegible]
[illegible] 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - 𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌃 -
𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 - 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌾𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 [illegible]
[illegible] 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 - [illegible]
[illegible] 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 𑌇𑌤𑌿 [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 - [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] 𑌇𑌤𑌿 [illegible]
[illegible]
[illegible]॥

ஆனால் ஆத்மாவிடத்தி லது காணப்படவில்லை. ஏனென்றால் சகலமானவர்களுக்கும் "இத்தேசத்தி லிருக்கிறேன்" "அத்தேசத்திலில்லை" என்கிற அனுபவமிருக்கிறதினாலே தேசபரிச்சேதமில்லையென்பதில்லை. "நா னிந்த வருஷத்தில் பிறந்தேன்" "இனி பத்தாவதுவருஷத்தில் மரிப்பேன்" என்கிற அனுபவ மிருக்கிறதினாலே காலபரிச்சேத ராஹித்தியமில்லை. "நான் பிராம்மணனல்ல" "நான் க்ஷத்திரியனல்ல" என்கிற அனுபவமிருக்கிறதினாலே ஆத்மாவுக்கு வஸ்து பரிச்சேத ராகித்தியமுமில்லை. ஆகையால், ஆத்மா மூன்றுவித பரிச்சேத சூனியனென்று தங்களால் எப்படிச் சொல்லப்பட்டது?

குரு—என்னால் உனக்கு பதினோராவது வருணகத்தில் ஆத்மானாத்துமலக்ஷணம் சொன்ன சமயத்தில் ஆத்மா பரிபூர்ணனென்றும் அநாத்துமா பரிச்சின்ன,னென்றும் காணப்படுகிற சகலமும் அத்தியஸ்தமென்றும் உபதேசிக்கப்பட்ட தல்லவா? அப்படி யிருந்தும் இப்போது ஆத்மலக்ஷணத்தைக் குறித்து வாதிக்கிறாய். ஆகையால், நீ சிஷியனா அல்லது எதிர்வாதம் செய்கிறவனா என்று சந்தேகமுண்டாகிறது. சிஷியனானால் மறுபடியும் கிருபையினாலே அநுக்கிரகம் செய்கிறோம். பிரதிவாதியானால் பொருமையினாலே மௌனமாயிருக்கிறோம் அல்லது கோபத்தினாலே சாபம் கொடுக்கிறோம். தங்களுடைய கோபம் பிரதிவாதியிடத்தில் பலிக்குமோவென்றால், சிஷியனிடத்தில் உபதேசநிமித்தம் செய்கிற அநுக்கிரகம் பலிக்குமானால் பிரதிவாதியிடத்தில் செய்கிற நிக்கிரகமும் பலிக்கும். உலகத்தில் நிக்கிரஹ அநுக்கிரஹ சாமர்த்தியமுடைய ஈசுவரனுக்கும் பிர்ம்மஞானிக்கும் வாஸ்தவத்தில் பேதமில்லையென்றறி.

சிஷியன்—ஓ சத்குருவாகிய சுவாமியே! கிருபைக்குப் பாத்திரனாகிய சிஷியனே நான். எனக்கொரு சந்தேகமுண்டாச்சுது அதினாலே கேட்டேனே தவிர குதர்க்கத்தினாலல்ல.

குரு—ஆனால் சொல்லுகிறோம்.

இந்தத் தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதம் மூன்றும் சுபாவத்தில் தேகத்திற்கே தவிர பரிபூர்ணனாகிய பிரத்தியகாத்துமாவுக்குப் பரிச்சேதத் திரயமில்லை.

ஏ தர்மாத்வஸ்ஏவ வரிவர்ணம் ப்ரஹ்மணோ தேஶவரிச்சேதாநாஸ்தீதிவேத்தச கர்மஜாதவ்யம் - இதிசேத் - வடஸ்யவ டஸ்ய கடாத்யஸ்ய கடஸ்ஸம் ஸஞ்சித்ய - வ்யவிவீவாதி - ஆவஸ்த்ர் தேஜஸ்ச - வாயஸ்ய ஆகாஶஸ்ய இதிவவவம்ஸ்ஏதஸ்ய திக வ்யவசோஶ்வபதிரேவசேவாந ஸ்யமோநஸ்வாச - அத்ர நோ விஸ்க்ஷ்வமேஷி-வவவம்ஸவர்வ்யாவசஸ்ய த்ரநோ தேஶவரிச்சேதாநாஸ்தி - அத்ர நோ வஸ்தேர்ாத்வ்யகாரய த்ர்யா கநாஷிக்ஷமேதி. நித்ய ஸ்வாச ஸவிஷய்த்தாவ வரிச்சேதாநாஸ்தி - வவவம் ஸ்ஏதகாவஸவி ஷயத்தாவஸம்பந்யஸ்யாத்ரநோவகஸ்வாச அத்ர நோ வதர்மாநகாவவரி ச்சேதாநாஸ்தி-வஸ்தவரிச்சேதாஸித்ய மாத்ரநோ கயமிதிவேச-அத் ரஸ்வர்ாத்ககஸ்வா அஸ்வவரிச்சேதாநாஸ்திவஸ்ஏநிகாநீதிவேச- ஸஜாதீயபேதவிநவிஜாதீயபேதவிநஸ்வகதபேதவிநாநீதி வஸ்ஏ நி - தாநிவாகயமிதிவேச - வ்ருக்ஷஸ்யவ்ருக்ஷாந்தராத்ஸஜாதீயபேத:- வ்ருக்ஷஸ்யஶிலாதே: விஜாதீயபேத: வ்ருக்ஷஸ்ய வத்ர வஷ்வவலா தே: ஸ்வகதபேத: - கஸ்ய த்ரிவியஸ்யாபிபேதஸ்யாத்ர ஸஹா வாச அத்ராபேதஶ்ஏநர்:- சதவவ அத்ர நோ வஸ்தவரிச்சேதா நாஸ்தீஜாநீஹி - நநாத்ரநோ ஸஜாதீயவிஜாதீயஸ்வகத பேதாந ஸ்ஞ்தீவ கடம்நஶக்யதே - கயமிதிவேச - வகமேவமேவதந்ய ப்ரஹ்மமேவதந்ய ஸர்வம்ஸ்வமேவதந்ய கஏடஸ்யமேவதந்ய ஜீவ மேவதந்யமிதி வதர்தே - அதஸ்ஸஜாதீயபேதோஸ்தி - அத்ரஸ்வ ரஏவம் ப்ரஹ்மேதி அநாத்ரஸ்வரஏவம் வ்யவக்ஷேதி - உபயோ வர்தமாநஸ்வாச விஜாதீய பேதோஸ்தி - ப்ரஹ்மண ஸ்வஸ்யாநந்தா இதித்ரயஸ்ய வதர்மாநஸ்வா ஸ்வகத பேதோஸ்தி - வவவம் பேதத்ரய யேஸ்ஸ்தே அத்ர நோ பேதத்ரயம்நாஸ்தீதி கயமிதிவேச॥

பிரத்தியகாத்தும பரிபூர்ண பிர்ம்மத்திற்குத் தேசபரிச்சேத மில்லையென்பது எப்படி யறியப்படுகிறதெனில்—குடமிருக்கிறது படமிருக்கிறது சுவரிருக்கிறது குதிரிருக்கிறது என்றும், பூமி யிருக்கிறது ஜலமிருக்கிறது தேஜஸிருக்கிறது வாயுவிருக்கிறது ஆகாசமிருக்கிறது என்றும் இவ்விதமாய் பூதபௌதிக பிரபஞ்சத் தில் சத்ரூபமாகவே அனுபவிக்கப்படுகிறபடியினாலே ஆத்மாவுக்கு விபுத்துவமிருக்கிறது. இப்படி சர்வவியாபகனான ஆத்மாவுக்கு தேசபரிச்சேதமில்லை. முன்சொன்ன யுக்தியினாலே ஆத்மாவுக்கு அநாதித்துவ மிருக்கிறது. நித்தியமா யிருக்கிறபடியினாலே வரும் காலபரிச்சேதமில்லை. இப்படிச்சென்ற காலவரும் காலசம்பந்த முடைய ஆத்மா ஒருவனானபடியினாலே ஆத்மாவுக்கு நிகழ்கால பரிச்சேதமுமில்லை. ஆத்மாவுக்கு வஸ்து பரிச்சேத ராகித்திய மெப்படியெனில்—ஆத்மா சர்வவஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மாவானபடி யினால் வஸ்து பரிச்சேதமில்லை.

சிஷியன்—வஸ்துக்களவை?

குரு—ஸஜாதீயபேதம், விஜாதீயபேதம் சுவகதபேதம் என மூன்றுபேத பின்ன வஸ்துக்களுண்டு. அவைகளெப்படிப்பட் டவை யெனில், ஒரு விருக்ஷத்திற்கு மற்றொரு விருக்ஷம் ஸஜா தீயபேதம். விருக்ஷத்திற்கு கல்லு முதலியன விஜாதீயபேதம். விருக்ஷத்திற்கு அதின் இலை புஷ்பம் காய் கனி முதலியன சுவகத பேதம். இந்த மூன்றுவித பேதங்களும் ஆத்மாவுக் கில்லாததி னாலே ஆத்மா பேத மற்றவன் ஆகையால் ஆத்மாவுக்கு வஸ்து பரிச்சேதமில்லை யென்றறி.

சிஷியன்—ஆத்மாவுக்கு ஸஜாதீய விஜாதீய சுவகதபேதங்க ளில்லையென்று சொல்வது கூடாது. ஏனென்றால், ஓரே சைதன் னியமானது பிர்ம்மசைதன்னியமாயும் ஈசுவரசைதன்னியமாயும் கூடஸ்த சைதன்னியமாயும் ஜீவ சைதன்னியமாயு மிருக்கிறது. ஆகையினாலே ஸஜாதீயபேத மிருக்கிறது. ஆத்மசுவரூபம் பிர்ம்ம மென்றும், அநாத்தும சுவரூபம் பிரபஞ்சமென்று மிரண்டுவிதமா யிருக்கிறபடியால் விஜாதீய பேதமிருக்கிறது. பிர்ம்மத்திற்கு ஸத்து சித்து ஆநந்தமென்று மூன்றிருக்கிறதினாலே சுவகத பேத முமிருக்கிறது. இப்படி மூன்றுவித பேதமிருக்க பேதமில்லை யென்று எப்படி சொல்லலாம்?

(குரு — ஸஜாதீயபேத மில்லையென்ப தெப்படியெனில்,) ஆகாசமொன்ருனலும் உபாதிபேதத்தினல் மகாகாசமென்றும் மேகாகாசமென்றும் கடாகாசமென்றும் கடஜலத்தில் பிரதி பிம்பித்த ஆகாசமென்றும் பேதமாய் எப்படிக் காணப்படுகிறதோ அப்படியே சைதன்னியமொன்ருனலும் மாயோபாதியினல் பிர்ம்மமென்றும் ஈசுவரனென்றும் அவித்தியோபாதியினல் கூடஸ்தனென்றும் ஜீவனென்றும் தோற்றம் மாத்திரமே. விசாரிக்கும் கால் ஸஜாதீய பேதமேயில்லை. விஜாதீயபேதமில்லை யென்ப தெப்படியெனில்—கயிறன்றி அதில் பாம்பு என்கிற தோற்ற மெப்படியில்லையோ ஆகாசமன்றி அதில் கருமை என்கிற தோற்ற மெப்படியில்லையோ அப்படி ஆத்மாவன்றி அநாத்துமாவில்லை. அதிஷ்டானத்தைத்தவிர ஆரோபித மெல்லாம் மித்தையே = பொய்யே (ஆதாரமான வஸ்துவில்லாமல் ஆரோபிதமென்பது அசம்பாவிதம், மேலும் கயிற்றில் பாம்பு என்கிற தோற்றம் பொய்யானலும் கயிறு வாஸ்தவமாகையால் எதில் ஒன்றை ஆரோபிக்கப்படுகிறதோ அந்தவஸ்து சத்தியமாயும் ஆரோபிதம் பொய்யாகவு மிருக்கவேண்டும்). மித்தையென்ப தெதுவெனில், மலடிமகன் முயற்கொம்பு இவை முதலியவைபோல முக்காலத்திலு மெதுவில்லையோ அதுதான் மித்தை. அநாத்துமாவுக்கு வாஸ்தவத்தி லிருப்பில்லாததினலே ஆத்மாவுக்கு விஜாதீயபேதமில்லை. சுவகதபேத மில்லை யென்ப தெப்படியெனில், ஆத்மா சாக்ஷி கூடஸ்தன் பாரமார்த்திகன் பிராக்ஞன் பிர்ம்மம் சச்சிதாநந்தன் நித்தியன் ஒருவன் பூர்ணன் இவைமுதலிய விதிவாக்கியங்களும், ஸ்தூலமல்ல அணுவல்ல இரண்டல்ல நினைப்புக் கெட்டியதல்ல இவை முதலிய நிஷேத வாக்கியங்களும் ஒன்ருன நிர்விசேஷ ஆத்ம சுவரூபப் பிரகாசம் செய்வதிலேயே தாத்பரிய முடையவைகளே யன்றி சுவரூபபேதத்தில் தாத்பரிய பேதமுடையவைக ளல்ல. ஏனென்ருல், ஆத்மா நிர்விசேஷமான படியினலும் அம்சமற்றதான படியினலும் தான். ஆகையினலே சுவகதபேதமில்லை.

சிஷியன்—ஸத்சித் ஆநந்தம் என்கிற பதங்கள் பின்னர்த்தமானபடியினலேயும், ஹஸ்தம் பாணி கரம் (இம்மூன்றும் கைக்குப்பெயர்) இந்த சப்தங்கள் போல் பரியாயவாசக மல்லாததினலேயும் அந்த பதங்களால் குறிப்பிடப்படுகிற ஆத்மாவுக்கு

[illegible]

(விருக்ஷம் பலவித ரூபமாயிருக்கிற தென்கிறவிடத்தில் பத்திரம் புஷ்பம் முதலிய பதங்கள் பின்னர்த்தமானதினாலே அந்த பதங்களினால் குறிப்பிடப்படுகிற விருக்ஷத்திற்குப்போல) சுவகதபேதமிருக்கவேண்டுமே யென்றால்,

குரு—சிவப்பு உஷ்ணம் பிரகாசம் இவைகளுள்ள தீபமென்கிற விடத்தில் எப்படி தீபத்திற்கு சுவகதபேதமில்லையோ அப்படியே சச்சிதாநந்த சுவரூபமான ஆத்மாவிடத்திலும் சுவகத பேதமில்லை. ஆனால் பத்திரம் புஷ்பம் பலம் இந்த ரூபமான விருக்ஷமென்கிற விடத்திலும் சுவகத பேதமில்லையென்று சொல்லக்கூடாது. அந்த விருக்ஷம் முழுவதும் பத்திர புஷ்பரூபமாய்ச் சொல்லவில்லை. ஒருவிடத்தில் பத்திரரூபமாயும் ஒருவிடத்தில் புஷ்பரூபமாயும் ஒருவிடத்தில் பலரூபமாயும் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையினால் அவ்விடத்தில் சுவகத பேதமுண்டு. * ஆத்மா ஸச்சிதானந்த ரூபமென்கிற விடத்திலும் சர்வாம்சத்தினாலேயும் ஆத்மாவுக்கு சச்சிதாநந்தரூபம் சொல்லி யிருக்கிறபடியால் சிவப்பு உஷ்ணம் பிரகாசமான தீபமென்கிற விடத்தில் எல்லாவம்சத்திலும் தீபத்திற்கு சிவப்பு உஷ்ணம் பிரகாச மிருக்கிறதுபோல ஆத்மாவுக்கு சுவகதபேதமில்லை.

சிஷியன்—அப்படியானால் ஆத்மாசத்ரூபன் சித்ரூபன் ஆநந்தரூபன் என்று அடிக்கடி சுருதி என்னத்திற்காக உபதேசிக்க வேண்டும்? ஒரே உபதேசத்தினால் ஆத்மாவை யறியக்கூடுமே?

---

* பிர்மம் சகலவஸ்துக்களுக்கும் அபேதமென்பதை நிரூபிக்க இவ்விடத்தி லிரண்டு சுலோகங்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றன. அவைகள் வருமாறு ‘‘[illegible]’’ ॥ சத்துவரஜஸ்தமோ குணங்களில்லாததும் தேஜஸ் சுவரூபமானதும் ஞான சுவரூபமானதும் பேதமற்றதும் வாக்குமனது வேதங்களுக் கெட்டாததும் எதுவோ அந்த தத்துவமானது நீயாயிருக்கிறாய் நீயாயிருக்கிறாய் நீயாயிருக்கிறாய். அநித்தியமாயும் சுவப்நத்தில்கண்ட ஜகத்தைப்போலவும் மேகத்தில்காணும் யானை, வனம் இவைகள்போலவு மிருக்கிற இந்த ஜகத்தானது எதினாலுண்டாச்சுதோ புத்திக்கெட்டாததும் ரூபமற்றதும் உத்தம சுகமும் எதுவோ அந்ததத்துவம் நீயாயிருக்கிறாய். நீயாயிருக்கிறாய் நீயாயிருக்கிறாய்.

𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑌿 - 𑌅𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾𑌨𑍁𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌗𑌤𑌿 - 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑌿𑌷𑍁 𑌚 - 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌚 - 𑌤𑌥𑌾 𑌜𑌗𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌮𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌡𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌤𑍍𑌵𑌞𑍍𑌚 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌵𑍈𑌪𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌯𑌾𑌽𑌽𑌰𑍋𑌪𑌿𑌤𑌂 - 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈𑌪𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌬𑍋𑌧𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌨𑌾𑌃 - 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌦𑌯𑌃 - 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌰𑍂𑌪𑌾𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌨𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌜𑌡𑌃 - 𑌅𑌹𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑍀𑌤𑌿 𑌚 - 𑌪𑌰𑌿𑌹𑌰𑌤𑌿 - 𑌸𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌤𑌾𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 - 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌪𑌿 - 𑌅𑌹𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 - 𑌅𑌹𑌂 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌯 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌨𑍃𑌤𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 - 𑌚𑌿𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌜𑌡𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 - 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌬𑍋𑌧𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌹𑌿 - 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌭𑍇𑌦𑌂 𑌬𑍋𑌧𑌯𑌤𑌿 - 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌃 - 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌸𑌂𑌯𑌗𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌅𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑌣𑌾𑌯𑍈𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌃 - 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑌚𑍍𑌚𑌿𑌦𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌦𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌵𑌗𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 - 𑌏𑌵𑌂 𑌹𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌪𑍇𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚 - 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌉𑌪𑌕𑍍𑌰𑌮𑍋𑌪𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿𑌷𑌡𑍍𑌵𑌿𑌧𑌲𑌿𑌙𑍍𑌗𑍈𑌃 𑌅𑌪𑌂𑌶𑌯𑍇𑌨 𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌮𑍍 - 𑌏𑌵𑌮𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌸𑌹 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌪𑌂𑌶𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌿𑌤𑌃 𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍋 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌣𑍀𑌯𑌃॥

குரு — சுருதியின் தாத்பரியமெப்படியென்றால், சொல்லுகிறோம் கேள். ஆத்மசுவபாவமான சத்துவத்தை ஜகத்திலும் சித்துவத்தை ஜடங்களாகிய புத்தியாதிகளிலும் ஆநந்தத்துவத்தை புத்திரபாரியாதிகளிலும் அப்படியே ஜகத் சுவபாவமாயுள்ள அசத்துவத்தையும் புத்தியாதிகளிலுள்ள ஜடத்துவத்தையும் புத்திர பாரியாதிகளிலுள்ள துக்கத்துவத்தையும் சச்சிதாநந்த சுவரூபமான ஆத்மாவிடத்திலும் பரஸ்பரம் விபரீதமாய் அக்ஞானத்தினாலே ஆரோபிக்கிறார்கள். அதினாலே சகலமானவர்களும் ஜகத் சத்தியமென்றும் புத்தியாதிகள் சேதனமென்றும் புத்திரபாரியாதிகள் ஆநந்தரூபமென்றும் "நான் நிலையற்றவன்" "நான் ஜடன்" "நான்துக்கி" என்றும் பிரமிக்கிறார்கள். அந்தப் பிராந்தி நிவர்த்தியின்பொருட்டுதாய் சுவரூபமான சுருதியானது ஜீவர்களுக் குபதேசிக்கிற தெப்படியெனில் "ஓ! ஜீவர்களே! நீங்கள் சச்சிதாநந்த சுபரூபர்கள்" தானென்று போதிக்கும்பொருட்டு ஆத்மா சத்ரூபன் அநிருத ரூபனல்ல, சித்ரூபன் ஜடரூபனல்ல, ஆநந்தரூபன் துக்கரூபனல்ல, என்று அந்தந்தப் பிராந்தி நிவர்த்தியின் பொட்டு போதிக்கிறதென்று தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது. சுருதியானது ஆத்மாவுக்கு சச்சிதானந்த சுவரூபத்தினால் அபேதத்தைப் போதிக்கிறது. உலகத்தில் சிலவாதிகள் ஆத்மாவுக்கு ஸத்துவதருமத்தையும் சித்துவத்தையும் சுகத்தையும் குணமென்றும் அதினால் ஆத்மா சச்சிதானந்த ரூபனல்லவென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அதை நிவிருத்திக்கும் பொருட்டு சுருதியானது ஆத்மா சச்சிதாநந்த சுவரூபனென்று சொல்லுகிறது.

சிஷியன் — சுருதியினுடைய தாத்பரியம் இப்படியென்பது தங்களால் எப்படி யறியப்பட்டது?

குரு—சகல சுருதிகளுக்கும் உபக்கிரம உபஸம்ஹாரம் முதலிய ஆறுவித அடையாளங்களினால் அகண்டார்த்தத்தில் தாத்பரியமென்று நிச்சிக்கப்பட் டிருக்கிறதினால் தானென்று தெரிந்துகொள்.

சிஷியன் — ஓ! சுவாமி; சுருதியினால் அகண்டார்த்தம் நிச்சயிக்கப்பட்டது. கிருபையினாலே யுக்தியினாலும் அகண்டார்த்தத்தை ஸ்தாபிக்கவேண்டும்.

स च स्वयमेव प्रकाशते - अन्येन वा - आद्ये सदे-
व विषयाश्च - अन्येनैव च - अतः प्रकाशकं तदन्यद्वस्तु स-
लक्षणं वा अज्ञानं वा - अलक्षणमेवेति शशविषाणादि-
वदेव तस्य स्वप्रकाशकत्वं न सम्भवति - अज्ञानत्वादिति चे-
न्न तज्ज्ञानं स्वयं प्रकाशते उतान्येन प्रकाश्यते वा-
इति विकल्पे आद्येऽपेक्ष्यते ज्ञानं स्वयं प्रकाशकमेव द्वितीयं
स्यात् अनेन प्रकाशत इति चेत् अनवस्था विकल्पः प्रा-
प्नोति - तथा विकल्पे क्रियाकर्मविरोधः आत्माश्रयदोषः -
अन्योन्याश्रयदोषः - चक्रापत्तिदोषः - अनवस्थादो-
ष इति बहवो दोषाः प्रसज्येरन् - तस्मात्स्वतः स्वप्र-
काशते - यत्स्वयमेव प्रकाशते तदेव चिदिति सिद्धं सदेव चिच्च-
चिदेव सच्च - उभयमेकमेव - अज्ञानमपि तदेवेति विवक्षया
विनश्यते - अतस्तत्स्वयमेव प्रकाशत इति निश्चयः - अत
स्सदेव चिदिति सिद्धम् - तस्य स्वयंप्रकाशमानस्य सतः आनन्दत्वं
कथमिति चेद्वक्ष्यते - सत एव आनन्दत्वम् आनन्दः प्र-
[illegible] - नान्यः प्रियतमः आत्मा प्रियतमः आ-
त्मैव नान्यः - कथं तस्य आत्मत्वमिति चेत् [illegible]
त्वात् अद्वितीयत्वं अज्ञानेन विलक्षणत्वादिति चे-
न्न - अज्ञानस्य शास्त्रेण बाध्यत्वात् स्वप्नवत् अविद्या-
कत्वात् - अद्वितीयत्वमिति चेत् - अलक्षणस्य शशविषाणवत्स्व-
रूपाभावेन तेन अद्वितीयत्वं वस्तुतः सिद्धम् - तस्मा-
द्विकल्पायोगात् विकल्पानामपि ॥

குரு — சத்துதானகவே விளங்கிறதா அல்லது மற்றென்றி ஞல் விளங்கிறதா என்றூல், முந்திய பக்ஷததில் சத்தேசித்தாகும் (தானகவே விளங்குகிறது). வேறென்றினுல் பிரகாசிக்கிற தென் றூல், அப்படி பிரகாசிப்பிக்கிற வஸ்து சத்தைவிட அந்நியமானதா? அல்லது வேறெரு சத்தா? சத்தைவிட அந்நியமானதானல் முயல் கொம்பு முதலியனபோல அசத்தாகவே யிருக்கவேண்டும். அதற் கு சத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிற யோக்கியதை யிருக்கமாட்டாது. வேறெரு சத்தென்னும் பக்ஷத்தில் அந்த சத்து தானகவே பிர காசிக்கிறதா, அல்லது வேறென்றினுல் பிரகாசிப்பிக்கப் படுகிற தா என்னும் சந்தேகத்தில் முதல் பக்ஷத்தில் தானகவே பிரகா சிக்கிற தென்றூல், அதுவே சித்துவமாகும் அந்நியத்தினுல் பிர காசிப்பிக்கப் படுகிறதென்றூல், மறுபடியும் விகற்பமுண்டாகிக் கொண்டே யிருக்கும். இப்படி விகற்பம் செய்துகொண்டுபோ ஞல் ஆத்மாசிரயதோஷம் அந்நியோந்நியாசிரயதோஷம் சக்கிரா பத்திதோஷம் அநவஸ்தாதோஷம் என பலதோஷங்கள் சம்ப விக்கும். ஆகையால் சத்துத்தானகவே பிரகாசிக்கிறது. எது சுவயமே பிரகாசிக்கிறதோ அது சித்தென்பது சித்தம், அந்த சத்தேசித்து சித்தேசத்து. இரண்டு மொன்றுதான். இன்னெரு சத்திருக்கிறதென்று வேதங்களில் எவ்விடத்திலும் காணவில்லை. ஆகையால் சத்துதானகவே விளங்கிறதென்பது நிச்சயம். ஆகை யால் ஸத்தே சித்தென்பது சித்தம். அப்படி தானக விளங்கிற சத்துக்கு ஆநந்தத்துவ மெப்படியெனில், சத்துக் கிரண்டாவது வஸ்து வில்லாததினுல் ஆநந்தத்துவம் பூர்ணமாகவே யிருக்கிறது. அற்பத்தில் பூர்ணத்துவமில்லை. ஆகையால் பூர்ணத்துவம் அத்து வயத்திற்கே யன்றி துவைதத்திற்கில்லை, சத் எப்படி அத்துவைத மென்றூல், ஓ புத்திரா! சத்துக்கிரண்டாவதுடன் கூடியிருக்கும் தன்மை வேறெரு சத்தினுலேயா, அல்லது சத்துவிலக்ஷண மானதினுலேயா, வென்றூலோ வேறெரு சத்தினுலல்ல.

ஏனென்றூல்—சாஸ்திரத்தி னுலேயும் யுக்தியினுலேயும் அனு பவத்தினுலேயும் வேறெரு சத்திருக்கிறதென்று சித்திக்காத்தி னுலே முதல்பக்ஷம் சித்திக்கவில்லை. இரண்டாவது பக்ஷமும் சித் திக்கமாட்டாது. ஏனென்றூல், சத்விலக்ஷணமான வஸ்து முயற் கொம்புபோல சுவரூபமே யில்லாத்தினுல்தான். இந்த விரண்டு விகற்பத்தைத்தவிர வேறே விகற்பமில்லை.

अत एकस्यैव सतः द्वितीयाभावादद्वैतत्वं सिद्धम् । ते नैव पूर्णत्वं सिद्धम् । तेन स्वप्रकाशः स एवानन्दः । एवं यस्त्वादि सच्चिदानन्दघनात्मैकत्वं वाक्यार्थे । अयं शास्त्रं एकात्मप्रतिपादकत्वात् । यथा निवर्तनीयत्वे शास्त्रप्रमाणं श्रुतिः । सर्वेषां साक्षित्वे कस्यं हानि । तत्त्वं जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्यादिभेदेन नाना । किञ्च एकमेवं निर्णयं । तस्मात्तत्त्वं अद्वैतमेव । तस्मात् सुषुप्त्यां सर्वथा प्रकाशानन्दैकं साक्षित्वान् प्रकाशमानत्वात् तस्य विक्षेपि तस्य साक्षित्वान् तस्य स्वयंप्रकाशकत्वे किं प्रमाणमिति चेत् - सर्वत्र स्य एतावत्त्वं कारणं सर्वसाक्षित्वमिति स्मरणादिति - स्मरस्यानुभवपूर्वकत्वनियमात् - साक्षित्वं सर्वस्य अनुभवो वक्तव्यः तदानीं अनुभवकरणस्य इन्द्रियादेः अभावात् स्वानुभवः साक्षित्वात् तस्य स्वयंप्रकाशकत्वमेव इति जानीहि - ननु साक्षित्वान्न सेन सर्वस्य प्रकाशते अज्ञानं प्रकाशते - तयोर्भेदात् सर्वं वा अज्ञानं वा स्वप्रकाशवस्तुविषयत्वेन सर्वमेव स्वयंप्रकाशमिति वक्तव्यम् - न । अज्ञानम् - तस्य आवरणरूपत्वेन प्रकाशाभावस्य अतस्साक्षित्वात् आवरणं सर्वमेव स्वप्रकाशं सत् स्वस्मिन्नारोपित अज्ञानं प्रकाशयति - अतः सर्वः स्वप्रकाश एव - एवं अनन्तं वा सच्चिदानन्दात्मैकत्वं सिद्धं - एवं श्रुतियुक्त्यनुभवैः ब्रह्मणस्स्वगतभेदशून्यत्वम् एवं सजातीय विजातीय स्वगतभेदाभावात् ब्रह्मण अपरिपूर्णत्वमिति सिद्धम् - अनेनाद्वैतत्वं सिद्धम् ॥

ஆகையால் ஒன்றானசத்துக்கு இரண்டாவதில்லாததினாலே அத்துவைதத்துவமும் அதினாலே பூர்ணத்துவமும் சித்தம். அதினாலே சுவப்பிரகாசமான சத்தே ஆநந்தம். இப்படி யுக்தியினாலேயும் சச்சிதாநந்த பதங்களுக்கு அகண்டார்த்தம் நிச்சிக்கப்படுகிறது. அகண்டார்த்தத்துவம் பதினோராவது வருணகத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் திருடப்பட வேண்டியதற்காக மறுபடியும் சொல்லுகிறோம். சகலருக்கும் சுஷுப்தியில் ஒருசுகம் விளங்கிறது. அந்தச்சுகமானது ஜாக்கிரத் சுவப்நங்களில் போல பலவல்ல. ஆனால் நிருபாதிகமான ஒரேரூபமாயிருக்கிறது. ஆகையா லந்தசுகம் அத்துவைதம்தான். அந்த அவஸ்தையில் சூரியன் முதலிய பிரகாசத்தை விரும்பாமல் சுஷுப்தி ஆநந்தம் விளங்கிற படியால் அதற்கு சித்துவமிருக்கிறது. சுஷுப்தி ஆநந்தம் சுவயம் பிரகாசமென்பதில் பிரமாண மெதுவெனில் - தூங்கி விழித்தவனுக்கு இதுவரைவில் சுகமாய்த் தூங்கினேனென்கிற நினைப்புண்டாகிறது. நினைப்பானது முந்திய யனுபவத்தி னாலேயே யுண்டாகவேண்டுமென்பது விதியானபடியால் சுஷுப்தி சுகத்திற்கு அனுபவம் சொல்லவேண்டியதாகிறது. அப்போது அனுபவத்திற்குக் காரணமான இந்திரியங்க ளில்லாததினாலே சுஷுப்தி ஆநந்தத்தினுடைய சுவானுபவமானது சுவப்பிரகாசமென்றேயறி. சுஷுப்தியில் சுகமும் பிரகாசிக்கிறது, அக்ஞானமும் பிரகாசிக்கிறது. இவ்விரண்டில் சுகம் சுவப்பிரகாசமா அல்லது அக்ஞானம் சுவப்பிரகாசமா என்று விசாரிக்குங்கால் சுகமே சுவப்பிரகாசமென்று சொல்லவேண்டும். அக்ஞானத்திற்கு ஆவரணரூபத்தினாலே பிரகாசமில்லாதபடியினால் அக்ஞானம் சுவப்பிரகாசமல்ல. ஆகையால் சுஷுப்தியில் ஆத்மசுவரூபமே சுகமாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டு தன்னிடத்தில் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிற அக்ஞானத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கிறது. ஆகையால் சுகமானது சுவப்பிரகாசமே இப்படி அனுபவித்தினாலேயுஞ் சச்சிதாநந்த பதங்களுக்கு அகண்டார்த்தத்துவம் சித்தம். இவ்விதமாய் சுருதி யுக்தி அனுபவங்களினாலே ஆத்மாவுக்கு சுவகதபேதமுமில்லை.

இப்படி ஸஜாதீய விஜாதீய சுவகதபேதங்க ளில்லாததினாலே ஆத்மா பரிபூர்ணனென்பது சித்தம். இதினாலே அகண்டைகரஸத்துவமும் சித்தம்.

[illegible]

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य श्रीवासुदेवेन्द्रविरचिते मननाख्ये प्रकरणे द्वादशवर्णकं समाप्तम्.

वासुदेवमननम्.

समाप्तम्.

ஓ புத்திரா ! இப்படிப்பட்ட பரிபூர்ணுந்த ஆத்மாவுக்குத் துக்கம் ஆகந்துகம். அந்தத் துக்கமானது சரீரத்தினுலும் சரீரம் கருமத்தினுலும் கருமம் இராகத்துவேஷம் முதலியவைகளினுலும் இராகாதிகள் அபிமானத்தினுலும் அபிமானம் அவிவேகத்தினுலும் அவிவேகம் அக்ஞானத்தினுலும் வந்ததென்று அறிந்து அந்த அக்ஞானம் ஞானத்தினுல் நிவர்த்தியாகத் தக்கதென்றும் ஞானம் விசாரத்தினுலே யுண்டாகிறதென்றும் ஆத்மா சச்சிதாநந்த சுவரூபமென்றும் தேகாதி பிரபஞ்சமானது அந்ருத ஜட துக்க ரூபமானதென்றும் அந்தப்பிரபஞ்சமானது அத்தியாரோப மென்றும் விசாரித்து தத்துவம் பதவாக்கியார்த்தத்தினு லுண்டாகிற ஞானத்தினுலே (அடையப்படுகிற) "நானே பிர்ம்ம" மென்கிற தன்னுடைய பரோக்ஷ ஞானுனுபவத்தினுலே சாக்ஷாத்காரமாகிற அபரோக்ஷ ஞானமெதுவோ அதை அடைகிறவன் சண்டாளனுனுலும் பிராம்மணனுனுலும் குருவென்பது என்னுடைய அபிப்பிராய மென்பதாய் பகவத்பாதா சாரியார் (ஸ்ரீமத்சங்கராசாரிவார்) அவர்களுடைய வசனப்படிக்கு குடீசக பகூதக ஹம்ஸ ஸந்நியாசிகளைக் காட்டிலும் அதிகமாய் பூஜிக்கப்படத் தக்கவன். அவன்தான் பரமஹம்ஸ னென்று நிச்சித்து நீயும் என்னுடைய உபதேசப் பிரகாரம் ஆத்மாவைக் குறித்து நன்ருய்க் கேட்டு மனனம் செய்துத் தியானித்து சாக்ஷாத்காரம் செய்துகொண்டு நித்தியசுத்த புத்தமுக்த சத்தியபரமாநந்த அத்துவயப்பிர்ம்ம சுவரூபமா யிருக்கக்கடவாய். இவ்வளவுதான் ஆசாரியனுல் சொல்லத்தக்கதும் சிஷியனுல் கேட்கத்தக்கதுமேயன்றி இதைத்தவிர வேறே சொல்லவேண்டியதும் கேட்கவேண்டியது மில்லையென்பது சித்தம்.

இந்தப்படி பரமஹம்ஸ பரிவிராஜகாசாரியராகிய
ஸ்ரீ வாசுதேவேந்திர சுவாமியவர்களால் செய்யப்பட்ட
மனனமென்கிற பெயரையுடைய பிரகரணத்தில்
பனிரண்டாவது வருணகம் முற்றிற்று.

ஓம் தத்ஸத்.
ஓம் வாஸுதேவாய நம:
[illegible]
ஸ்ரீகிருஷ்ணர்ப்பணமஸ்து.

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
௫௨	௮	ஸளய-ஂ	வளய-ஂ
௬௨	௮	ஜீவெஸ்ர	ஜீவெஸ்வர
௬௪	௧௪	வ்ரஜ்ஞ	வ்ராஜ்ஞ
,,	௧௯	அவண த	ஆவண த
௬௯	௩௧	செய்தலு	செய்தலும்
௭௧	௧௬	வென்கிற	மென்கிற
௭௨	௧௮	ஸாவயெச	ஸ்யாவயெச
௭௪	௧௩	வ்விவ-ஞவ-ஂகஂ	மாவிவெ-ஞவ-ஂகஂ
௭௮	௧௮	ரூத்த நஂ	ரூத்தா நஂ
௮௰	௯	சஜநஂ	சஜா நஂ
,,	௧௨	நாஷி	நாஷ்தி
௯௪	௫	உவாஸநாய	உவாஸநாய
௧௰௬	௩	த்ரீஂயத	த்ரரீக்ரத
,,	௮	க்ஷத்ர்யஂ	க்ஷத்ராத்யஂ
௧௧௧	௯	சிநியிஞலே	கிநியிஞலே
௧௧௨	௬	ஸ்யம	ஸ்யஞம
௧௨௮	௨௰	ஜ்ஞா ந	ஜ்ஞா நஂ
௧௪௰	௨௨	த்ஸொாஷ்வதி	த்ஸொா வ்ஷதி
௧௫௰	௧௩	ஸ்வாதிந	ஸ்வாதிநஂ
,,	௧௬	ஊர்ஷ்தை	ஊர்ஷ்டாதை
௧௫௮	௨௨	ஸவெஷா	ஸவெஂஷா
௧௭௪	௧௬	வ்ரதிவஷாக	வ்ரதிவாஷக
௧௭௬	௧௬	வஷகாநி	வாஷகாநி

பிழைதிருத்தம் முற்றிற்று.